

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/05 • 29 Ocak 2010 • 1 TL

**TEKEL direnişinin kaderini
sendika bürokratlarına
teslim etmeyelim...**

**Taban inisiyatifi
zaferin biricik
güvencesidir!**

İÇİNDEKİLER

Taban inisiyatifi zaferin	
biricik güvencesidir!	3
TÜSİAD'ın "demokrasi" vaazları . . .	4-5
F tiplerinde	
direnen insan olma bilincidir!	6
ÇHD, 2009 F Tipi raporunu açıkladı... ..	7
Polis terörüne ve cinayetlerine karşı	
protesto eylemleri	8
TEKEL direnişine destek eylemleri... ..	9
"Genel grev" çağrısı yayılıyor..... ..	10
TEKEL işçileri panelde buluştu	11
İzmir'de Metal İşçileri Buluşması	
gerçekleşti..	12
Entes direnişçisiyle konuştuk..... ..	13
Entes'te direniş güncesinden..... ..	14
İşçi ve emekçi hareketinden..... ..	15
Popülizm ve sosyalizm	16-19
Paralı eğitiminiz, eleme sınavlarınız, staj	
ve atölye sömürünüz sizin olsun!	
Gelecek bizim!	20-21
DLB'lilerden eğitim	
sistemine karne..... ..	22
Ahmet Öncü ve Ahmet Hasim Köse ile	
TEKEL direnişi üzerine konuştuk .	23-24
TEKEL işçileri ile	
direniş süreci üzerine konuştuk..... ..	25-26
Emperyalist işgale "sivil kılıf"	27
Stuttgart'ta TEKEL işçileriyle	
dayanışma etkinliği	28
İktidar kavgası derinleşiyor - M. Can	
Yüce.... ..	29
Direnişçi TEKEL işçisi	
Aygün Taşkın'a mektup	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/05 * 29 Ocak 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52e-mail: info@kizilbayrak.netWeb: <http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

TEKEL direnişi gündemdeki yerini koruyor. Aylara yayılan ve giderek tüm işçi ve emekçilerin destek ve dayanışmasını arkasına alan direniş kararlılıkla yoluna devam ediyor. Sermaye adına hareket eden hükümet ve onun temsilcileri bugüne kadar direnişe saldırarak direnişi karalamaya ve tecrit etmeye çalıştılar. Ancak bu uğursuz çabaları büyük ölçüde başarısız kaldı. Dahası hükümet cephesinden yapılan bu yöndeki her açıklama ve tehdide direnişçi işçiler anında daha sert ve tok yanıtlar verdi. Bu saldırılar direnişçi işçilerinin birbirine daha sıkı kenetlenmesini ve direnişlerini daha kararlı bir biçimde sürdürmelerini sağladı.

İşçi ve emekçi düşmanı sermaye hükümeti ilk başta direnişe yönelttiği saldırılarını oluşturan kamuoyu tepkisi üzerine bir ara kesti ve beklemeye geçti. Direnişin kendiliğinden çözüleceği beklentisi içine girdi. Ancak beklenen olmadı. Tersine direniş daha da büyüdü ve işçi ve emekçi desteğini arkasına alarak tüm Türkiye'ye yayıldı. Direnişin ne beklemekle ne de yapılan tehditlerle çözülemeyeceği gerçeği bütün çıplaklığı ile ortaya çıkınca nihayet Erdoğan, Kasımpaşa kabadayılığını bir tarafa iterek Türk-İş'le görüşmek için randevu verdi. Ancak bu girişim kimseyi yanıltmamalıdır. Erdoğan Türk-İş buluşması sorunun direnişçi işçiler lehine çözülmesi için atılmış bir adım değildir. Bu adım hem sendika bürokrasisinin hem de sermaye hükümetinin direniş karşısında yaşadıkları sıkışmayı bertaraf etmeye yönelik bir manevra anlamına gelmektedir.

TEKEL direnişçileri haftalardır Türk-İş'in genel grev kararı almasını beklemektedir. Ancak Türk-İş böyle bir kararı almaktan bir kez daha kaçınmaya çalışmaktadır. Direnişçi işçiler muhtemel bir sendikal ihanete karşı hazırlıklı olmalı ve direnişin geleceğini ve kaderini sendika bürokratlarına teslim etmemelidir. Direnişi kazanmanın tek yolu inisiyatifi ele alarak taban örgütlülüklerinin bir an önce oluşturmaktır. Bu, direnişi kazanmanın tek güvencesidir.

Sınıf devrimcileri direnişe müdahale ettikleri ilk andan itibaren sorunun bu yanına özel bir vurgu yapmış ve direnişin somut seyri üzerinde döne döne buna dikkat çekmiştir. Bugün bu vurgu çok daha büyük bir önem kazanmaktadır. Zira gelinen yerde direnişin akıbeti büyük ölçüde buna bağlıdır.

Sınıf devrimcileri bulundukları tüm alanlarda

oluşturulmuş direniş komiteleri, platformları etkin bir hale getirmeli, olmayan yerlerde ise diğer ilerici ve sol güçlerle birlikte bu komite ve platformların oluşturulması için girişimlerini hızlandırmalıdır.

* * *

Entes işçisi Gülistan Kobatan, direnişinin 250'li günlerini geride bıraktı. Aylardır tek başına büyük bir inanç, irade ve kararlılıkla direnen Gülistan Kobatan, yalnızca kendisi için direnmedi. O sadece "İşimi geri istiyorum!" demekle yetinmedi. Kendi şahsında başlattığı hak alma mücadelesini mensubu olduğu sınıf adına yürüttüğü bir mücadele olduğunun bilinci ve inancıyla sürdürdü. Yanıbaşındaki ya da kilometrelerce uzaktaki tüm direnişlerin, eylemlerin, gösterilerin içinde yer aldı, destek sundu. Direnişin her gününü böyle bir mücadeleye konu etti. Solukla, sabırla, inatla mücadelesine sarıldı ve direndi.

Bu direnişi ilk günden bugüne kadar sayfalarımıza taşıyarak okurlarımızla paylaştık. Buradan bu direnişle dayanışma içinde olmanın bir sorumluluk olduğunu söylemek istiyoruz. 31 Ocak günü gerçekleştirilecek "Entes Direnişiyle Dayanışma Gecesi"ne tüm okurlarımızın mesajlarıyla ya da geceye bizzat katılarak destek vermesi çağrısında bulunuyoruz.

* * *

Özür ve düzeltme: Gazetemizin 22 Ocak 2010 tarihli son sayısında yer alan "**Her şey TEKEL için: Tek yumruk, tek vücut, tek barikat!**" başlıklı yazı teknik bir nedenden dolayı yazarının ismi eksik olarak yayınlanmıştır. Başta yazarımız Volkan Yaraşır olmak üzere tüm okurlarımızdan özür diler, düzeltiriz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti
değerlendirmeleri-3

Parti
değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

TEKEL işçileri direnişin kaderini sendika bürokratlarına teslim edemezler...

Taban inisiyatifi zaferin biricik güvencesidir!

TEKEL direnişi kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyor.

TEKEL işçilerinin kararlılığı karşısında direnişi istedikleri şekilde sönmölendiremeyecekleri gerçeğiyle karşı karşıya kalan sendika bürokratları işin başına geçmek zorunda kalmışlardır. Ancak bu hiçbir biçimde onların, direnişi içten zayıflatmak, işçilerin kararlılığını zaafa uğratmak, sermaye hükümetiyle işbirliği yaparak işçilere ihanet etmek için elinden geleni yapmayacağı anlamına gelmiyor.

TEKEL işçileri üretimden koparıldıkları için grev gibi bir silahı kullanma olanağından yoksunlar. Başvurdukları eylem biçimi kendi sınırlarında militan bir yan taşısa ve büyük bir kararlılık sergilense de, daha ileri bir düzeye taşınmadığı koşullarda, açlık grevi ve ölüm orucu gibi eylemler sendika bürokratları tarafından direnişi zayıflatmanın, pasifize etmenin, giderek işçilerde “ölümü bile göze aldık ama olmadı” türünden umutsuz bir ruh hali yaratmanın imkanına çevrilmektedir. Geçmişte gerçekleşen işçi eylemlerinde yaşanan da bu olmuştur.

TEKEL işçilerinin eylemlerinin ülke geneline yayılmış olması, 12 bin işçinin mağdur olması, Ankara gibi bir kentte binlerce işçinin çadırlar kurarak kararlılıkla direnişi sürdürmeleri, TEKEL işçilerinin haklı ve meşru taleplerini sahiplenilen toplumsal destek vb. etkenler nedeniyle bugün için bir kararlılık olarak görünen açlık grevi eylemi, nihayetinde pasif ve beklemece bir sürecin gelişmesine de neden olmaktadır. Oysa sürecin ileriye taşınabilmesi için, binlerce TEKEL işçisinin seslerini, eylemlerini ve taleplerini duyurabilecekleri, sınıfın diğer bölükleriyle buluşabilecekleri, burjuvaziye ve hükümetini hedef alacakları militan eylemlerle direnişin büyütülmesi gerekmektedir.

Bu satırların yazıldığı sırada işçi ve memur konfederasyonlarının hükümete verdiği süre dolmuş, Tayyip Erdoğan görüşmek üzere Türk-İş’e 28 Ocak gününe randevu vermiştir. Bu süre zarfında işçiler de açlık grevi eylemlerine ara vermişlerdir. İşçi ve memur konfederasyonları, görüşmeden bir sonuç çıkmazsa, aldıkları karar doğrultusunda 3 Şubat günü üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını ilan etmiş bulunmaktadır. Eylemin amacı bir gün iş bırakarak hükümeti uyarmaktır. Bu tutumun kendisi bile, sendika bürokratlarının direnişi bitirme manevraları yaptıklarını göstermektedir.

Zira 45 gündür kararlılıkla direnen TEKEL işçileri ve başta 17 Ocak Ankara mitingi olmak üzere dayanışma eylemlerinde alanlara çıkan binlerce işçi ve emekçi “genel grev-genel direniş” şiarını haykırarak hükümeti zaten uyarmaktadırlar. Sermaye hükümetine verilen süre çoktan dolmuştur. Üstelik bugüne kadar hükümetin başı Tayyip Erdoğan, gittiği her yerde ve her fırsatta TEKEL işçilerini karalamak, haksız göstermek, direnişe saldırmak için elinden geleni yapmakta, adeta işçilere meydan okumaktadır. Ancak sermaye hükümeti pervasızlaştıkça TEKEL işçilerinin direnişi daha fazla toplumsal destek ve meşruiyet kazanmaktadır. Tüm bu basınca direnemeyen sendika bürokratları, sonunda biraraya gelerek bir günlük bir uyarı grevi kararı almak zorunda kalmışlardır.

Bu sınırların bilincinde olunarak, ama aynı

zamanda da aşılmaya çalışarak, 3 Şubat eyleminin güçlü geçmesi için tüm güç ve olanaklar seferber edilmelidir. Bu ise güçlü bir pratik çabayı gerektirmektedir.

TEKEL işçileri halihazırda sendikal bürokrasiye tepkililer ve bunu da Türk-İş’in kapısına dayanarak, sendika bürokratlarının istifasını isteyerek, vb. şekillerde gösteriyorlar. Ancak işçilerin bilinç ve örgütlenme düzeyi henüz, sendikal bürokrasi engelini aşmanın yollarından birinin bağımsız taban örgütlülüklerini oluşturmaktan geçtiğini anlamaktan, bu yönlü adım atmaktan uzaktır. Buna rağmen Tayyip Erdoğan’ın Türk-İş’e verdiği randevuya işçilerin gösterdiği tepki anlamlıdır. TEKEL işçileri hükümetle kolkola giren sendika bürokratlarının direnişi bitirmek için oyalamacı bir tutum sergilediklerinin, işbirliği yaptıklarının farkındadırlar. Hızla Türk-İş binası önünde toplanan işçilerin “Sendika göreve, genel greve!”, “Genel grev-genel direniş!” sloganlarını haykırması bunu göstermektedir. Ancak bu düzeyde tepkiler direnişi ileriye taşımak için yeterli değildir.

TEKEL işçileri her fırsatta “Söz bitti, sıra eylemde!”, “Türk-İş göreve, genel greve!”, “Bizi satanı biz de satarız!” vb. şiarlarla sendika bürokratlarına basınç uygulamaya, görevlerini hatırlatmaya, genel grev kararını aldirmaya çalışmaktadırlar. Ama aynı zamanda onların ihanet edeceklerini de düşünmektedirler. Özetle TEKEL işçileri hem sendika bürokratlarına güvenmemekte, her an sırtlarından hançerleneceklerini bilmekte ama hem de direnişin geleceğini onlara teslim etmektedirler. Bu çelişki sadece TEKEL işçilerinin değil sınıfın diğer bölüklerinin de bilinç ve örgütlenme düzeyiyle bağlantılıdır.

Bu tablo karşısında yapılması gereken, hem 3 Şubat eylemini güçlendirmek ve hem de sonrası süreçte direnişi büyütebilmek için, TEKEL işçilerine oynamaları gereken misyonu anlatmak, onları her türlü araç, yol ve yöntemle görev ve sorumluluğa çağırmaktır. TEKEL işçilerine, bildikleri bir gerçek olan sendikal bürokrasinin oyalamacı ve ihanetçi tutumu karşısında, işin başına geçmeleri gerektiği anlatılmalıdır. Direnişin öznesi TEKEL işçileridir ve direnişin akibetini belirleyecek olanlar da esas olarak onlardır. Zaten TEKEL işçileri bu bilinçle hareket ettikleri koşullarda, sermaye iktidarını “ölümle tehdit” etmek yerine, gelecekleri ve onurları için ona karşı savaş açmanın daha etkili yol ve yöntemlerini geliştireceklerdir.

Bu bakışla direnişe müdahale etmek, direnişi büyütme için tabanda işçilerin iradesini temsil edecek bir birlik sağlamak, öncelikle direnişin başını çeken TEKEL işçilerine düşmektedir. TEKEL işçileri direnişlerine sahip çıkmalı, direnişin sesini sınıfın diğer bölüklerine daha güçlü bir biçimde taşımak için harekete geçmelidirler. Bu başarılabildiğinde, binlerce TEKEL işçisi çadırlarda bekleyerek, açlık grevine yatarak pasif bir biçimde değil, tüm alanları ve sokakları eylem alanına çevirerek direnişi yaymanın imkanına kavuşacaklardır.

Binlerce TEKEL işçisinin direnişlerini ve genel grev çağrılarını sanayi havzalarına ve işçi-emekçi semtlerine, ulaşım, enerji, iletişim vb.’ni sekteye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

uğratacak tarzda burjuvaziye rahatsız edecek tüm alanlara taşınmaları, çadırlarda beklemekten, açlık grevine yatmaktan çok daha etkili olacaktır. TEKEL işçilerinin halihazırdaki sınırlı pratikleri dahi tüm dikkatleri direnişe çekmeye yetebilmiştir. Şimdi sıra genel grev çağrısını tek başına sendika bürokratlarına değil sınıfın diğer bölüklerine eylemli tepkilerle taşımaktır. Bunun için yapılması gereken ise taban inisiyatifleri oluşturarak birliği ve örgütlülüğü sağlamak, işbölümüne dayalı komite ve komisyonlar aracılığıyla direnişi büyütme çalışmasıdır.

Bu çabayı güçlendirmek, direnişi büyütme elbette sadece TEKEL işçilerinin değil, başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm devrimci ve demokrat güçlerin, ilerici olduğunu iddia eden sendikacılar ile tüm emek güçlerinin görevidir. Buraya kadar ifade edilenlerin bir diğer muhatabı da kuşkusuz Türk-İş bünyesindeki ilerici olma iddiası taşıyan sendikacılarıdır. Ne yazık ki bugüne kadar onlardan da anlamlı bir tepki yükselmiş, belirgin bir çaba sergilenmiş değildir. Türk-İş’in atıl, oyalayan, direnişi bitirmek için yormaya çalışan tutumlarının karşısına çıkılarak, açık bir tutum alınmış değildir.

Direnişin merkezinin Ankara olması, TEKEL işçileriyle yükseltilmesi gereken sınıf dayanışmasının tüm ülkeye yayılması için çaba göstermenin önünde engel değildir. Bu yönlü çaba ve girişimler direnişi güçlendirmekle kalmayacak, uzun bir dönemdir “genel grev-genel direniş” şiarını yükselten ancak buna uygun adım atamayan geniş sınıf bölüklerinde bir canlanmaya neden olacak, moral ve motivasyon yaratacaktır. Dolayısıyla, TEKEL direnişiyle eylemli dayanışmaların yükseltilmesi, direnişin sesinin sanayi havzalarına, işçi ve emekçilerin yoğun olduğu alanlara değişik yol ve yöntemlerle ve eylemli tepkilerle taşınması ayrı bir önem taşımaktadır.

Sınıf devrimcileri üzerlerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmek için bulundukları tüm alanlarda, yerelerde, diğer emek güçlerini, siyasal özneleri ve devrimci yapıları da içine alacak şekilde, TEKEL direnişiyle dayanışmak için genel grev-genel direniş çağrısını güçlü bir biçimde yükselten bir pratik çaba içinde olacaklardır.

28 Ocak’ta hükümetle Türk-İş arasında yapılacak görüşme eğer yeni bir ihanet ve satışla sonuçlanmazsa, 3 Şubat iş bırakma eyleminin güçlü bir tarzda hayata geçirilmesi, ardından direnişin güçlenerek sürmesi ve genel grevle taçlanması için TEKEL işçileri, sınıfın ileri bölükleri, siyasal özneler ve devrimci güçler sürece ortak müdahale etmelidirler.

TÜSİAD'ın “demokrasi” vaazları...

Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi ile kazanılacak!

Sermaye baronlarının örgütü TÜSİAD şefleri, belli dönemlerde demokratikleşmenin gerekliliğini vurgulayan açıklamalar yapmaya pek meraklılar. Kimi zaman siyasal gündemin seyrine kimi zaman ise rejimin kronik sorun veya açmazlarının iyice derinleştiği dönemlere denk düşen bu açıklamaların esas amacı, sömürü ve kölelik çarkının dişlilerini yağlamaktan ibarettir.

Bu minvaldeki son açıklamayı yapan TÜSİAD'ın yeni Yönetim Kurulu Başkanı Ümit Boyner, sermaye baronları huzurunda yaptığı ilk konuşmada, “demokratiklik”ta sınır tanımadı. İşsizlikten töre cinayetlerine, 12 Eylül anayasasından Kürt sorununa, seçim barajından iş/aş isteyen gençlere kadar pek çok toplumsal soruna değinen Ümit Boyner, büyük patronlar örgütü TÜSİAD'ın, kapitalizmin anbean yeniden ürettiği bu sorunların çözümü için çalışacağını iddia etti.

TÜSİAD-AKP yakınlaşması...

TÜSİAD'ın önceki başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ, AKP hükümetinin “tek parti diktatörlüğü”ne doğru yol aldığını, ülkenin “korku ve sansür cumhuriyeti” haline geldiğini savunuyordu. İlk konuşmasının bir bölümünü demokrasi vaazına ayıran yeni başkan ise, eşi Cem Boyner gibi AKP'yi destekliyor.

Daha önce, Temmuz 2007'de yapılan seçimlerde AKP'ye oy verdiğini açıklayan Cem Boyner, kısa süre önce *Milliyet* gazetesinde yayınlanan röportajında desteğinin devam ettiğini tekrarladı.

AKP'yi “gerçekten barış ve huzur getirmeye çalışan tek aktör... Bugün barışı isteyen tek parti” diye tanımlayan eski TÜSİAD şeflerinden Cem Boyner, Tayyip Erdoğan ve müritlerine tam destek verdiğini ilan etti.

Eşinin AKP'ye destek ilanından sonra Ümit Boyner'in başkanlığa seçilmesi, TÜSİAD örgütü üyesi sermaye baronlarının dinci-gericilikle flört etmeye başladığını gözler önüne serdi.

AKP yandaşı sermaye ile artıdeğer yağması ve iktidarın paylaşılması konusunda çatışma halinde olsa da, TÜSİAD, ilk günden beri AKP hükümetini destekliyordu. Zira AKP, “yandaş sermaye”ye ayrıcalıklar tanısa da, işçi sınıfı ve emekçilere karşı bütün kapitalistlerin çıkarlarını savunmaktadır. Bu partinin meclis çoğunluğunu ele geçirmiş olması, her zaman TÜSİAD baronlarını hoşnut etti. Zira faşist askeri cuntanın bile el atmaya cesaret edemediği işçi sınıfının bazı temel kazanımlarına AKP hükümeti pervasızca saldırmıştır. Bu da sermaye baronlarını fazlasıyla memnun etmiştir.

Buna rağmen TÜSİAD, düne kadar egemenler arası çatışmanın seyrine bağlı olarak AKP hükümetiyle bazen çatışıyordu. Oysa Ümit Boyner'i başkanlık koltuğuna oturtan büyük kapitalistler örgütü, belli ki, dinci gericilik odağı AKP hükümeti ile yeni bir süreç başlatmış.

TÜSİAD demokratikleşmenin neresinde!

AKP'yi destekleyen Ümit Boyner'in TÜSİAD başkanlığına getirilmesi, bir kez daha sermaye

baronlarının zihniyetini ele vermiştir. Dinci gericilikle flört, büyük patronların AKP çizgisiyle herhangi bir sorunlarının olmadığını, tam tersine, siyasal islamın işçi sınıfıyla emekçiler arasında yayılmasından hoşnut olduklarını ortaya koyuyor. Zira siyasal İslam, hak arama bilincini yozlaştırmakla kalmaz, işçi sınıfını etnik/dinsel temelde parçalamaya, sınıf dayanışmasını baltalamaya ve güçten düşürmeye de hizmet eder. Bu ise en çok asalak kapitalistlerin işine yarar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütlülüğünün zayıflatılması, hak arama mücadelesine yabancılaştırılması, sadakadan medet umar duruma düşürülmesi, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesinden vazgeçirilmek istenmesi, demokratik Alevi hareketinin bazı soysuzlar eliyle yolundan saptırılmaya çalışılması... AKP eliyle yürütülen bu sistemli saldırılara boyun eğmeyip de mücadele yolunu seçen emekçilerin muhatabı ise, gözü dönmüşçesine saldıran kolluk kuvvetleri olmaktadır.

Tüm bunlar, AKP hükümetinin, demokratik hak ve özgürlükler alanını genişletebilecek gücü temsil eden toplumsal dinamikleri ezmek için uyguladığı politikalarlardır.

İşte TÜSİAD, AKP hükümetinin toplumsal dinamikleri ezmek amacıyla yürüttüğü bu pervasız saldırılara alkış tutuyor. Dahası, diğer patron örgütleriyle birlikte TÜSİAD da, toplumsal dinamikler üzerindeki baskıyı arttıran özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, toplu tensikat gibi saldırıları hararetle savunmuş, AKP hükümetinin bu konudaki pervasızlığını alkışlamıştır.

Hal böyleyken bol keseden demokrasi nutukları atılması, en hafif deyişle riyakârlıktır. Eğer atılan nutuklara değil de pratik tutumlara bakılırsa, hem bir örgüt olarak TÜSİAD'ın hem bu örgütün şeflerinin “demokrat” maskesi takmış “diktatörler” oldukları kolaylıkla anlaşılabılır.

12 Eylül cuntasının iç dayanağı TÜSİAD kodamanları idi!

Demokrasi vaazında “12 Eylül rejiminin kurulmasından neredeyse 30 yıl sonra hala o dönemin ‘darbe Anayasasıyla’ yönetilmeyi içlerine sindiremediklerini” öne süren yeni TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner, nedense başında bulunduğu örgütün 12 Eylül darbesindeki rolüne değinmekten kaçındı.

Oysa 12 Eylül faşist askeri darbesi, “24 Ocak Kararları”nın uygulanabilmesi için tezgâhlandı. Söz konusu kararların uygulanmasını ısrarla isteyen ise, TÜSİAD kodamanlarıydı. Zira sınıfsal çıkarları böyle bir programı gerektiriyordu. Nitekim o zaman TÜSİAD'ın etkili isimlerinden biri olan Vehbi Koç, faşist cuntanın başı Kenan Evren'e mektup göndererek darbeden dolayı kutlamış, izlemeleri gereken politikalar konusunda ise nasihatlerde bulunmuştur.

12 Eylül darbesi, ABD emperyalizminin bölgesel politikalarıyla da yakından bağlantılıydı elbette. Fakat bu olgu, diğer patron örgütleriyle birlikte TÜSİAD'ın darbedeki belirleyici rolünü ortadan kaldırmaz. Söz konusu olan, işbirlikçi burjuvazi ile dış dayanağı olan ABD emperyalizmiyle çıkarlarının, faşist bir darbe etrafında çakışmasıdır.

Faşist darbe için uygun koşulların yaratılması planını uygulayan, bu amaçla kontrgerilla ile “sivil” faşist çeteleri sokaklara salan, bu katil sürüleri eliyle 1 Mayıs, Maraş, Çorum, Bahçelievler ve daha birçok katliam gerçekleştiren güçlerin, TÜSİAD tarafından desteklenip belli ölçülerde finanse edildiğinden kuşku duyulamaz. Zira onlar ve Washington'daki hamileri, işçi sınıfı hareketi ve toplumsal muhalefetin gücü kırılmadan 24 Ocak Kararları'nın uygulanamayacağını biliyor, bu uğurda oluk oluk kan akıtmaktan geri durmayacak kadar gözlerini kâr hırsı bürümüş bir sınıfı temsil ediyorlar.

Başta TUSİAD olmak üzere tüm sermaye kodamanları, 12 Eylül cuntası yüz binlerce insanı işkence tezgâhlarından geçirip zindanlara kapattığında, işçi sınıfının kafasına namlu dayayarak grevlere son verdiğinde, engelsiz sömürü koşullarını oluşturmak için fabrika ve işletmelerde askeri disiplin uygulandığında, işçi sınıfının haklarını savunan sendikacılar zindana atılıp idamla yargılanmaya başladığında patronlar bayram yapmıştı. Yüzsüzlükleri öyle bir noktaya vardı ki, cunta sayesinde “gülme sırasının kendileri”ne geldiğini ilan etmekte bir sakınca görmediler.

12 Eylül anayasasını içlerine sindiremediklerini iddia edenler, son yıllarda ulaştıkları devasa sermaye birikimini 12 Eylül’ün faşist rejimine borçludurlar. Bundan dolayı ne cuntanın vahşi işkence ve katliamlarının sözünü ederler ne de cunta şeflerine toz kondurulmasını isterler. Zira onlar, sermaye birikimlerinin devasa boyutlara varabilmesinde, 12 Eylül cuntasının sağladığı sınırsız sömürü koşullarının “tatlı hatırası”nı unutmmuş değiller. Bu birikimin yüz binlerce insanın yıllar süren vahşi işkencelere maruz kalması, yüzlerce insanın ise katledilmesi pahasına sağlanmış olması, onları zerre kadar incitmiyor.

Demokratik hak ve özgürlükler mücadele ile kazanılır

‘90’lı yıllardan beri demokrasi üzerine vaazlar veren TUSİAD kodamanları değişmiş olabilir mi?

Bu, boş bir beklentidir.

Onlar sınıfsal çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yaparlar. Verili koşullarda darbeye ihtiyaçları yok, ancak tarih karşısında gericileşmiş bir sınıfın temsilcisi olarak, işçi sınıfı, emekçiler ve toplumun ezilen diğer kesimlerinin kullanabileceği demokratik hak ve özgürlükler alanının genişletilmesini istemeleri söz konusu bile olamaz.

Hal böyleyken mülk sahibi sınıflar veya onların siyasi temsilcilerinin demokratikleşmeden yana olduklarını iddia etmeleri, kaba demagojiden başka bir şey değildir. Çünkü emekçiler lehine olan her gelişme, tersinden kapitalistlerin aleyhinedir. Bundan dolayı hak ve özgürlükler alanının genişlemesine şiddetle karşı çıkarlar.

Haklar, ancak mücadele ile kazanılır. Dolayısıyla direnen işçi sınıfıyla emekçilerin demokratik ve sosyal kazanımlarını genişletmesi, hem patronları hem rejimlerini zorlar. Zira işçi sınıfının her kazanımı, kapitalistlerin artıdeğer yağmasından aldığı payı azaltır. Terazinin işçi sınıfına ait kefesindeki payın artması, ancak sermayenin kefesindeki azalma ile mümkündür.

İşçi sınıfının sendikal örgütlülüğü burjuva yasalarına göre bir hak olmasına rağmen, kapitalistlerin her örgütlenme eylemine kudurganca saldırmaları, artıdeğer yağmasından aldıkları payın azalmasını önleme girişimidir.

Unutulmamalıdır ki, kapitalisti “kişileşmiş sermaye” olarak tanımlayan Marx, “ölü emekten başka bir şey olmayan sermayeyi”, “canlı emeğin kanyla beslenen bir vampir” şeklinde resmeder. Dolayısıyla kapitalistlerin esas derdi, kanyla beslenecekleri uysal canlı emeğin her koşulda el altında bulundurulmasıdır.

Demokratik hak ve özgürlükler alanının genişletilmesine ihtiyacı olan mülk sahibi sömürücü sınıflar değil, işçi sınıfı, emekçiler ve toplumun ezilen diğer kesimleridir. Dolayısıyla hak ve özgürlükler alanının genişletilmesi, ancak işçi sınıfının, emekçilerin, kadınların, gençlerin, ezilen halkların burjuvaziye ve onun siyasal sınıf egemenliğinin simgesi olan gerici rejime karşı yükseltecekleri meşru/militan mücadele sayesinde mümkün olacaktır.

İşçi düşmanı hükümetin arsız bakanı

Safını uluslararası emperyalist sermayeden yana ve işçilere karşı belirleyen hükümet TEKEL işçilerinin direnişine saldırmaya devam ediyor. TEKEL işçilerine karşı yıpratma ve direnişi gözden düşürme kampanyası yürüten hükümetin Londra Borsası’ndan transfer ettiği Maliye Bakanı Mehmet Şimşek işi arsızlık düzeyine tırmandırdı.

“*Hem kıdem ve ihbar tazminatlarını ödendi hem de kendilerine 4/C kapsamında istihdam imkanı, gelir imkanı sağlandı. Bunu bizim hükümetimiz getirdi. Bizim hükümetimizin varsa bir hatası özelleştirme sonrasında ortaya çıkan, açıkta kalan işçilerimize karşı merhamet göstermesi. Eğer bir hata varsa o da merhametli olunmasından kaynaklanıyor*” diyen Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, bu kadar arsızca bir açıklamayı nasıl bu kadar rahat yapabiliyor.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, “işçilere karşı merhamet”li davrandıklarını ve yaptıkları yegane hatanın da “merhamet” olduğunu söylüyor. Mehmet Şimşek türlerine bu memleket hiç de yabancı değil. 12 Mart darbesinden sonra Dünya Bankası’ndan gelen Atilla Karaosmanoğlu ilk aklımıza gelenidir. Tabii 12 Eylül darbesini yapan “bizim oğlanlar”ı da unutmuyoruz. Yakın zamanda paraşütle başbakan yardımcısı olarak Dünya Bankası’ndan Ankara’ya iniş yapanlardan biri de, “15 günde 15 yasa” diye bastıran Kemal Derviş’ti. Bu uşak döneminde “Tütün yasası” çıkarıldı. En milliyetçi MHP ve en sosyal demokrat DSP’nin ve ANAP hükümetine bunlar yaptırıldı. Sonuç, tütün üreticisi köylü sayısı 500 binden 100 binin altına düştü. Tütün ihracatçısı olan ülke ithalatçı oldu. 7,2 TL olan tütünün kilo fiyatı 30 TL’ye çıktı. Görevini ifa eden Kemal Derviş geldiği yere geri döndü. O şimdi Dünya Bankası’nın akbabası olarak yoksul halkların tepesinde leş kargası olarak çırpınıyor. “Merhamet”li Mehmet Şimşek’in üyesi olduğu hükümet ise, sigara markaları hariç 3,5 milyar dolar biçilen değer yerine TEKEL’i sigara hakları dâhil, BAT’a (British American Tobacco) 1,2 milyar dolara sattı. Şimdi kalkmış bu sermaye uşağı “varsa hatamız o da işçilere karşı merhametli olmaktır” diyor. Bu sermaye uşağı ekonomi bilgisi değilse bile matematik bilgisi 3.5 milyarla 1.2 milyar arasındaki farkı görmeye yeter sanıyoruz. Ancak o, bu olguyu yok sayıyor ve işçilere kinini kusuyor.

Tarihin ironisi olarak Kemal Derviş gibi Mehmet Şimşek de partileri tarafından Gaziantep’ten 1. sıradan meclise taşınıyorlar. Bu sermaye uşağı partisi hükümet olma ayrıcalığını kaybedince muhakkak ki geldiği yere dönecektir. Halefi gibi yeni leşlerin pesine düşecektir. Halef-selef ilişkisi istisna tanımaz. Atilla Karaosmanoğlu da geldiği yere dönmüştü.

4/C ile TEKEL işçilerine köleliği dayatan, biber gazı ve soğuk su ile işçilere saldıran, “yetim hakkı yemek”le itham eden “merhametli hükümetin” merhametli bakanının ipleri kimin elindedir dersiniz...

“Açılım”da aynı fotoğraf!

İnkâr ve imha üzerine kurduğu “Kürt Açılımı” projesi fiyaskoyla sonuçlanan sermaye devleti DTP’nin kapatılmasının ardından Barış ve Demokrasi Partisi’ne yönelik gözaltı ve tutuklama saldırısına devam ediyor.

KCK operasyonu kapsamında 2009 yılının Aralık ayında yapılan eşzamanlı baskınlarla aralarında BDP’li belediye başkanlarının da bulunduğu çok sayıda kişinin tutuklanmasının ardından BDP’li Iğdır Belediye Başkanı **Mehmet Nuri Güneş** de tutuklandı. Güneş’in elleri kelepçeli biçimde tartaklanarak gözaltına alınmış görüntüleri, geçtiğimiz aylarda tutuklanan BDP üyeleri ve belediye başkanlarının elleri kelepçeli biçimde arkaya dizildiği fotoğrafı hatırlattı.

Diyarbakır’daki fotoğraf, devletin “Kürt Açılımı”nda geldiği noktayı özetler nitelikteydi.

Güneş ile BDP’li 11 kişi 21 Ocak günü Iğdır’da düzenlenen operasyonda elleri kelepçelenerek ve tartaklanarak gözaltına alınmıştı. İl Jandarma Komutanlığı’nda gözaltı süresi tamamlanan Güneş’in de aralarında bulunduğu 12 kişi dün saat 15.00 sıralarında mahkemeye çıkarıldı.

Yaklaşık 13 saat süren mahkeme sonrasında 4 kişi serbest bırakıldı. Aralarında Iğdır Belediye Başkanı Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Güneş’in de olduğu BDP İl Başkanı Şebbaç Çelik, eski Hoşhaber belediye başkanı Nusret Aras, Mehmet Güven, Aziz Çam, Mehmet Haşımoğlu, Mecit Baştaş ve Abdülbaki Tendik sabah saat 04.00 sıralarında “PKK üyesi olduğu” iddiasıyla tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Duruşmaları Adliye binası önünde takip eden BDP Milletvekili **Pervin Buldan**, kararın siyasi olduğunu belirtti.

24 Aralık sabahı Diyarbakır merkezli olarak 11 ilde gerçekleştirilen operasyonlar sonucu, ağırlığını belediye çalışanlarının oluşturduğu birçok BDP’li ve eski DTP’li gözaltına alınmıştı. 26 Aralık günü Diyarbakır’da savcılığa çıkarılan 36 kişiden 28’i mahkemeye sevk edilmiş, aralarında Demokratik Toplum Kongresi Eşbaşkanı ve eski DEP milletvekili Hatip Dicle’nin de bulunduğu 23 kişi tutuklanarak cezaevine gönderilmişti.

Sermaye devletin “Kürt açılımı” projesinin iflasını en veciz bir biçimde özetleyen, BDP’lilerin elleri kelepçeli biçimde arkaya sıralandıkları fotoğraf da Diyarbakır’daki tutuklamalar sırasında basına servis edilerek gündeme oturtulmuştu.

F tiplerinde direnen insan olma bilincidir!

25 Ocak günü Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi tarafından 2009 yılı F Tipi Raporu açıklandı. Oldukça ayrıntılı verilere dayanan rapor, Türkiye’de süregelen tecrit ve imha politikalarına bir kez daha dikkat çekti. Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin yemek-içmek gibi en insani ihtiyaçlarının karşılanmasından dahi yoksun bırakıldıklarına dikkat çekilen raporda, fiziksel işkencenin, hedefi kişiliksizleştirmeden delirtmeye kadar geniş bir yelpazeyi kapsayan psikolojik bir işkence ile kolkola ve sistematik bir biçimde sürdürüldüğü bir kez daha gözler önüne serdi.

Rehabilitasyon ve topluma yeniden kazanma!

Sermaye düzeni açısından cezaevleri hemen her dönem temel önemde bir sorun olagelmıştır. Sadece Türk sermaye devleti değil, burjuvazinin bütünü için de bu böyledir. Ceza hukuku; ceza ve cezanın infazını ve dolayısıyla cezaevlerini rehabilitasyon ve yeniden topluma kazanma kavramları ile meşrulaştırmaya çalışır. Bu kavramsallaştırma gerek bugün Türkiye’de F tiplerinde yaşananları, gerekse farklı coğrafyalarda, örneğin Guantamano’da yaşananları açıklar niteliktedir. Zira bu kavramlar, bugün F tiplerinde yaşanan güncel örneklerle ilişkilendirilerek tartışıldığı yerde sermaye düzeninin hedefinin yalın bir biçimde kavranmasına hizmet edecektir.

Burjuvazi açısından toplum bütünsel bir kişiliktir. Gerekliği zaman, gerektiği yerde manipüle edilebilir olması burjuvazinin dönemsel ihtiyaçlarına hizmet edebilmesi açısından elzemdir. Farklı seslere tahammülsüzlüğün gerisinde bu yatar. Toplum bir çoğulculuk sanrısı içerisinde eritilir. Bu bağlamda farklı olana uyumsuz yaftası yapıştırılır ve onun bir şekilde rehabilite edilerek ya da daha açık söylersek uyuşturularak topluma yeniden kazanılması yani entegre edilmesi gerekir. Rehabilitasyon ve entegrasyonun çıkışsız kaldığı yerde ise elde her zaman bir son çare bulunmaktadır; bu ise topyekûn imhadır!

Bu basit şablonu Türkiye’ye uyguladığımızda bütün süreç çarpıcı bir biçimde gözlerimizin önüne serilecektir. Özellikle ‘80 darbesi sonrasında ilk hareketliliğin cezaevleri merkezli gelişmesi Türk sermaye devleti açısından bu alanın denetimine özel bir ağırlık verilmesi gerekliliğini göstermiştir. Gerçekten de ‘80 darbesi sonrası toplumsal muhalefetin en ileri unsurları ve daha da önemlisi darbe ve sonrasında gelişen sert iradi çarpışma sonucu cezaevine girmiş ama bu kavgadan yenilmeden çıkmış unsurları cezaevlerini doldurmaktaydı. Bu tablo ve gerçeklik uzun yıllar da değişmedi. Dolayısıyla bu alan bir an önce kontrol altına alınmalıydı. Bu hedefle ‘90’lı yılların ortalarına kadar bir dizi adım atıldı. Bu adımlar ağırlıklı olarak irade savaşında dönemsel üstünlük kazanmaya dönük sistematik adımlardan oluşuyor ancak bütünü değil parçayı hedefliyordu. Böyle olması yersiz de değildi. Zira burada iki yönlü bir hedef vardı. Adli tutuklular açısından örneğin tek tip bir elbisenin giyilmesi güçlü ve yara almaz devlet olgusunun beyinlere kazınması için yeterli bir olgu, rehabilitasyonun başarılı bir uygulamasıydı. Ama esasta bu tip bir uygulamanın asli sonuçları devrimci tutsaklar cephesinden ortaya çıkabilirdi. Şayet onlar karşısında bir bez parçasında dahi olsa sonuç alınabildiği takdirde iradi çatışmada

büyük bir kazanım elde edilmiş olacak ve kişiliksizleştirmeden ve sindirmeden ibaret olan koca bir ceza infaz politikası ilk meyvelerini vermeye başlayacaktı. Ama bu olmadı.

2000’lerin başına kadar sermaye düzeni açısından çok yönlü araçlar arka arkaya devreye sokuldu. Hemen her biri, birbirinden farklı bir aşamada da olsa teslim almayı hedefliyordu. Pişmanlık yasalarından, doğrudan cezaevlerinin içini denetlemeye yönelik uygulamalara, işkenceden, yargısız infazlara kadar geniş bir yelpazede toplumsal muhalefetin dirayetli unsurları ve elbette dolaylı olarak bu muhalefetin bütünü kontrol altına alınmaya çalışıldı. Bütün bu saldırıların püskürtüldüğü bir sürecin sonunda ise sermaye düzeni topyekûn ve sürekli bir imha politikasını öne çıkarttı. Sermaye düzeninin ilgili dönemdeki temsilcileri konunun önemini fazlasıyla anlamış ve cezaevleri denetlenemediği ölçüde toplumsal muhalefetin de denetlenemeyeceğini açıkça ifade edecek ölçüde bu konuya yoğunlaşmışlardı. İşte F tiplerinin birer 5 yıldızlı otelmişçesine reklamlara konu edilmesi de bu tarihlere denk geldi. Ve akabinde onlarcası katledilerek yüzlerce tutsağın zorla bu tabutluklara hapsedilmesi süreci de bunu takip etti.

Ancak bu da tutmadı. Neredeyse 9 yıldır uygulamada olan F tipleri, halen devrimci tutsakların iradelerini kırabilmiş değil. Sermaye düzeni kendi cephesinden moral bir üstünlük kazandığı sanrısına kapılsa da bugün içeridekileri halen daha teslim alabilmekten uzak. Burada şu cümleyi çekinmeden kurmak gerekiyor: bütün sonuçlarına ve bugün tartıştığımız insanlık dışı uygulamalar bütününe rağmen F tipleri sermaye düzeninin başka bir cephede yenildiğinin resmidir! Bu gerçek devrimcilerin F tipinde bulunmaları/bulunmamaları gibi bir ikilemle karartılamaz. Aksine sermaye düzeni devrimci tutsakları teslim almak adına başvurduğu bütün çarelerde başarısızlığa uğramış ve bu sürecin sonunda bir kez daha devrimci mücadele ile iradi bir çatışmaya girdiğinde başarıya ulaşma şansı olmadığı gerçeği ile karşı karşıya kalmıştır. Dolayısıyla F tipleri sermaye düzeninin iradi çatışmada yenilgiye uğraması sonrasında giriştiği bir topyekûn imha hareketinden başka bir şey değildir. Bu imha politikasının bugün halen daha aynı sertlikle ve süreklilikle uygulanıyor olmasının gerisinde ise iki gerçek yatmaktadır: Birincisi imha politikalarına rağmen içeride devrimciler canları ama bundan da önemlisi insanlıkları adına direnmeyi sürdürmektedir. İkincisi ise genelde dışarıdaki toplumsal muhalefet ve özelde / daha

önemlisi sınıf hareketi bu uygulamalara set kurabilecek bir düzeye halen daha ulaşamamıştır.

F tiplerindeki savaş insan kalabilmek içindir!

F tipleri birer işkencehane, ölüm evi, toplama kampından başka bir şey değildir. Bu alanda yalnızca işkenceye maruz kalan kişi değil ama bir bütün olarak insanlığa dair ne varsa onlar ayaklar altına alınmaktadır. Tutsakların yemek yemek, su içmek, sağlıklı bir uyku uyumak gibi yaşamsal ihtiyaçları kısıtlanırken, bir yandan da insanın ayırıştırıcı özelliği olan sosyalleşme, iletişim, etkileşim gibi ihtiyaçları da engellenerek adeta insanlıkları unutturulmak isteniyor. Süreklileşen disiplin cezaları ile tutsakların içeride kalma sürelerinin “her an uzatılabileceği” baskısı ile yoğun bir umutsuzluk tablosu yaratılarak herkese iki seçenek sunuluyor. Bu seçeneklerden biri ÇHD’nin raporunda da dikkati çeken bir veri olarak görüldüğü üzere; intihar, ikincisi teslim olmak. Gerçekten de sermaye düzeni bile isteye, teslim olmazsan burada seni yaşatmayız ama öldürmeyiz de hayatın boyunca burada tutarız mesajı vererek direnenleri intihara teşvik ediyor. Ama bugün tüm bu zorlamalara, insanların üzerilerine örülen duvarlara rağmen F tiplerinde başka bir kavga sürüyor. Orada devrimci tutsaklar insan olma bilinci için savaşıyor.

Adana BDSP: “Polis terörü son bulsun!”

26 Ocak günü BDSP tarafından İHD Adana Şubesi’nde gerçekleştirilen basın toplantısı ile 20 Ocak günü BDSP çalışanlarının gözaltında maruz kaldıkları fiziksel ve psikolojik işkence teşhir edildi. Polis terörünün geldiği boyut ortaya koyuldu.

Açıklamada polis rejiminin her geçen gün yeni yasa ve uygulamalarla daha da ağırlaştırıldığı ifade edildi. Son iki yılda 79 kişinin polis kurşunuyla öldürüldüğünün belirtildiği açıklamada, İzmir’de Baran Tursun’un, İstanbul Esenyurt’ta Alaattin Karadağ’ın ve Diyarbakır’da Aydın Erdem’in katlinin bu cinayetlerden sadece üçü olduğu söylendi. Bu gibi cinayetlerden sonra açılan soruşturmalarda ise öldürenlerin aklandığının ya da polislere ödül gibi cezalar verildiğinin altı çizildi.

Sadece son birkaç ay içerisinde Adana Valiliği’nin

kararı ve polisin yönlendirmesiyle yüzlerce kişiye kendi haklarını aradıkları ya da örneğin TEKEL işçilerinin direnişlerini destekledikleri için para cezaları verildiği belirtilirken, kimi zaman eylemlerde olmayan insanların bile ceza aldığı kimi zaman da aynı kişiye aynı gün içinde arda arda aynı suçtan para cezaları kesildiği söylendi.

Açıklamanın ardından gözaltına alınan BDSP çalışanlarından biri yaşadıklarını anlattı.

BDSP çalışanının ardından söz alan İHD Adana Şube Başkanı Beyhan Günyeli son dönemde giderek artan polis şiddetine dair konuşma yaparak, İHD olarak bu ve benzeri saldırılara karşı mücadele edileceğini vurguladı.

Açıklamaya Devrimci Proletarya destek verdi.

Kızıl Bayrak / Adana

ÇHD, 2009 F Tipi raporunu açıkladı...

ÇHD İstanbul Şubesi, 2009 F Tipi Hapishaneler Hak İhlalleri Raporu'nu açıkladı.

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), İstanbul Barosu Orhan Adli Apayadın Toplantı Salonu'nda 25 ocak günü gerçekleştirdiği basın toplantısı ile 4 ildeki 7 cezaevinde yaklaşık 100 tutuklu ve hükümlü ile yaptıkları görüşmeler sonucu hazırladıkları **“F Tipi Hapishaneler Hak İhlalleri Raporu 2009”** adlı raporu sundu.

ÇHD yöneticileri **Barkın Timtik, Güray Dağ ve Şükriye Erden**'in katıldığı toplantıda **Av. Güray Dağ** bakanlığın bahanelerin arkasına sığınmayı bırakmasını, tecridin insanları öldürdüğünü artık görmesini istedi. Dağ'ın konuşmasının ardından **Av. Barkın Timtik**, F Tipi Hapishaneler Hak İhlalleri 2009 raporunu sundu.

F Tipi cezaevlerinin tarihçesi, izlemenin amacı ve kapsamı ile sonuç bölümü ana başlıklarından oluşan raporda; **F tipi mevcudu ve kapasitesi**, izleme alanı, **sağlık**, disiplin ve cezalandırma, **aramalar**, dış dünya ile ilişkiler, **şikayetler ve etkin soruşturma**, kötü muamele ve işkence iddiaları konuları ayrıntıları ile yer alıyor.

Raporun; işkence ve kötü muamele bölümünde, F tipi hapishanesinde kalan adli ve siyasi tutuklu ve hükümlülerin anlatımları yer alıyor. Bu bölümün sonunda, hapishane yaşantısı içerisindeki temel sorunlar şöyle ifade ediliyor: *“Tecrit, keyfi muamele ve yaptırımlar, keyfi disiplin cezaları, yayın yasakları, üç görüş hakkının kullanılmaması, aramaların sıklığı ve onur kırıcı bulunması, kaloriferlerin yanmaması, suların akmaması, haftada sadece 1 gün 1-2 saat sıcak su verilmesi, yemeklerin az ve sağlıksız olması gibi belli başlı noktalarda toplanmaktadır.”*

Raporun sonuç bölümünde ise tecrit/tredmana dayalı F tipi ceza infaz modelinin, tutuklu ve hükümlülerin yaşamlarını fiziksel ve psikolojik olarak sağlıklı yürütebilmeleri önünde en büyük engel olduğu belirtilerek, tecridin 2009 yılında da devam ettiği ifade ediliyor.

F tipi hapishanelerinde yaşanan sorunlar özetle şu şekilde sıralandı:

* 45/1 sayılı genelgenin sohbet hakkına ilişkin maddeleri tam ve amacına uygun olarak uygulanmamaktadır.

* Tutuklu ve hükümlülerin keyfi, mantık dışı, insan onuruna aykırı bulduğu uygulamalara yönelik tepkileri, haklarında disiplin soruşturması yürütülmesine neden olmaktadır.

* Disiplin kararlarına karşı İnfaz Hakimliği'ne ve Ağır Ceza Mahkemeleri'ne yapılan itirazların hemen tümü reddedilmekte ve hatta matbu olduğu için kimi zaman itirazla ilgisi olmayan kararlar verilmektedir.

* Disiplin soruşturmaları, sadece İnfaz Koruma Memurları tarafından tutulan tutanaklara dayanmaktadır.

* Tutuklu ve hükümlüler tarafından yapılan kötü muamele ve işkenceye dayalı suç duyurularının tümü “kovuşturmaya yer olmadığına” dair kararlarla sonuçlanmaktadır.

* Sağlık sorunu yaşayan tutuklu ve hükümlülere etkili tedavi yöntemleri uygulamak yerine geçici, sadece ilaç tedavisine dayalı yöntemler uygulanmaktadır. Tam teşekküllü hastaneye sevk dönemi uzun zamanlara yayılmaktadır.

* Tutuklu ve hükümlülerin dış dünyayla iletişimi sağlayan mektup alma ve yollama, yakınları ile iletişim kurma ve görüşme hakları gibi temel haklar disiplin cezaları nedeniyle kullanılamaz hale gelmektedir.

F Tipi Hapishaneleri'nde yaşanan sorunların çözümüne ilişkin öneriler üzerinden şunlar söylendi:

* 45/1 sayılı genelge hayata geçirilmelidir. Ayrıca kişilerin sosyalleşebileceği alanlara, tredmana bağlı olmaksızın çıkmasının olanakları yaratılmalıdır.

* Belli bir süre hürriyetten mahrum bırakılmayı içeren hapis cezası ya da sadece bir ceza muhakemesi tedbiri olan tutukluluk durumları infaz rejimleriyle

ağırlaştırılamaz. İnfaz modeli ek bir ceza olarak uygulanamaz. Bu nedenle tutuklu ve hükümlülerin hapsedildikleri süre boyunca insan onurlarına saygı gösterilmesini talep etme hakları bulunmaktadır. Disiplin cezalarının terbiye etmeyi amaç edinen uygulamaları terk edilmelidir.

* İnfaz Hakimliği, İnfaz hukuku ve hapishaneler konusunda özel bilgi sahibi olmayı gerektiren, (mimari durum, işleyiş, mevzuat vb.) tutuklu ve hükümlülerin duygu ve düşünce dünyasını anlama, kavrama bilinç ve yeterliliğine sahip kurumlar olmak durumundadır.

* Kötü muamele ve işkence iddialarına ilişkin etkin soruşturma yürütebilecek mekanizmalar oluşturulmalıdır.

* Cezaevlerinin denetlenmesi, izlenmesi, yaşanan ve yaşanabilecek sorunların çözümü için demokratik kitle örgütleri, barolar, tabip odaları, tutuklu aileleri örgütleri, aydın ve sanatçılardan oluşacak, etkin izleme, denetleme, müdahale yetkilerine sahip “izleme kurulları” oluşturulmalıdır.

* Tüm tutukluların sağlık hizmetlerinden etkin şekilde faydalanması sağlanmalı, tutuklu ve hükümlülerin her gün, rahatsızlandıkları saatte ulaşabildikleri doktor, diş hekimi ve sağlık görevlisi bulunmalı, bu kişilerin görevlerini nasıl yaptıkları denetlenmeli, durumu ağır olan ve cezaevinde tedavisi mümkün olmayan kişilerin hastaneye sevkı sağlanmalıdır. İyileşemeyecek durumda olan hasta hükümlülerin cezalarının infazının ertelenmesi veya affedilmesi mekanizması, hiçbir başvuruya gerek olmaksızın, o hapishane İnfaz Savcısı'nın ilgisi ve incelemesi ile açığa çıkarılmalı, gerekli işlemler yapılmalıdır.

* Tutuklu ve hükümlülerin dış dünya ile iletişiminin engellenmesine dönük disiplin cezalarına son verilmelidir.

* Tutuklu ve hükümlülerin ihtiyaçlarının karşılanması konusunda keyfi uygulamalara son verilmeli, yemek, içme suyu ve ısınma konusundaki sorunlar ortadan kaldırılmalıdır.

Barkın Timtik, toplantının sonunda cezaevi koşullarının iyileştirilmesi için Adalet Bakanlığı'na çağrıda bulundu. Basın toplantısı, konuşmaların ardından son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BDSP'lıler mahkemeye çıkarıldılar!

Sermaye devletinin 11 Ağustos ve 14 Ağustos tarihlerindeki operasyonları ile gözaltına alarak tutukladığı BDSP'li sınıf devrimcileri, 26 Ocak günü ilk duruşmaları için saat 10.00'da Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde hakim karşısına çıkarıldılar.

Yaklaşık 1 saat 15 dakika süren duruşma sonrası, “yasadışı örgüt propagandası yapmak” gerekçeleriyle yargılanan devrimcilerden **Gülnur Ertaş** ve **Eda Ünal**’ın tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmalarına, “yasadışı örgüt üyeliğinden” yargılanan **Evrin Erdoğan**’nın ise tutuklu yargılanmasının devamına karar verildi.

Sınıf devrimcileri, duruşmada savunmalarını kendileri okurken, kronik astım hastası olan Evrim Erdoğan’ın savunmasını, Erdoğan’ın rahatsızlığı nedeniyle Gülnur Ertaş okudu.

Bir sonraki mahkeme tarihi 2 Mart 2010 olarak belirlendi.

Duruşma öncesinde, sermaye devletinin sınıf devrimcilerine yönelik tutuklama saldırıları BDSP tarafından bir basın açıklaması ile protesto edildi.

Ankara Adliyesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında, sermaye devletinin devrimci ve ilerici güçlere yönelik saldırıları teşhir edilerek işçi ve emekçilere taraf olma çağrısı yapıldı. Açıklama boyunca sık sık “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” ve “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganları atıldı. Açıklamanın ardından bir grup BDSP'li duruşmayı takip etmek için mahkeme salonuna girdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Polis terörüne ve cinayetlerine karşı protesto eylemleri

Donatıldığı geniş yetkilerle bir cinayet şebekesine dönüşen, kabaran suç dosyasına her geçen gün yenilerini ekleyen polis teşkilatı işçiler, emekçiler, ilerici ve devrimciler üzerinde terör estirmeye devam ediyor.

Esenyurt-Avcılar polisi tarafından sokak ortasında infaz edilen Alaattin Karadağ üzerinden başlatılan polis terörüne ve cinayetlerine karşı eylemler devam ediyor.

İstanbul'da kampanya genişliyor

Polis terörüne karşı sürdürülen kampanya kapsamında İstanbul'da 23 Ocak günü iki farklı etkinlik yapıldı. BDSP'nin çağrısıyla başlatılan "Polis eliyle uygulanan baskı ve terör rejimine son!" başlıklı imza kampanyası deklere edilirken, düzenlenen rutin yürüyüşlerin beşincisi de kötü hava şartlarına rağmen gerçekleştirildi.

İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısında, Alaattin Karadağ'ın avukatlarından **Av. Ceren Uysal**, Baran Tursun'un babası **Mehmet Tursun** ve **BDSP** temsilcisi konuşmacı olarak katılırken Avcılar'da polis tarafından katledilen Osman Aslı'nın babası **İsmet Aslı**, 2008'de Hrant Dink anmasında polis kurşunuyla yaralanan **Cemalettin Rıdvan Yanık**, **Mahmut Alınak**, **Necmiye Alpay**, **EHP**, **Sosyalist Parti**, **ÜİD-DER** ve **Hak-Par** da destek verdi.

BDSP adına yapılan konuşmada imza kampanyasının kapsamı ve hedefleri anlatıldı. İlk elden birçok siyasi örgüt, meslek odası ve sendika, aydın, yazar ve sanatçının çağrıyla olumlu yanıt verdiğinin belirtildiği açıklamada, ilerleyen günlerde kampanyanın daha geniş bir kesime yayılabilmesi için çalışmaların yoğun olarak sürdürüleceği açıklandı.

Baran Tursun Polis Mağdurları Vakfı (Baransav) Başkanı **Mehmet Tursun** ise konuşmasında artık insanların 'şok' olmadıklarını söyledi. Polisin 2 yılda 79 kişiyi öldürdüğünü hatırlatan Tursun, bırakın Avrupa'yı dünyanın birçok ülkesinde karşılaşılmayan bu olgunun toplumda şok etkisi yaratması gerektiğini ifade etti.

Av. Ceren Uysal ise yürütülecek hukuki mücadelenin ise ancak oluşturulacak toplumsal muhalefetle başarıya ulaşacağını vurguladı. Alaattin Karadağ'ın davasındaki gelişmeleri aktaran **Uysal**, Osman Aslı cinayetine ilişkin ise çok şüpheli iddiaların olduğunu belirtti. Avukatlar olarak ceza çıkıp çıkmayacağına bakmadan bu davaların takipçisi olacaklarını söyledi.

BDSP, **EHP** ve **PDD** tarafından örgütlenen Cumartesi yürüyüşlerinin beşincisi ise kötü hava şartlarına rağmen gerçekleştirildi. Tramvay Durağı'nda toplanan kitle, yürüyüşle Galatasaray'a geldiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada toplumun çok geniş bir kesimini hedef alan ve polis eliyle yürütülen baskı ve şiddet uygulamalarının vardığı boyutun durumun vahametini gösterdiği vurgulanarak, işçi ve emekçilerin saldırılara sessiz kalmayarak mücadele yolunu seçtiği ifade edildi. **TEKEL** işçilerinin direnişi selamlandı.

Egemen sınıfların saldırılarında ilerici-devrimci güçlerin özel bir hedef olduğu vurgulanan açıklamada, saldırıların kolluk güçlerinin şiddeti sonucu yaşanan yaralanma ve ölümlerle sınırlı kalmadığı aynı zamanda devrimci faaliyete karşı da artan bir tahammülsüzlük ve saldırganlığın tırmandığı vurgulandı.

Yürüyüşe Mehmet Tursun ve İsmet Aslı da katılırken, Halk Cephesi ve ÜİD-DER de destek verdi.

İzmir'de dördüncü hafta

Devlet ve polis terörüne karşı başlatılan kampanyanın 4. haftası İzmir'de oturma eylemleriyle sürdü. EHP ve BDSP tarafından gerçekleştirilen eylemde "Katilleri 'kahraman' ilan eden zihniyet varolmaya devam ettiği sürece, bu topraklarda adalet ve eşitlikten söz edilemez!" başlığıyla, faili meçhul

cinayetler, katilleri devlet tarafından kollanan suikastler ve tüm bu aklama operasyonlarına karşı yürütülen mücadele işlendi.

"PVSK ve TMY kaldırılmalı! Polis terörüne ve cinayetlerine son! Alaattin Karadağ'ın katilleri yargılsın! / BDSP-EHP" pankartının açıldığı eylemde Alaattin Karadağ ve Hrant Dink'in yanı sıra Festus Okey, Baran Tursun, Engin Çeber gibi devlet terörü kurbanlarının fotoğrafları taşındı.

Basın metninde, bu toprakların yıllardır pek çok faili meçhul cinayete sahne olduğu belirtilirken gözaltında, cezaevlerinde, sokak ortasında katledilenler ve kaybedilenlerin bu halkın evlatları olduğu ifade edildi. Katledenin devlet olduğu vurgulandı.

Açıklamada son olarak yıllardır kayıplarının hesabını soran Cumartesi Anneleri, hakkını almak için günlerdir Ankara'nın soğukunda direnişlerine devam eden **TEKEL** işçilerinden alınan güçle hesap sorulduğu söylendi. Devlet ve polis terörüne son verecek olanın emekçilerin örgütlü mücadelesi olduğuna dikkat çekildi.

Basın metninin ardından, devletin gözleri önünde katledilen ve katillerinin yargılanmadığı, serbest bırakıldığı ya da aklandığı kimi cinayetlerin peşinde olan ailelerin gerçekleştirdiği bir deklarasyon ve çağrı metni okundu. Deklarasyon metninde Hrant Dink, Behçet Aysan, Kemal Türkler, Metin Göktepe, Musa Anter Aileleri'nin de imzası yer aldı.

Eyleme **Partizan**, **Ege 78'liler Derneği** ve **Kaldıraç** destek verdi.

Adana: "Katillerden hesabı emekçiler soracak!"

Adana'da başlatılan kampanyanın ikinci eylemi 23 Ocak günü İnönü Parkı'nda gerçekleştirildi.

Açıklamada, **TEKEL** işçilerine, Kürt halkına dönük saldırılar hatırlatılarak çok yönlü devlet terörü teşhir edildi. Hrant Dink'ten, Alaattin Karadağ'a, devletin katlettiği ilerici ve devrimcilerin katillerinin korunduğu ifade edildi.

Üzerinde Hrant Dink ve Alaattin Karadağ'ın fotoğraflarının yer aldığı "Hrant Dink'ten Alaattin'e katillerden hesabı emekçiler soracak" pankartının açıldığı eylemde Hrant Dink, Alaattin Karadağ ve Diyarbakır'da katledilen Aydın Erdem'in fotoğrafları taşındı.

Bu sistemin katilleri bulmak yerine onları korumakta olduğunun söylendiği açıklamada, bu yüzden 19 Kasım günü

İstanbul'da sokak ortasında yaralı yatarak katledilen Alaattin Karadağ'ın katillerinin de araştırılmayacağı, bu yüzden Hrant Dink'i vuranların hiç pişmanlık duymadıkları gibi mahkeme salonlarından Ermeniler'i tehdit etme cesaretini bulabildikleri vurgulandı.

Eyleme Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu da destek verdi.

Bursa'da polis terörü protestosu

Karadağ cinayeti ve tüm siyasi cinayetlerin aydınlatılması talebiyle Heykel'deki Kızılay Tıp Merkezi önünde basın açıklaması gerçekleştiren **BDSP**, **DBH**, **DHF**, **ESP-G**, **SODAP**, "PVSK ve TMY kaldırılmalı! Polis terörüne ve cinayetlerine son! Karadağ ve tüm siyasi cinayetler aydınlatılsın!" pankartını açtı. Açıklamada polise sınırsız terör estirme hakkı tanıyan PVSK'nın ardından kolluk güçlerinin işçi ve emekçilere, ilerici ve devrimcilere, Kürt halkına yönelik pervasız saldırılarını arttırdığı vurgulanarak polis terörü ve cinayetleri teşhir edildi.

Kapitalizmin küresel krizinin etkilerini yaşayan, rejimdeki çatlakların derinleşmesini önlenemeyen, Kürt sorununu çözüme ulaştırma konusunda yol alamayan, böylece "etkin bölgesel güç" olmanın uzağında kalan sermaye iktidarının giderek saldırganlaştığı belirtilen açıklamada, "İnsan hakları örgütlerinin hazırladıkları raporlar, sadece kayıt altına alınan işkence ve cinayetlerdeki artışı belgeleyerek ortaya koymaktadır" denildi.

Eylemde, Alaattin Karadağ, Aydın Erdem ve Ceylan Önkol'un fotoğrafları taşındı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir - Adana-Bursa

TEKEL direnişine destek eylemleri...

İşçiler mücadeleyi ortaklaştırdı

TEKEL direnişine İstanbul'dan destek geldi. 161 gündür direnen Esenyurt Belediye işçileri ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde taşeronlaştırmaya karşı direnen itfaiye işçileri Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nde 2 günlük açlık grevi gerçekleştirdi.

25 Ocak günü öğle saatlerinde başlayan açlık grevi öncesinde gerçekleştirilen basın açıklamasında sendikasıylaştırma ve taşeronlaştırma saldırısına karşı süren direnişlerin TEKEL direnişiyle ortaklaştırılmasının hedeflendiği söylendi.

Eyleme iki gün boyunca destek ziyaretleri gerçekleştirildi. Ekim Gençliği, Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atıl Ayçin, Haber-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Levent Okuyucu, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Tek Gıda İş Sendikası, İstanbul Tabip Odası, Halkevleri ve Mücadele Birliği Platformu destek ziyaretinde bulundu.

27 Ocak günü düzenlenen basın toplantısıyla eyleme son verildi. Gerçekleştirilen basın toplantısında ortak mücadelenin önemine değinildi.

Basın toplantısının ardından DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından Taksim Gezi Parkı'nda gerçekleştirilen oturma eylemine destek için gidildi.

SES'ten TEKEL'e destek

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Aksaray Şubesi üyeleri, 27 Ocak günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi bahçesinde, TEKEL işçileriyle dayanışma içerisinde olduklarını vurgulayan bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. SES üyeleri "4/B, 4/C, Vekil, Taşeron; Tüm Güvencesizlere Kadro Verilsin" pankartı açtılar.

GOP'tan TEKEL direnişine destek

23 Ocak günü Saat 13.00'te Gaziosmanpaşa AKP binası önünde gerçekleştirilen eylemde basın açıklamasını Eğitim Sen 4 No'lu Şube Başkanı Mehmet Sarı gerçekleştirdi. Eğitim Sen 4 No'lu Şube, GOP İşçi Platformu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, GOP Halkevi, TKP, Toplumsal Dayanışma Ağı Derneği'nin örgütlediği eyleme 50 kişi katıldı.

Pir Sultan'dan TEKEL'e destek

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) İstanbul Şubeleri, Ankara'da eylemlerini sürdüren TEKEL işçileri ve itfaiye işçilerine destek amacıyla 24 Ocak günü Taksim Tramvay Durağı'nda basın açıklaması yaptı.

Tez-Koop-İş'ten TEKEL'e destek

22 Ocak Cuma sabah saat 08.00'de Cerrahpaşa Tıp Fakültesi bahçesinde toplanan Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube üyesi işçiler İş Bankası önünde basın açıklaması yaptılar. TMMOB Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şube çalışanı Tez-Koop-İş üyeleri de saat 09.30'da Taksim'deki MMO İstanbul Şube binası önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla TEKEL işçilerine destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TEKEL direnişinin ateşi Buca'ya taşındı!

Buca TEKEL İşçileriyle Dayanışma İnisiyatifi 24 Ocak günü gerçekleştirdiği eylemle kuruluşunu ilan etti.

Buca'da bulunan Tekel İşçileri Derneği'nin de katılım sağladığı eylemde TEKEL işçisinin öfke ve kararlılığı açığa çıktı.

Eylem saat 15.00'te Forbes çıkışında bulunan Eğitim Sen'in önünde toplanılmasıyla başladı. İnisiyatif bileşenleri "TEKEL İşçileriyle Dayanışma İçin Yürüyoruz! / Kurtuluş yok tek başına ya hepberaber ya hiçbirimiz! / Buca TEKEL İşçileriyle Dayanışma İnisiyatifi" pankartı arkasında toplanırken eyleme katılan TEKEL işçileri de üzerinde TEKEL logosu olan bir pankart açtılar.

Coşkulu yürüyüşün ardından Forbes girişinde inisiyatif adına hazırlanan basın metni okundu. Basın metninin okunmasının ardından TEKEL İşçileri Derneği başkanı bir konuşma yaptı. Hayli ajitatif bir üslupla direniş sürecini anlatan TEKEL işçisi konuşmasında düzenin direnişi karalamak için sunduğu argümanlara da yanıt verdi.

BDSP, BDP, DHF, EHP, ESP, KÖZ, PSAKD Buca Şubesi tarafından oluşturulan Buca TEKEL İşçileriyle Dayanışma İnisiyatifi'nin örgütlediği eyleme Alinteri, Devrimci Hareket, Ege 78'liler, Deri İşçileri Derneği, Emekli Sen Buca Şubesi destek verdi. TEKEL İşçileri Derneği üyesi işçiler de kitlesel bir katılım ve destek sağlayarak eylemin öznelerinden biri oldular.

Kızıl Bayrak / Buca

Sincan İşçi Derneği'nde açlık grevi

Sincan İşçi Derneği de 3 günlük açlık greviyle TEKEL işçilerine destek verdi. Dernek başkanı, 21 Ocak günü Sincan Lale Meydanı'nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla başladığı açlık grevini 24 Ocak günü yine aynı alanda sonlandırdı.

Eylemin ikinci günü dernek binasında TEKEL direnişini konu alan sinevizyon gösterildi. Dernek binasında sürdürülen açlık grevine bölge işçilerinden destek gerçekleşti. Sincan Belediyesi işçileri ve OSB'den metal işçileri destek ziyaretleri gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / Ankara

AKP'li bakana protesto

23 Ocak günü Diyarbakır'a gelen Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehdi Eker havaalanında TEKEL işçileri tarafından protesto edildi. TEKEL işçilerinin eylemine TKP üyeleri de destek verdi. Attıkları sloganlarla Eker'i Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranthey.org>

protesto eden işçiler bakanın daha sonra bir programa katılacağını haber alınca oraya doğru yöneldiler. İşçilerin tepkisine hedef olmaktan korkan Eker, programa katılmadı.

Mamak'ta TEKEL işçileriyle dayanışma eylemi

23 Ocak akşamı Ankara Direnişçi İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu bileşeni devrimci kurumlar Mamak Tuzluca'yı'nda TEKEL direnişiyle dayanışma amacıyla yürüyüş gerçekleştirdi. BDSP, Kaldıraç, DHF ve Partizan'ın oluşturduğu platformun yürüyüşüne TEKEL işçileri de katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

TEKEL için oturma eylemi

Adana Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu, İnönü Parkı'nda oturma eylemi gerçekleştirdi. 23 Ocak günü başlatılan eylem 24 Ocak günü saat 12.00'de gerçekleştirilen yürüyüşle bitirildi.

23 Ocak gecesini İnönü Parkı'nda marşlar, halaylar ve sloganlar eşliğinde geçiren platform bileşenleri bekleyişlerini 24 Ocak günü öğlen saatlerine kadar sürdürdü. Saat 12.30'da yürüyüşe geçen platform bileşenleri polisin kitleyi kaldırımından yürütme çabasına rağmen yoldan yürüyüşünü sürdürerek yağın yağmura rağmen sloganlar eşliğinde AKP İl Binası'na kadar geldi.

Kızıl Bayrak / Adana

“Genel grev” çağrısı yayılıyor

Türk-İş Başkanlar Kurulu’nun aldığı “sürekli eylem” kararı çerçevesinde 22 Ocak akşamı AKP il binalarına yürüyen işçi ve emekçiler TEKEL direnişinin tüm işçi sınıfının direnişi olduğunu vurguladılar.

Ankara, İzmir, Adana ve Bursa’daki yürüyüşlerden farklı olarak İstanbul’daki eylem Taksim Tramvay Durağı’ndan Galatasaray Lisesi’ne yürüyüş biçiminde gerçekleştirildi. Eylemlerin gerçekleştiği illerde “Genel grev-genel direniş!” sloganları yankılandı.

İstanbul’da coşkulu yürüyüş

Yüzlerce kişi TEKEL işçileri için Taksim’de bir araya geldi. Açıklanan saatten 45 dakika erken başlatılan eylem her şeye rağmen coşkulu geçti.

“Genel grev-genel direniş!” sloganlarının hiç susmadığı eylemde Türk-İş’e bağlı sendikaların yanı sıra HSGGP ve Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu da pankartlarıyla yer aldılar. Eyleme destek vereceğini açıklayan KESK İstanbul Şubeler Platformu ve aynı saatlerde gerçekleştireceği rutin eylemi TEKEL işçilerine destek amacıyla Türk-İş yürüyüşüyle birleştiren Hasta Tutsaklara Özgürlük Platformu ise Türk-İş’in yürüyüşü “kaçırması” nedeniyle ancak eylemin sonuna doğru katılabildi. Marmaray işçileri ve Polat İnşaat’ta işten atılan işçiler de dövizleriyle yürüyüşteki yerlerini aldılar.

Galatasaray Lisesi’ne gelindiğinde, ilk olarak DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün söz aldı.

Tek Gıda-İş Sendikası 10 No’lu Şube Başkanı Muzaffer Dilek TEKEL işçilerinin yürüttüğü mücadeleye genel grevle destek olunması gerektiğini vurguladı.

İzmir’de genel grev çağrısı!

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından düzenlenen eylemde genel grev vurgusu öne çıktı.

TEKEL işçileri ile dayanışma amacıyla İzmir’de 22 Ocak günü bir dizi eylem gerçekleştirilecekti. Türk-İş’e bağlı sendikaların şube yöneticilerinin sabah yapılacak eylemin ardından bir günlük destek açlık grevi başlatacağı, akşam saatlerinde ise Türk-İş, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından yürüyüş gerçekleştirileceği günler öncesinde duyurulmuştu. Ancak konfederasyonların 26 Ocak’a kadar bekleme kararını bahane eden Türk-İş eylem programını apar topar iptal etti. Açlık greviden vazgeçen Türk-İş, 22 Ocak akşamı yapılan eylemden de son anda desteğini çekti. Türk-İş’in çekilmesinin ardından yürüyüş DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından gerçekleştirildi. İlerici ve devrimci güçler de eyleme destek verdi.

Eylem saat 17.30’da Basmene Meydanı’nda toplanılmasıyla başladı. Kortejlerin oluşturulmasının ardından yol trafiğe kapatılarak AKP binasına doğru yürüyüşe geçildi. Coşkulu sloganlar eşliğinde gerçekleşen yürüyüş AKP binasını “korumak” için yığınak yapan polis barikatının önünde son buldu.

KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ali Kılıç tarafından okunan basın metninde işçi ve emekçiler birlikte mücadele etmeye çağrıldı.

Basın metninin okunmasının ardından eylem sona erdi. Türk-İş’in eylemden son anda çekilmesi katılımı da olumsuz etkiledi. 500’ü aşkın kişinin katıldığı yürüyüşte DİSK ve KESK’in de katılımının zayıf olduğu gözlemlendi.

Ankara’da TEKEL direnişiyle dayanışma

Cuma eylemleri kapsamında iş bırakan Türk-İş’e bağlı Tez-Koop-İş, Petrol-İş ve TÜMTİS sendikaları AKP İl Başkanlığı’na doğru yürüyüş gerçekleştirdi. Türk-İş önünde bekleyen Ankara İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu da sendikalarla birlikte AKP İl binasına doğru yürüdü.

Yürüyüş boyunca Ankara sokaklarında “Genel grev genel direniş!” sloganı yankılandı. AKP İl binasına gelindiğinde KESK Ankara Şubeler Platformu ve TKP ile buluşuldu.

Tez-Koop-İş Ankara 2 No’lu Şube Başkanı Mustafa Barın, yaptığı açıklamada “Yorulacağımızı, yılacağımızı sananlar büyük bir yanlışlığı içindeler” dedi.

Bursa: “İşçi-memur elele genel greve!”

Farklı kollardan yürüyerek saat 17.00’de Bursa Fomara Meydanı’nda toplanan emekçiler Bursa AKP İl Başkanlığı’na yürüdüler.

Tek Gıda-İş, Türk-Metal, TÜMTİS, Petrol-İş sendikaları, DİSK, KESK, TMMOB, TTB’nin katılım sağladığı eylemde Bursa’daki ilerici ve devrimci kurumların oluşturduğu TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu pankart ve dövizleriyle yer aldı.

AKP binası önünde işçilere seslenen Türk-İş 8. Bölge Temsilcisi Mehmet Kanca, TEKEL işçilerinin Ankara’daki direnişlerinin sürdüğünü, işçilerin mücadelesine desteğin çıkı gibi büyüdüğünü hatırlattı. Eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı.

Adana’da Türk-İş’in mücadele kaçınılması

Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu’nun yürüttüğü tüm tartışmalara rağmen, eylem güzergâhının şehrin merkezine taşınmasına karşı çıkan sendika bürokratları kimi zaman platformu işin Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

22 Ocak 2010 | Ankara

dışında tutmak için pankart döviz yasaklamalarına dahi gitmişlerdi. 22 Ocak günü gerçekleştirilen eylem öncesinde de sendika yöneticileri platforma yasak koymaya çalıştılar. Platform bir kez daha İnönü Parkı’nda toplanarak şehrin en işlek yollarını eylem alanına dönüştürerek eyleme kitlesel bir şekilde katılırken, Türk-İş yönetimi ve onların peşinden sürüklenenler ise 10-15 kişilik temsili bir katılımı yürüyüş yapmadan AKP önünde toplandı.

AKP önünde gerçekleşecek eyleme katılmak için saat 17.00’de İnönü Parkı’nda toplanan platform bileşenleri AKP’ye doğru yürüyüşe geçti. Yol boyunca polisin saldırı tehditlerine ve fiziki müdahalelerine rağmen yürüyüşünü sürdüren platform bileşenleri polisin yürüyüşü önce engellemeye sonra da kaldırıma çıkarmaya dönük tutumu boşa düşürdü.

AKP önüne gelindiğinde burada bekleyen Türk-İş yöneticileri sendika pankartını açabildiler. Bir süre sloganlar eşliğinde süren bekleyişin ardından Türk-İş Bölge Temsilcisi Edip Gülnar basın açıklamasını okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir - Ankara - Bursa - Adana

TEKEL işçileri panelde buluştu

TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi, 25 Ocak akşamı saat 19.00'da Türk-İş Genel Merkezi karşısındaki Jeoloji Mühendisleri Odası'nda panel gerçekleştirdi.

“Sınıf Hareketi, mücadele ve grev deneyimleri”, “Direnişin zaferi için ne yapılmalı?”, “Kölelik yasaları 4/B, 4/C ne getiriyor, farkları var mı?” başlıklarının yer aldığı panelde konuşmacı olarak Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı **Volkan Yaraşır** ve **BDSP temsilcisi** yer aldı.

Direniş komiteleri kurulmalı

İlk olarak sözü alan BDSP temsilcisi konuşmasında sosyal yıkım saldırılarına değindi. 4/B ve 4/C'nin işçi ve emekçileri köleleştirme saldırılarının sadece bir kısmı olduğunu vurgulayan temsilci, TEKEL işçilerinin direnişinin ezilen, sömürülen milyonların direnişi olduğunu vurguladı. Konuşmada, TEKEL direnişinin bu yanı sıra ayrı bir önem kazandığı ifade edilirken, direnişin kazanımının TEKEL işçisinin taban iradesini açığa çıkaracak adımları atmasına bağlı olduğu söylendi. Bunun için söz, karar inisiyatifinin TEKEL işçilerinde olduğu direniş komitelerinin kurulması gerektiği, ancak direniş komiteleriyle sendikal bürokrasi ve diğer tüm engellerin aşılabileceği söylendi. Direnişi kırma çabalarına ve sendikal bürokrasiye karşı verilen tekil ve dağınık tepkilerin tabandan, birlikle daha planlı ve sonuç alıcı olabileceği vurgulandı. Son olarak direnişe karşı gerçekleştirilecek herhangi bir saldırıya karşı işçi savunma birliklerinin oluşturulması gerektiği vurgulayan BDSP temsilcisi sözü Volkan Yaraşır'a bıraktı.

Eylemli süreç daha etkin örgütlenmeli

Volkan Yaraşır, kapitalizmin krizlerinin tarihsel evrelerini anlatarak konuşmasına başladı. 4/C ve 4/B gibi kölelik saldırılarının 1983'te hazırlanan ve iki aşamada uygulanan neo-liberal saldırıların bir parçası olduğunu vurguladı. Dünya genelinde hayata geçirilen neo-liberal saldırılara karşı gerçekleştirilen direnişlerden bahseden Yaraşır, TEKEL direnişinin ayrı bir yere sahip olduğunu vurguladı. Konuşmasının devamında TEKEL direnişinin tüm işçi ve emekçilerin direnişi haline geldiğini ifade eden Yaraşır, direnişin, önündeki engelleri aşarak kazanıma doğru yürümesinin teminatının taban örgütlenmeleri olduğunu belirtti. Volkan Yaraşır, TEKEL işçilerinin direniş komiteleri ve savunma komiteleri oluşturarak bu davayı kazanıma doğru götürmeleri gerektiğini söyleyerek, pasif eylem biçimlerinin aşılması, eylemli sürecin daha etkin örgütlenmesi gerektiğini vurguladı.

TEKEL işçileri komitelerin acil ihtiyaç olduğunu vurguladı

Volkan Yaraşır'ın sunumunun ardından söz işçilere verildi. Söz alan işçiler komitelerin acil ihtiyaç olduğunu vurguladılar. Sendikaların direnişi pasifize eden tutumlarından rahatsız olduklarını ifade eden işçiler bunun ancak komitelerle aşılabileceğini vurguladılar. Ayrıca olası bir saldırıya karşı savunma komiteleri oluşturulması gerektiğine vurgu yaptılar.

Onlarca TEKEL işçisi söz alarak düşüncelerini

ifade etti, sorular sordu. Son olarak programa katılan işçilerin kendi şubelerindeki arkadaşlarıyla komiteler oluşturulması için görüşmeler yapılması katılan işçiler tarafından ifade edildi. Serbest kürsü kısmının sonlandırılmasının ardından BDSP temsilcisi tekrar söz alarak kapanış konuşması gerçekleştirdi. Toplam tabloyu özetleyen konuşmasının ardından program son buldu.

Yüze yakın kişinin katıldığı panelin 70'ini TEKEL işçileri oluşturdu. Katılımcı işçilerin öncü işçi kimliğine sahip işçiler olması programın niteliğini ve düzeyini arttıran önemli bir etken oldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Türk-İş'e genel grev çağrısı

26 Ocak günü konfederasyonlar TEKEL işçilerinin durumunu görüşmek üzere Türk-İş Genel Merkezi'nde toplantı halindeyken, ilerici ve devrimci kurumlar da çeşitli illerde Türk-İş bölge temsilcilikleri önlerinde gerçekleştirdikleri eylemlerle “genel grev” çağrısını yükselttiler.

İstanbul: Güvenli gelecek için genel grev!

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu ve **İşten Atmalar Yasaklansın Platformu**'nun İstanbul'da örgütlediği eylemde birleşik mücadele çağrısı yapıldı. Saat 12.30'da Taksim AKM önünde bir araya gelen bileşenler “Bugün TEKEL, itfaiye, belediye işçilerine... Yarın hepimize! 4/C'ye hayır!” pankartı arkasında, yolu trafiğe kapatarak Türk-İş 1. Bölge binasına kadar yürüdüler.

Türk-İş önünde gelindiğinde açıklamayı İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen gerçekleştirdi. Açıklamada Erdoğan'ın işçi ve emekçilerin örgütlü gücünden, sömürü düzeninin sarsılmasından korktuğu için saldırganlaştığı belirtildi. “Sermayeye meydan okuyoruz; birleşik mücadele ile kazanacağımızı dostla düşmana ilan ediyoruz” diyen Demirdizen genel grevin ilmek ilmek örülmesi gerektiğini söyledi.

Eyleme Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan** da katıldı.

Basın açıklamasının ardından açlık grevinde olan itfaiye ve Esenyurt Belediyesi işçileri ziyaret edildi. HSGGP ve İşten Atmalar Yasaklansın Platformu adına yapılan konuşmalarla işçilerin direnişleri selamlandı.

HSGGP bileşenleri gün boyunca Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği önünde kararın açıklanmasını bekledi. KESK ve DİSK yöneticileri ile şube başkanları da

açlık grevinde olan işçilere ziyaret gerçekleştirdi. Ziyaret sırasında DİSK Genel Sekreteri **Tayfun Görgün** bir konuşma yaptı. Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu**, Dev Sağlık-İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu** da konuşmalarıyla TEKEL, itfaiye ve belediye işçilerini selamladı.

Bekleyişin ardından konfederasyonların toplantı sonucu açıklandı. 28 Ocak Perşembe günü Erdoğan ile yapılacak görüşmenin sonucunun da yine Türk-İş 1. Bölge Müdürlüğü önünde açıklanacağı ifade edildi.

Bursa: “Her yer TEKEL, her yer direniş!”

Bursa'da, TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu 19.00'da Fomara Meydanı'nda toplandı. Sloganlarla yolu tek yönlü trafiğe kapatarak Türk-İş 8. Bölge Temsilciliği önüne yürüdü.

Türk-İş'i göreve çağıran platform bileşenleri burada attıkları sloganlarla TEKEL işçilerinin kararlı direnişlerinde yalnız olmadıklarını bir kez daha haykırarak, Türk-İş'i işçilerin taleplerine sahip çıkmaya ve genel grev ilan etmeye çağırdı.

Adana: “Türk-İş göreve, genel greve!”

Adana Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu Türk İş'i göreve çağırdı. Saat 12.30'da Türk İş 4. Bölge Temsilciliği önünde açtıkları “**Türk İş göreve, genel greve**” pankartı arkasında toplanan platform bileşenleri adına yapılan konuşmada Türk İş'in TEKEL işçilerinin taleplerine kulak vermesi ve genel grev ilan etmesi istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Bursa - Adana

İzmir’de Metal İşçileri Buluşması gerçekleşti...

“Gücümüzü Metal İşçileri Birliği’nde birleştirelim!”

Metal İşçileri Birliği’nin İzmir’de tanıtılması ve örgütlenme çağrısı yapılması amacıyla Çiğli’den, Aliğa Demir-Çelik’ten, Buca’dan gelen metal işçileri Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde toplantı gerçekleştirdi.

Ön hazırlık süreci

Çiğli, Güzeltepe ve Çiğli Organize Sanayi’ne yapılan çağrı afişlerinin ve dağıtılan bildirilerin yanı sıra, Çiğli Organize Sanayi’nde ve Aliğa Demir Çelik’te çalışan işçilere yerel bültenlerle seslenilerek toplantı çağrısı yapıldı. Yine Çiğli Organize’de bulunan ve çalışma koşulları oldukça kötü olan bir döküm fabrikasına da bir bildiri ile seslenilerek toplantıya katılma çağrısı yapıldı. Hazırlanan davetiyeler de metal işçilerine elden ulaştırıldı.

Metal işçileri buluştu

Ön hazırlık sürecinin ardından 24 Ocak Pazar günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde “Gücümüzü Metal İşçileri Birliği’nde birleştirelim!” başlıklı toplantı gerçekleştirildi.

Toplantı Çiğli Organize’den bir işçinin Metal İşçileri Birliği adına yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Yapılan konuşmada 22 Kasım 2009 tarihinde İstanbul’da gerçekleştirilen Metal İşçileri Kurultayı sonucu kurulan Metal İşçileri Birliği’nin, metal işçilerinin çalışma koşullarına ve sorunlarına örgütlü bir müdahale ihtiyacı sonucu kurulduğu, sendikali-sendikasıız tüm metal işçilerini kapsayan birliğin, metal fabrikalarına bir müdahale aracı olduğu belirtildi ve birliğin işçilerin çıkarını savunan bir birlik olduğu da vurgulandı.

Aliğa’dan demir-çelik işçileri adına yapılan konuşmada ise, sendikalarda örgütlü olan fabrikalarda aslında örgütlülüğün olmadığı, işçilerin çıkarları adına hiçbir şeyin yapılmadığı, sendikaların kastlaşmış-bürokratlaşmış yapısının yıkılması ve sendikasıız olan fabrikalarda ise örgütlenmek gerektiği ifade edildi. Demir-çelik fabrikalarındaki çalışma koşullarından örnekler verilerek iş güvencesinden yoksun koşullarda çalışıldığı ve işten çıkarmaların pervasız bir şekilde gerçekleştirildiği ifade edildi.

Ardından Çiğli Organize Sanayi’den işçiler adına yapılan konuşmada bölgedeki çalışma koşulları ve metal işçilerinin sorunlarından bahsedildi. Sendikali olan işçilerin bile birbirlerinden habersiz olduğunu belirtilerek birliğin organize sanayi içerisinde yayılması ve örgütlenmesi ihtiyacı üzerinde duruldu.

Yapılan sunumların ardından söz işçilere bırakıldı.

MİB’i örgütlemek için!

Demir-Çelik’te çalışan bir işçi söz alarak birliğin tanıtımı için yapılabilecek çalışmalar üzerine bir tartışma açtı. Maktek’in sendikalaşma deneyimini yaşayan bir metal işçisi de örgütlenme çalışmasını işçilerle birebir görüşerek ve fabrika fabrika yürütmek gerektiğini söyledi. Ayrıca işçiler arasında güven yaratmak için birlikte hareket edilmesi gerektiğini ifade ederek işçilerin birliğinin komite

komite yaratılabileceğini vurguladı.

Çiğli Belediyesi’nde çalışan bir işçi söz alarak işçilerin “kahraman” aramaktansa kendisini kahraman görmesi gerektiğini vurguladı. İşçilerin kararlılığının ve inancının kendi tanıtımları için yeterli olacağını söyledi.

Demir-Çelik’ten bir işçi birliğin hukuksal konumunun nasıl olacağını sorması üzerine Tersane İşçileri Birliği örnek gösterilerek, birliğin kendi çalışmasının meşruiyeti ve programının ona bu konumu kazandıracağı belirtildi. BMİS’te örgütlü bir fabrikada çalışan bir işçi de sendikanın kendi işini yapmadığından ve sendikasıız yerlerle aynı koşullarda çalıştığından bahsetti. Buna karşı mücadelenin de ancak birliğin güç olmasıyla sağlanacağını ifade etti.

TEKEL işçilerinin mücadelesine de değinilen toplantıda direnişin deneyimleri aktarıldı.

Son olarak da toplantıya katılan metal işçilerine Birlik’in yürütmesine katılma çağrısı yapıldı.

Toplantının ardından birliğin çalışmalarının nasıl örgütleneceği ve hangi araçların ve zeminlerin kullanılmasının çalışma için daha işlevsel olacağı üzerine canlı tartışmalar yapıldı.

Metal İşçileri Birliği’nin İzmir’de gerçekleştirdiği bu toplantı ile birliğin İzmir ayağının örgütlenmesi çalışmalarına hız verildi. Metal İşçileri Birliği’nin bu ilk toplantısı ile birlikte ağır çalışma koşulları altında yaşama mahkum edilen ve her geçen gün iş cinayetleriyle hayatını kaybetme tehlikesi altında yaşayan örgütsüz metal işçileri ile sendikal bürokrasinin cenderesine sıkıştırılmış sendikali metal işçilerinin örgütlü sınıf birliğinin yaratılması yönünde ilk adım atılmış oldu.

İzmir’den metal işçileri

Şafak Makina’da Metal İşçileri Bülteni dağıtımı

Geçtiğimiz hafta Samandıra’da bulunan Şafak Makina’da Metal İşçileri Bülteni’ni dağıtım fabrika yöneticileri, patronun adamları ve güvenlik görevlileri tarafından engellenmeye çalışılmış ve sınıf devrimcileri tehditlerle karşılaşmışlardı. Bu saldırgan tutuma polis terörü eşlik etmişti.

Bunun üzerine Metal İşçileri Birliği, hem bu olayı protesto etmek hem de Şafak Makina işçilerine Metal İşçileri Birliği Bülteni’ni ulaştırabilmek için fabrika çıkışında kitlesel bülten dağıtımı gerçekleştirdi.

25 Aralık Pazartesi akşamı saat 18.00’de dağıtım için fabrika kapısına gelen sınıf devrimcileri fabrika yöneticilerinden birinin saldırısıyla karşılaştı. Bu saldırı diğer yöneticilerin ve güvenlik görevlilerinin sınıf devrimcilerinin üstüne yürümesi ve tehditler savurmasıyla devam etti.

Bu sırada patronlar, fabrika kapısından çıkmaya başlayan işçilerin servislere binmesine engel oldular. Bir süre işçileri içeride beklettikten ve dağıtılan bültenleri almamaları için tehditler savurduktan sonra servislere geçmelerine izin verdiler.

Bu sefer de bir kordon oluşturarak işçileri sınıf devrimcilerinden uzak tutmaya çalıştılar. Fakat sınıf devrimcileri onların bu tutumunu teşhir eden ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtım yapma kararlılıklarını sürdürdüler.

Kendilerine yöneltilen tehdit, saldırı ve provokasyon girişimlerini boşa düşüren sınıf devrimcileri bütün işçilerin servislere binmesinin ardından sorunsuz bir şekilde fabrika önünden ayrıldılar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Entes direnişçisi Gülistan Kobantan ile direnişler ve sınıf hareketi üzerine konuştuk...

“İşçinin silahı ‘işgal, grev, direniş’ olmalı!”

- Krizin faturasını ödemeyi reddederek 14 Mayıs 2009 tarihinde başladığın direnişini kararlılıkla sürdürüyorsun. Öncelikle aylardır devam ettirdiğin bu direniş örgütlü ve sınıf bilinçli bir işçi olarak sana neler kattı? Neler hissediyorsun?

- Direniş kararı alınırken beni nelerin beklediğini hayal edemiyordum. Ama en azından sınıf mücadelesinde beni bir adım ileriye taşıyacağını tahmin edebiliyordum. Fabrikamın yakınında Sinter Metal işçileri direnişteydi. Paydoslarda fırsat buldukça ziyaret ediyordum. İlk defa bu direniş yerinde işçilerle zaman geçiriyordum. Ama bir dışarıdan tanık olmak ve kitaplardan okumak var bir de “ben bire bir yaşadım, gördüm” demek var. Öncelikle herkesin bir direniş yaşamasını isterim. Birebir içinde olan biri olarak direniş kendime olan güvenimi getirdi. Bunu neye dayanarak söylüyorum? Çünkü direnişe ilk başladığım zamanlar kitleler karşısında çekiniyor, söyleyecek sözüm oluyor fakat sıkılıyor söyleyemiyordum. Ama zamanla kendime olan güvenim arttı. Yılların getirmiş olduğu özellikle de kadın olarak her zaman söylediğim söz kaale alınmadığından olsa gerek, bu sıkılganlığı üzerimden attım. Sözlerim, mimiklerim, el-kol hareketlerim bir bütün halinde daha kendinden emin bir hal aldı. Bunun da beni dinleyen insanlarda bana karşı saygı uyandırdığını gördüm. Ama şunu da söylemek gerekir ki, bunlar aynı zamanda haklılığımdan gelen kazançlardı da. Bunun dışında bir konu hakkında araştırma yapmayı, kullandığım kelimelerde seçici davranmayı ve işçilerle konuşurken nelere dikkat etmem gerektiğini daha iyi öğrendim.

- Şimdiye kadar çeşitli yerlerde parça parça süren direnişlerle sınıf dayanışmasını yükselttin. Çeşitli vesilelerle birçok ilde düzenlenen etkinliklerde yüzlerce işçi ve emekçiyle biraraya geldin. Katıldığın etkinliklerde insanlardan nasıl tepkiler aldın? Örneğin sendikalar, ilerici devrimci güçlerden yeterli desteği ve dayanışmayı aldığını düşünüyor musun?

- Direnişi onaylayanlar da oldu onaylamayanlar da. Ama genellikle ilgiyle karşılandım. Birçok işçi “helal olsun sana, ne kadar onurlu bir davranış” diyerek memnun olduklarını dile getirdi. Direniş ilk başladığında ilgi daha çoktu. Direnişi ziyaret edenler zamanla gelmemeye başladı. Sendikaları hiç katmıyorum. Onları sınıf sendikacılığı değil çünkü. Ama bu direniş bana şunu da öğretti: Yarın sendikalı bir işe girersem (ki dışarıdan doğru sürekli bunu vurguluyoruz) içeride de ilk yapacağım iş sınıf sendikacılığı yapmayan sendikaların başındakileri defetmek için mücadele etmek olacaktır. Benden rahat koşullarda yaşayan biri beni temsil edemez. Yeri geldiğinde benimle birlikte kapı önünde direnmesini bilecek. Ama içinde hakkını vermem gerektiğini düşündüğüm sendikacılar da var. Örneğin benden maddi manevi desteğini esirgemeyen Genel-İş İstanbul 1 No’lu Şube yöneticileri. Onun haricinde direnişe toplu ziyarette bulunanlar; TMMOB’den Ücretli İşsiz Mimar ve Mühendisler ve İl Koordinasyon Kurulu Kadın Komisyonları, Emekçi Kadın Komisyonları, BDSP, DHF oldu. Ayrıca Emekçi Kadın Komisyonları ve Metal İşçileri Birliği, Entes nöbeti tuttular.

- Sermaye sınıfı krizin faturasını işçilere ödetmeye devam ediyor. Buna, senin aktarımların üzerinden Ümraniye bölgesinden de tanık oluyoruz. Entes’teki direniş süreci bölgedeki işçileri nasıl etkiledi? Bölgedeki işçiler Entes direnişini nasıl görüyor, nasıl algılıyor?

- Entes’in çevresinde yani İMES ve Dudullu OSB’de birçok kez eylem ve basın açıklaması yaptık. Bölgedeki işçiler fabrikalarından çıkıp alkış tuttu ve sloganlarımıza eşlik etti. Sayıları az da olsa “bir ihtiyacın var mı?” diye soranlar ve öğlen paydosunu benim yanımda geçirenler oldu. Onun dışında örneğin Entes işçileri “biz bu yazın sıcakta çalışamayız” diyerek kendi aralarında imza toplayıp çalıştıkları alana klima taktırttı. Eminim ki çevredeki birçok fabrikada da buna benzer şeyler yapılmıştır. (Çevredeki direnişlerin artmasıyla temkinli davranan patronlar olmasına rağmen.) İş Yasası ve iş güvenliği adına hiçbir şey bilmeyen işçiler artık işten atıldığında işe iade davası açılabilceğini öğrendi. Bölgedeki işçiler Entes direnişini ekonomik talepler için başlatılan bir direniş değil de krizin faturasına karşı sınıf tavrının ne olması gerektiğine dair başlatılan bir direniş olduğunu öğrendi. Örgütlülüğün gücünü ve sınıf bilincinin ne demek olduğunu gördü.

- Bugün sınıf hareketinin temel gündemi haline gelen ve sermayenin saldırıları altında ezilen işçi ve emekçilere umut olan TEKEK’teki direniş süreci devam ediyor. Sen TEKEK işçileriyle biraraya geldin? TEKEK direnişinin sınıf hareketi açısından anlamına dair ne düşünüyorsun? Ayrıca Ankara’daki direniş alanına ilişkin başlıca gözlemlerin neler?

- Sınıf hareketi tarihinde yıllar sonra böyle kitlesel bir direniş ve “genel grev-genel direniş” tartışmalarının yeniden gündeme gelmesi hayalimde ‘80 öncesi ayağa kalkmış olan sınıf hareketini ve işçi sınıfının ‘80 darbesi sonrası üzerindeki ölü toprağı atmasını canlandırdı. Beni ve birçok işçiyi heyecanlandırdı bu durum. “Bu işçilerden bir şey çıkmaz,” diyenlere cevap verilmiş oldu. Öyle ki burjuva medyası bile TEKEK direnişini gündemine almak zorunda kaldı. Kazanacak olurlarsa (ki bana göre, sendika bürokrasisine rağmen binlerce TEKEK işçisinin direniş kararlılığı bile bir kazanımdır aslında) tüm işçi sınıfının kendine güven duymasını sağlayacak ve böylelikle direnişler artacak. Ayrıca TEKEK direnişi sınıf dayanışmasını da en üst seviyeye ulaştırmıştır. Direnişte olsun olmasın birlikte hareket etmeyi öğretmiştir. Bu direniş tüm işçi sınıfını etkileyecektir. O yüzden “emekliliğimiz yaklaşırsa bile geleceğimiz, çocuklarımız için ölmeye geldik” diyen TEKEK işçilerinin önündeki tek engel sendika bürokrasisidir. Eğer bunu da aşar ve “sendika taban inisiyatifinin elindedir” derse ve tüm işçi sınıfına da bunu kanıtlarsa sınıf hareketinin tarihi başka bir düzeye sıçrayabilir. Sermaye sınıfını tarihin çöplüğüne gönderebilir. Direniş alanına ilişkin ise TEKEK işçileri “Ölmek var, dönmek yok!” diyerek kararlılıklarını dile getiriyor. “4/C’nin iyileştirilmiş hali bile olsa kesinlikle istemiyoruz” diyorlar. Ama örneğin sendikandan aldığı karar 4/C’nin iyileştirilmiş hali olursa eğer TEKEK işçisi sendikandan aldığı kararı uygular izlenimini uyandırdı bende. Eğer söyledikleri gibi hareket eder, Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

sendika kabul etse bile direnişe devam deyip sürdürürlerse direniş asıl o zaman anlam ve önemine kavuşmuş olacak. Direnişe dair gözlemlerim ise “bir direniş insanı bu kadar değiştirebilir” dedirtti. Konuştuğum işçilerin kendilerini eleştirmeleri bunu gösterdi. “İlk başta içki fabrikaları kapatıldığında sessiz kalmasaydık ya da arkadaşlarımıza destek çıksaydık şimdi biz bu halde olmayacaktık”. İkinci bir özeleştirme ise herhangi bir eylem gördüğümüzde “ya bunlar ne yapmaya çalışıyor, bunlar bölücü, vatan haini derdik. Şimdi gördük ki asıl dostumuz onlarmış.” Başka bir değişimin göstergesi ise TEKEK işçisinin şu sözleri oldu: “Tayyip Erdoğan TEKEK direnişinin ‘Kürt Açılımı’ önünde engel oluşturduğunu söylemiş. Oysaki açılımı biz yaptık. Burada siyasi görüşü ne olursa olsun (Laz, Kürt, Alevi, Sünni vs.) hepimiz bir aradayız. Direniş başlamadan önce Kürt halkına kin duyan birçok TEKEK işçisinin artık ‘Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği’ sloganını haykırması da bunun net bir göstergesidir.

- Son olarak, krizin acı faturasıyla yüzyüze olan emekçilere saldırılar karşısında direnişi ve mücadeleyi seçen bir işçi olarak neler söyleyebilirsin?

- Sonuçta bu krizi biz yaratmadık. Bu kriz sermaye sınıfının kendi kâr hırsı yüzünden patlak veriyor. Hal böyle olunca da biz, yaratmadığımız krizin faturasını da ödemek zorunda değiliz. Onlar nasıl ki kârlarına kâr katarken bizi hesaba katmıyorsa, zararını da bizi hesaba katmadan ödesinler. Yıllardır sırtımızdan kazandıklarına saysınlar. Saldırıları tabii ki baş vuracaklar. Sermayelerine dokunmak istemeyecekler. İşte burada da asıl iş biz işçi ve emekçilere düşecek. Tıpkı benim, TEKEK, itfaiye, belediye ve Sinter işçilerinin yaptığı gibi direniş yolunu seçmek en doğru cevap olacaktır. Direnmekten kastım sadece kapı önünde beklemek değil. Her türlü militan eylem, sınıf dayanışmasının yükseltilmesi ve işgallerle dolu bir direniş olmalıdır. Ancak o zaman onları rahatsız eder ve süreci lehimize çeviririz. O yüzden işçinin en iyi kullanabileceği silah “İşgal, grev, direniş”ler olmalıdır. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Militanca ve akıllıca yürütülen Meha Tekstil kazanımı buna en iyi örnektir. Bir günlerini dahi boş geçirmemişlerdir. Geleceği kazanmak ve insanca yaşamın yolu fiili-meşru militan bir mücadelenin geçer. Sermayenin saldırılarını geri püskürtmek ve krizin faturasını ödememek için örgütlü bir şekilde sokağa, eyleme, mücadeleye!..

Kızıl Bayrak / İstanbul

Entes direniş güncesi....

Entes direnişçisi TEKEL direnişini anlatıyor!

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan direnişinin 252. ve 253. günlerinde TEKEL işçileriyle beraberdi. Kobatan Türk-İş önündeki direniş yerinden gözlemlerini ve işçilerle gerçekleştirdikleri sohbetleri aktarıyor.

252. gün

Ben yine çadırları dolaşmaya başladım. Beni tanıyanlar “Sen hala gitmedin mi? Ne zaman gideceksin?” diye sormaya başladılar. Tanımayanlar ise Entes’in nerede olduğu ve neden direnişte olduğuma dair sorular yönelttiler. Bir çoğu da “Seni çadırdan anlattılar. O sen misin?” diyerek beni tebrik ettiler.

Açlık grevinin birinci gününde sabah saatlerinde grevdeki iki TEKEL işçisi ambulansla hastaneye kaldırıldı. Her ambulans sesinde sendika binası önünde toplanan TEKEL işçileri “Katil AKP!” diye slogan attılar.

Sendikanın izin vermemesine rağmen dışarıdan TEKEL işçilerine destek için gelen devrimci kurumlardan da açlık grevine katılanlar oldu. Fakat sendika “Biz bu sorumluluğu alamayız” diyerek açlık grevine katılanları tehdit etti. “Ya siz kendiniz bırakırsınız ya da burayı boşaltır polisin girip sizi çıkarmasını sağlarız” diyerek polisle karşı karşıya bırakmak yönlü bir tutum içerisine girdi.

(...)

253. gün

Türk-İş’in çağrısıyla, DİSK, KESK, Kamu-Sen, Memur-Sen, Hak-İş konfederasyon başkanları bir araya gelerek saatlerce toplantı aldılar. Toplantı boyunca, TEKEL işçileri ile birlikte Türk-İş binası önünde sürekli eylem gerçekleştirdik. “Saatler yetmez genel greve!”, “Genel grev genel direniş!”, “Eller şaltere genel greve!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçi memur el ele genel greve!” sloganları atıldı. Isık ve zılgıtlarla da sürekli olarak TEKEL işçisinin sesi toplantı salonuna taşındı.

Toplantı sonunda bir araya gelen 6 konfederasyon başkanı Türk-İş binasından yaptığı basın açıklamasıyla aldığı kararları TEKEL işçisine açıkladı. Yapılan açıklamada 4/C’yi kesinlikle kabul etmeyeceklerini, açlık grevine ara verileceğini, bundan sonra bu 6 konfederasyonla birlikte yol yürüneceği, eğer 26 Ocak’ta hükümet tarafından olumlu bir cevap gelmezse genel grev tarihinin belirleneceğini söylediler.

Ama o açıklama sırasında dahi TEKEL işçisi sürekli gür bir sesle genel grev talebiyle slogan attı. Daha sonra TEKEL işçileri ile yaptığımız sohbetlerde, işçiler alınan kararlardan memnun olmadıklarını söylediler. Ayrıca verilen 5 günlük sürenin çok olduğuna değindiler. “Bu toplantıdan genel grev kararı çıkmalıydı” dediler. Ya da 17 Ocak mitinginde bunun söylenmesi gerektiğini belirttiler.

İstanbul’a dönmek üzere direniş yerinden ayrılmadan önce son bir kez çadırları dolaşarak işçi arkadaşlarla vedalaştım. Onlar bana, ben de onlara güzel dileklerimizi ilettik ve birlikte başaracağımızı söyledik. Bir tane TEKEL işçisi maddi destekte bulundu. TEKEL işçilerinin ismini “demokrasi çadırı” koyduğu çadırdaki arkadaşlarıma söz verdim bu

çadırdan bahsedeceğim diye. Hele bir tane Mehmet abim var. Nice direnişlerde, nice demokrasi çadırlarında buluşmak dileğiyle TEKEL direnişçisi Mehmet Akbaba’ya selamlar.

257. gün...

İMES A kapısı önünde Entes Dayanışma Gecesi için hazırlanan bildirilerin dağıtımını yaptık. İMES’te çalışan işçileri geceye davet ettik. Dağıtım sonrası ise sendikaları dolaşarak bilet satışları gerçekleştirdik. Entes Dayanışma Gecesi için hazırlanan afişleri matbaadan aldık.

Yaklaşan Entes işçisi ile dayanışma gecesine yönelik çalışmalarımız hız kazandı. OSİM-DER üyeleri ile birlikte yürütülen çalışma belli bir noktaya da gelmiş bulunmaktadır. Ümraniye bölgesinde çalışan birçok işçi ve emek dostlarına gecenin duyurusu yapıldı, gecenin davetiyesi ulaştırıldı.

258. gün...

Entes Dayanışma Gecesi için hazırlanan bildirilerin dağıtımı devam etmekte. Bugün yine birçok işçi arkadaşımızın işe gelirken sık kullandığı İMES yakınlarındaki bir köprüde dağıtım gerçekleştirdik. Dağıtım sonrası Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu ve İşten Atmalar Yasaklansın Platformu’nun Taksim AKM önünde toplanarak açlık grevinde olan belediye ve itfaiye işçilerinin bulunduğu Türk-İş binasına yapmış oldukları yürüyüşe katıldım. Bina önüne geldiğimizde basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasının ardından binaya girerek açlık grevindeki işçilerle sohbet edildi. Akşam üzeri tekrar biraraya gelerek Ankara’da konfederasyon başkanlarının toplantısının sonucu beklendi. Açıklama yapılana kadar sloganlar, zılgıtlar, halaylar eksik olmadı. Ve nihayet açıklama yapıldı. Toplantıdan çıkan kararın aktarımı “Tayyip Erdoğan ile görüşülecek, eğer bir sonuç alınmaz ise 3 Şubat’ta

genel eylemlilik yapılacak”. Bu açıklamanın ardından yine sık sık atılan “Genel grev-genel direniş!” sloganı hep bir ağızdan haykırıldı.

259. gün...

Bugün beni sevindiren bir olay yaşadım. Telefonum çaldı ve açmadan önce telefonun ekranına baktım. Gördüm ki beni arayan Ankara’nın soğuşunda direnmeye devam eden “demokrasi çadırı”ndaki Tekel işçisi Mehmet Akbaba idi. Hemen açtım ve memnuniyetimi dile getirdim. O da “ya bizim kız gitti, bir türlü arayamadım. Bir arayım dedim” dedi. O kadar mutlu oldum ki anlatamam sizlere. “Gecenin çalışmaları için koşturuyorum” dedim ve ben de onu halini hatırını sordum. “İyiyiz ama moraller biraz bozuk” dedi. Sendikanın yaptığı açıklamayı nasıl bulduğunu sordum. “Vallahi biz özlük haklarımızı alana kadar direneceğiz. Bunda kararlıyız” dedi. Aramasının beni sevindirdiğini dile getirdim ve görüşmek üzere diyerek konuşmayı sonlandırdık.

Entes Direnişiyle Dayanışma Gecesi hazırlıklarından...

31 Ocak Pazar günü yapılacak Entes Direnişi ile dayanışma gecesine çağrı faaliyetleri devam ediyor. OSİM-DER çalışanları bölge işçi ve emekçilerini direnişi sahiplenmeye ve dayanışmayı büyütmeye çağırıyorlar. Ozalit, afiş, bildiri ve davetiye gibi materyaller yaygın olarak kullanılıyor. Haftalar öncesinden gece davetiyeleri emekçilere ulaştırılmaya başlanırken, afiş ve bildiri kullanımı hızlandırıldı.

Gecenin duyurusu 24 Ocak günü öncelikle dayanışma gecesinin gerçekleşeceği Sarıgazi’de işçi emekçilere ulaştırıldı. Demokrasi Caddesi ve Sarıgazi merkezde yaygın bir şekilde ozalit ve afiş yapıldı. Ardından Sarıgazi emekçilerine, demokratik kitle örgütleri ve devrimcilere 1500 adet bildiri dağıtıldı. Daha sonra Kazım Karabekir Mahallesi’nde bildiri dağıtımı ve toplu davetiye satışı yapıldı.

25 Ocak sabahı ise OSİM-DER çalışanları, İMES A kapısında bildiri dağıtımı yaparak, işçileri Entes direnişi ile sınıf dayanışmasını yükseltmeye çağırdılar. Yoğun kar altında yapılan bildiri dağıtımına, İMES işçileri ilgiyle karşılık verdi. Pek çok işçi, “kolay gelsin” diyerek OSİM-DER çalışanlarını selamladı. Kar altında kitlesel bildiri dağıtımı ve ajitasyon konuşmalarına gülümseyerek bakmaktan öte ilgi gösteremeyen işçiler olduğu gibi, “canlarım benim”, “görüşürüz inşallah”, “hava çok soğuk, kolay gelsin” diyerek duygularını ifade eden işçiler de oldu.

Bildiri dağıtımının ardından, direnen ENTES işçisi ile dayanışma gecesinin çağrısı için İMES ve Dudullu bölgesinde ozalitler yapıldı.

OSİM-DER çalışanları ayrıca, Birleşik Metal İş ve Deri İş sendikalarını da ziyaret ederek dayanışma gecesinin çağrısını yaptılar.

İşçi ve emekçi hareketinden...

Oturma eylemi devam ediyor

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin sendikal hak ve özgürlükler için her çarşamba gerçekleştirdiği bir saatlik oturma eylemi 27 Ocak günü de devam etti. Eylemin 5. haftasında işçi ve emekçiler üzerinde yoğunlaşan baskılara dikkat çekildi.

Basın açıklamasını yapan Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen'in, sendikalı oldukları için işlerine son verilen Sinter işçilerinin 1 yıldır mahkeme kapılarında olduğunu ifade ettiği açıklamada, TEKEL ve itfaiye işçilerine dönük saldırılara da yer verildi. Erdoğan'ın TEKEL işçilerine sarfettiği sözlerin de teşhir edildiği açıklamanın ardından bir saatlik oturma eylemi gerçekleştirildi.

Eyleme Türk-İş 1. Bölge temsilciliğinde gerçekleştirdikleri açlık grevini sonlandıran itfaiye ve Esenyurt Belediyesi işçileri de destek verdi.

Eyleme direnişte olan Marmaray işçileri de katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BES Kayseri Şube Genel Kurulu yapıldı

Büro Emekçileri Sendikası (BES) Kayseri Şube Genel Kurulu, 23 Ocak günü gerçekleştirildi. Genel kurula Kayseri, Kırşehir, Nevşehir ve Yozgat'tan gelen delegeler katıldı.

Yapılan seçim sonucunda şube yönetim kurulu üyeliklerine Fatmagül Aydın, Nurettin Durmuş, Saniye Akbulut, Ali Ekber Polat, Musa Çelen, Hamdi Günay ve Fedai Buhur seçilirken genel merkez delegeliğine ise Fatmagül Aydın, Nurettin Durmuş, Ali Ekber Polat, Mehmet Şahin ve Hamdi Günay seçildi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Balnak'ta eylemler sürüyor

BALNAK Lojistik-Nakliyat'ta çalışırken DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlenen ve işten atma saldırısıyla karşı karşıya kalan işçiler Türkiye'nin birçok ilinde işyerleri ve depoları olan Balnak Lojistik A.Ş. işyerlerinin önünü eylem alanına çeviriyorlar.

İşçiler, 22 Ocak günü öğle saatlerinde Balnak'ın Gebze Şekerpınar'daki işletmesinin önüne yürüyüş gerçekleştirdiler. Basın açıklamasına Balnak Lojistik A.Ş.'de çalışan Nakliyat-İş üyeleri de alkışlarla destek verdi.

PTT'de baskılar sürüyor

Haber-Sen Bursa Şubesi 22 Ocak Cuma günü Gençosman Postanesi önünde gerçekleştirdiği eylemle şube başkanları Orhan Çakır'ın görev yaptığı Heykel PTT Merkez Müdürlüğü'nden Hürriyet PTT Merkez Müdürlüğü'ne sürgün edilmesini protesto etti. Basın açıklamasında sürgün kararının kaldırılması ve şube başkanının derhal görev yerine iade edilmesi istendi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Çemen Tekstil grevi sürüyor

Gaziantep 3. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Çemen Tekstil'de "sendika hakkı" için greve çıkan DİSK Tekstil Sendikası üyesi işçilerin 12 Ocak günü başlattıkları bekleyişi 20. güne yaklaşıyor.

Geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdikleri eylemle grev taleplerini Gaziantep şehir merkezine taşıyan Çemen Tekstil işçileriyle sınıf dayanışması da her geçen gün artıyor. Gaziantep'teki sendikalar, siyasi partiler, ilerici ve devrimci kurumlar da Çemen Tekstil işçilerini yalnız bırakmıyorlar.

Bursa ve Gebze'de "Sendikalı Ol!" kampanyası!

Petrol-İş Sendikası, ilk adımlarını Düzce'de attığı "Sendikalı Ol!" kampanyasına ilişkin 21 Ocak günü Bursa'da basın açıklaması gerçekleştirdi. Kampanyaya Bursa ve Gebze'de başladığı duyuruldu.

Osmangazi Metro İstasyonu önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında konuşan Petrol-İş Genel Başkanı **Mustafa Öztaşkın**, Bursa ve Gebze'de "Sendikalı Ol!" kampanyasının startını verdiklerini, kampanyanın sadece Petrol-İş Sendikası'na değil, diğer sendikalara da faydalı olacağını, sendikal örgütlenmenin ancak güvene dayalı insani ilişkiler içinde gerçekleşeceğini vurguladı.

vurguladı.

Petrol-İş Sendikası'na üye işçilerin yanı sıra, Türk-İş'e üye sendikaların başkan ve yöneticilerinin de katıldığı eyleme, KESK Bursa Şubeler Platformu, DİSK ve BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Tariş'te eylem hazırlığı

İzmir'de kurulu bulunan Tariş İplik Dokuma Fabrikası'nın geçen yıl şubat ayında üretime ara verdikten sonra tekrar açılmayacağını ifade edilmesi üzerine Türkiye Tekstil Örm ve Giyim Sanayi İşçileri Sendikası (TEKSİF) üyesi işçiler eyleme hazırlanıyor.

600'ü sendikalı olmak üzere 1200 işçisi bulunan Tariş İplik Fabrikası, kapatılmadan önce Avrupa'nın en büyük iplik fabrikası olarak tanınılanırken kaptılmasıyla beraber işçiler 1 yıla yakın süredir kısa çalışma ödeneğinden faydalananıyor.

TEKSİF İzmir Şubesi, geçtiğimiz pazartesi günü Tariş Pamuk ve Yağlı Tohumlar Birliği yöneticileri ile yaptığı görüşme ile kısa çalışma ödeneğinin sona ereceği 1 Şubat 2010 tarihinden itibaren fabrikanın akibetini ne olacağını sordu. Şubenin aldığı olumsuz yanıt eylem hazırlıklarını koşulladı.

TEKSİF İzmir Şubesi Başkanı Faruk Aksoy, 26 Ocak günü eylem kararı aldıklarını açıklarken, üreticinin ve işçinin emeğinin korunması gerektiğini söyledi.

TAKsoy "Tariş halkındır, Tariş İplik'e sahip çık!" sloganıyla başlatacakları kampanya ile üreticiyi ve tüm Tariş çalışanlarını yanlarına almak istediklerini vurguladı.

Eylem planına dair bilgi veren Aksoy, Tariş İplik ve Dokuma Fabrikası ve Tariş Genel Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapılacağını, "Tariş nereye gidiyor?" başlığı üzerinden panel örgütleneceğini, "Tariş İplik ve Depolama Emekçileri" adında web sitesi ve yardımlaşma - dayanışma derneği kurulacağını söyledi.

Bunların yanı sıra siyasi partilere ziyaretler gerçekleştirileceğini, milletvekillerine mektup gönderileceğini ve şehrin çeşitli yerlerine asılan afiş ve pankartlarla Tariş işçisine destek isteneceğini söyledi.

Popüliz

I

Marksist teorinin özünü, modern burjuva toplumunun yıkıcısı ve yeni sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel rolünün açığa çıkarılması ve açıklanması oluşturmaktadır. Dünya tarihi içinde kapitalist üretim ilişkilerinin (dolayısıyla modern sınıf ilişkilerinin) az gelişmişlik aşamasının bir ürünü olan ütöpik sosyalizmden sanayi devrimi sonrasında bir ürünü olan bilimsel sosyalizme geçişi işaretleyen temel fikir de budur. Bir başka ifadeyle, Marx'ın, modern burjuva toplumuna egemen sınıf ilişkilerinin bilimsel tahlili yoluyla, proletaryanın bu toplumdaki özel konumu ve tarihsel rolüne ilişkin olarak ulaştığı bu sonuç sayesinde ki, sosyalizm bir ütopya olmaktan çıkmış, sınıf özü ve eksenine dayalı bir bilim haline gelmiştir. Zira bu sayededir ki, insanlık tarihinin bu modern aşamasında, Lenin'in deyimiyle, "tarihsel hareketin materyalist temeli" açığa çıkarılmış; böylece sosyalizm, kendi taşıyıcısı olma yeteneğine sahip biricik sınıf olan modern proletarya şahsında, gerçek maddi-toplumsal tabanına oturtulmuştur. Aynı yerde Lenin, "bizdeki popülizme benzeyen" diye tanımladığı 19. yüzyılın ütöpik küçük-burjuva sosyalist akımlarının ortak özelliğinin, "tarihsel hareketin materyalist temelini anlamamak, kapitalist toplumdaki sınıflardan her birinin rolünü ve önemini" yerli yerine oturtmamak olduğunu söylemektedir.

Çok şükür ki bizdeki popülizmde durum bu kadar vahim değildir. Ütopyacı sosyalizme bir geri dönüş ifadesi sayılması gereken "ideolojik önderlik" tezi bir yana bırakıldıktan sonra, bu '70'lerin ortası oluyor, hemen tüm devrimci akımlar genel teorik şemalarında proletaryanın tarihsel rolünü yerli yerine oturtma başarısı gösterdiler. Başka türlü de olamazdı; zira tümü de bilimsel sosyalizm tabanı üzerinde durduklarını söylüyorlardı ve buna ilişkin teorik bilgileri şemayı başka türlü kurmalarını olanaksız kılıyordu. Programı olanların programlarında, olmayanları ise devrim stratejilerinde, proletarya hep baş yeri tutuyordu. O devrimin "biricik öncüsü"ydü ve demokratik devrimden kesintisiz olarak sosyalizme geçişin "biricik güvencesi"ydi. Türkiye'nin kapitalist gelişmişlik düzeyi konusunda nesnel gerçeğe daha yakın duran akımlar, devrimin bu biricik öncüsünü, aynı zamanda devrimin temel toplumsal güçlerinden biri, doğal olarak en önemlisi sayıyorlardı.

Dahası var. Proletaryanın teori planındaki bu onurlandırılışı, hiç de yalnızca programlarla ve devrim stratejisine ilişkin şemalarla sınırlı kalmıyordu. Bir de işin örgüt ve dolayısıyla

tüzük boyutu vardı. Olduğu kadarıyla tüm tüzüklerde, tüzüğün olmadığı durumlarda ise örgüt sorununa ya da parti inşa süreçlerine ilişkin genel görüşlerde, proletarya yine aynı kuvvetle onurlandırılıyordu. Hatta daha da fazlasıyla. Zira ne de olsa devrim kuşkusuz proletarya önderliğinde fakat ancak müttefiklerle birlikte bir sonuca bağlanabilirdi. Dolayısıyla genel karakteri itibarıyla bir "halk" devrimiydi. Oysa örgüt ya da parti, ancak proletaryaya özgü, demek oluyor ki "proleter" sınıf karakterli bir oluşum olabilirdi.

Özetle, istisnaları olsa da, genelde teorik cephede durum, hiç değilse konumuzu oluşturan sorun çerçevesinde, oldukça iyi görünüyordu. Proletarya gerek devrim gerekse örgüt stratejisinde hakettiği yeri fazlasıyla bulmuştu.

Gelgelelim gerçek dünyada işlerin başka türlü seyrettiğini de biliyoruz. Teori dünyasında baş köşeye oturtulan işçi sınıfı, gerçek dünyada ve en iyi durumda, halk sınıf ve tabakalarından herhangi biri olarak kalıyordu. Ne siyasal çalışma ve mücadelenin ve ne de örgütsel gelişmenin ana ekseniydi. Buna ilişkin stratejik belirlemelerin, siyasal ve örgütsel taktikler ve yönelimler planında herhangi bir değeri ya da somut anlamı yoktu. Daha da ötesi, buna uygun taktik ve pratik yönelimler "sapma" bile sayılabiliyordu. Teori planında devrimin öncüsü ve temel dayanağı olarak alınan ve sosyalizmin biricik güvencesi sayılan bir sınıf, pratik planda her türden politik reformizmin ürettiği bir alan olarak algılanabiliyordu. Bunun tam da, teoride işçi sınıfına baş köşeyi verenlerin pratikte onu revizyonistlere, reformistlere ve sendika bürokratlarına bırakmalarından kaynaklanan bir durum olduğu görülmüyordu bile.

Uzatmıyoruz; zira bu, yıllardır tartışılan ve artık çok iyi bilinen bir öyküdür. Bu öykünün akibeti de iyi biliniyor. Teoride ona baş köşeyi ayırıp da pratikte işçi sınıfını unutanlar ya da çok çok herhangi bir sınıf gibi ele alanlar, sonuçta genel halk hareketinin iktidar perspektifinden ve öncü kimlikten yoksun birer küçük-burjuva demokratik kolu olmaktan öteye gidemediler. Doğal olarak, ortaya çıkardıkları örgüt ya da partiler de küçük-burjuva ruhuna, yapısına, tabanına ve elbette çizgisine sahip örgüt ve partiler olabildiler ancak. Böyle yapıların karşı-devrim sonrası akibeti ise, görülmemiş kolaylıkta ve şiddette bir küçük-burjuva parçalanma ve dağılma ile karakterize olan bir tasfiye süreci oldu.

Engels, Lenin'in "sınıf-dışı sosyalizmin ve sınıf-dışı siyasetin" bir ifadesi olarak tanımladığı ütöpik küçük-burjuva sosyalizmi hakkında, şunları yazmıştı: "*Kapitalist üretimin olgunluktan uzaklığına, sınıfların durumunun*

n ve sosyalizm

H. Fırat

olgunluktan uzaklığına, teorilerin olgunluktan uzaklığı yanıt verdi.” (Anti-Dühring)

Elbette burada sorun genel insanlık tarihi yönünden konuyor ve sanayi devrimini önceleyen bir tarihsel aşama ile onun sonraki on yıllara etkisi söz konusu ediliyor. Ama yine de, bu materyalist bakışın, ‘70’ler Türkiye’sinin küçük-burjuva sosyalizmini anlamak bakımından belli bir işlevi var. Fakat yalnızca son tahlilde ve bunu da; “sınıfların durumunun olgunluktan uzaklığı”ndan çok, sınıf hareketinin politik olgunluktan uzaklığı ve o gün için bu açıdan daha ileri durumda olan küçük-burjuva hareketin gölgesinde kalması maddi olgusu çerçevesinde anlamak ve ele almak kaydıyla.

Kaldı ki, hiç değilse proletaryanın tarihsel rolü ile devrim ve örgüt stratejisi içindeki genel yeri açısından ele alındığında, bizde devrimci akımlar, daha ‘70’lerin ortasından itibaren, dünya tarihi içinde olgunlaşmış bir teoriye sahiptiler. Teorinin buna ilişkin temelleri Marx tarafından konulmakla ve Lenin tarafından geliştirilmekle kalmamış, üstelik Ekim Devrimi’yle (20. yüzyılın bu en ileri tarihsel pratiği içinde) en ileri düzeyde kanıtlanmıştı da. Modern toplumdaki özel yeri nedeniyle ki, marksistler, Rusya gibi son derece geri bir ülkede, bir köylü ve küçük-burjuvalar ülkesinde, devrim ve parti stratejilerinin bir gereği olarak proletaryayı pratik çabalarının merkezine koymuşlar, bu sayededir ki, devrimi zafere ulaştırmayı ve onu sosyalizmle taçlandırmayı başarmışlardır.

Genel teori ve tarih cephesinde durum bu olduğuna göre ve ‘70’lerin devrimci hareketi de bu teorik ve tarihsel mirasın ışığında işçi sınıfını devrim ve örgüt stratejilerinin baş köşesine oturttuğuna göre, nasıl olmuştu da tümüyle farklı bir pratiğin girdabında bulmuştu kendisini? Teori ile pratik arasındaki bu derin uçurum nasıl oluşmuştu?

Bu sorunun yanıtı organik bütünlüğü içinde çok çeşitli yönler içermektedir. Biz şimdilik bir yönünün altını çiziyoruz: Hep vurguladığımız gibi, kendiliğindencilik geleneksel hareketimizin en temel karakteristiklerinden biridir. Soyut planda yapılmış açık stratejik belirlemelere rağmen taktik planda, gündelik çalışma ve yönelimde bunlar anlamını kolayca yitirebiliyorsa, yerini dönemsel cereyanların yarattığı girdaba kapılmaya bırakabiliyorsa, burada tam bir kendiliğindencilik vardır. Taktik yönelimlerini ve çabalarını stratejik önceliklerin ışığında, onların gerekleri doğrultusunda saptayamamak, bunun yerine olayların akıntısına kapılmak, kendiliğindencilüğün en tipik görünümlerinden biridir. Bu, teori ile pratik arasındaki bağı kopararak, oportünizmin bu kopuklukta ifadesini bulan en berbat bir türüne de kapıyı aralar.

Geleneksel hareket yalnızca ‘80 öncesi geçmişiyle değil, bu geçmişi aşamadığı içindir ki, yeni dönem pratiği ile de bunun en açık örneklerini sergilemektedir. Bir başka kendiliğindenci sürükleniş

olan ‘87 sonrasının “sınıf yönelimi” modasından son bir yıldır “semt yönelimi” modasına dön geri eden geleneksel hareketin bu durumunu, burada tartıştığımız konu çerçevesinde, bir sonraki sayıda ele alacağız.

II

12 Eylül yenilgisi temelde küçük-burjuva devrimciliğinin yenilgisiydi. Kolay yenilginin, bu yenilginin görülmemiş ölçüde bir parçalanma ve dağılmaya, devrimden ve örgütten kaçışa dönüşmesinin gerisinde, bu toplumsal-siyasal kimlik vardı.

Sorun yalnızca bu kimliğin taşıyıcısı olan başlıca siyasal akımların akibeti ile sınırlı değildir. Fakat bununla kopmaz bir bütünlük oluşturan küçük-burjuva katmanlardan oluşan sosyal tabanla da ilgilidir. Komünistlerin eleştirilerinde sayısız kez yinelendiği gibi, bu kimlik bu toplumsal tabanda yeşermiş, onun politik yansımasından başka bir şey olmamıştır. Yükseliş döneminde yaşam ortamı ve güç kaynağı olmuş küçük-burjuva katmanlar, toplumsal özellikleri bakımından karşı-devrim dönemine dayanıksızlıkları ölçüsünde, 12 Eylül sonrasında görülmemiş hızla bir parçalanma ve dağılmanın da etkeni olmuştur. PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yeniden toparlanma dönemine girildiğinde, bu olgu, devrimci hareketin önemli bir kesimi için yüzeysel bir biçimde de olsa, irdelenip ideolojik sonuçlarına götürülmesine de, iyi-kötü hissedilen bir pratik ders durumundaydı. Yenilginin bu yüzeysel dersi ile küçük-burjuva kesimlerdeki yılgınlık ve durgunluk olgusu, aynı dönemde işçi sınıfı hareketindeki gelişmeyle de birleşince, dikkatler nihayet, o güne dek yalnızca teorik şemaların gözdesi olarak kalmış işçi sınıfına pratik olarak da yöneldi. Elbette istisnalar da vardı. Ama sol hareketin büyük bir bölümü, yeniden toparlanma çabalarını, sınıfa yönelik bir çalışma içinde gerçekleştirme yolunu tuttu. Sınıfa bu pratik ilgi, sürece paralel bir biçimde, etkilerini ideolojik formülasyonlarda, politik vurgularda, parti inşa süreçlerinin tanımında vb., göstermeye başladı. Fakat bu gelişme, geçmiş küçük-burjuva ideolojik ve örgütsel kimliğin açık bir sorgulanmasına, onunla hesaplaşmaya dönüşmediği ölçüde, gerçek bir ilerlemeye de yolaçmadı. Yaşanan gelişmenin esaslı eski kimlik temelinde yeni bir toplumsal alana yöneliş olarak kaldı.

Bir başka toplumsal ortamda şekillenmiş eski ideolojik-politik ve kültürel kimlik ile bu yeni toplumsal alanın uyumsuzluğunun yarattığı problemleri bir yana bırakalım. Bu yeni yönelişin önemli konjonktürel güçlükleri de vardı. Bir kere bu bir ilk

toparlanma dönemi idi. Güçler, olanaklar, örgütsel hazırlık, gelişen sınıf hareketine geçtik ciddi bir ilk müdahaleden, onunla fiziki bir ilk temasa bile yetmiyordu. Öte yandan, sınıf öncülerine güven verme ve sınıf içinde güçlenme hiç de kolay bir iş değildi. İşçi sınıfı bu açıdan ne öğrencilere, ne de ‘80 öncesinin küçük-burjuva katmanlarına benziyordu. Bu, hızlı ve kolay güç toplamaya fazlasıyla alışmış, bunu bir kültür haline getirmiş geleneksel akımlar için, onların sabrını ve soluğunu zorlayan bir başka temel önemde güçlüktü.

Tüm bu etkenlerin (güçlüklerin) yarattığı birleşik etki, “sınıf yönelimi” coşkusunu çok geçmeden kırmaya başladı. Buna bir de sınıf hareketinin yaşadığı tempolu yükselişin ‘91 başında kırılması ve sonraki yıllarda aşılamayan bir tıkanıklığa girmesi de eklenince, yeni dönemin “sınıf yönelimi” modası iyice tavsamaya başladı. Gözler başka arayışlara yöneldiyse de, alternatif bir toplumsal hareketliliğin yokluğu koşullarında sınıfa ilgi herşeye rağmen sürdü. (Yaşadığı canlılığa ve yarattığı ilgiye rağmen, kamu çalışanları bu açıdan alternatif bir alan değildi). Kaldı ki, gerek bazıları aylar boyu gündeme oturan yerel direnişlerle ve gerekse de zaman zaman yaptığı toplu çıkışlarla, işçi sınıfı, her şeye rağmen bu ilgiyi hala da en çok hakeden sınıftı. Dolayısıyla işçiler, bir çok geleneksel grup için ağırlıklı bir ilgi ve çalışma alanı olmayı iyi-kötü sürdürdüler.

1995 başında toplanan **EKİM 3. Genel Konferansı**, bu olgudan hareketle, mevcut durum ve bunun ortaya çıkardığı yeni ayırım çizgisi üzerine aşağıdaki tespiti yaptı:

“Kuşkusuz bugün, daha doğrusu son 7 yıldan beridir, işçi sınıfı içindeki çalışmaya özel bir ağırlık vermek, devrimci saflarda önemli bir pratik ayırım çizgisi olmaktan çıkmıştır artık. Zira sınıf çalışması, geline yerde, küçük-burjuva devrimci demokratik kimlikle özdeşleşmiş bir iki istisna dışında, komünist olmak iddiasındaki tüm sol grupların ortak pratiğidir. Bugün ‘sınıf yönelimi’ bir ayırım çizgisi olmak bir yana, sözü edilen istisnalar dışında hemen tüm grupları kesen ortak bir payda durumundadır. 12 Eylül yenilgisi, küçük-burjuva yığınları saran politik pasiflik ve nihayet ‘80’lerin ikinci yarısında işçi sınıfı hareketindeki belirgin öne çıkış, popülist ideolojiye bu alanda büyük bir darbe vurdu ve bu sorunu kavrayışta olmasa da pratikte kendiliğinden çözdü.

“Bugünün ayırım çizgisi, sınıfa hangi ideolojik çizgi ve perspektiflerle gidileceği, sınıf hareketine hangi temel ve taktik politikalarla müdahale edileceği sorununda odaklaşmaktadır. Dolayısıyla, sol harekette işçi sınıfına yönelik şeklindeki genel eğilim, bugün ideolojik ayırım çizgilerine apayrı bir önem kazandırmıştır.” (EKİM 3. Genel Konferansı / Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, Eksen Yayıncılık, s.20-21)

Ne var ki, EKİM 3. Genel Konferansı’nın kendisini önceleyen dönemin gerçekliğini doğru bir biçimde özetleyen bu değerlendirmesi, bugün bazı yönleriyle geçerliliğini yitirmiş bulunmaktadır. Zira tam da aynı dönemde patlak veren Gazi Direnişi’nin devrimci hareket üzerindeki etkisi, yukarıdaki değerlendirmenin bazı yönlerini eskitmiş oldu. Bu değerlendirmede, “sınıf yönelimi” küçük-burjuva demokratik kimlikle özdeşleşmiş bir iki istisna hariç, “hemen tüm grupları kesen ortak bir payda durumundadır” deniliyor. Oysa Gazi Direnişi, zaten köksüz ve iğreti olan “sınıf yönelimi” modasını, bir dizi başka grup için de belirgin bir biçimde sona erdirdi. Onun yerini son bir yıldır sürekli kuvvet kazanan “semt yönelimi” modası aldı.

Bugün bir tek EKİM hariç, solun devrimci kanadında yeralan irili-ufaklı hemen tüm gruplar, yeniden geçmişte kendilerini yeşerten ve besleyen sosyal ortama yönelmiş bulunuyorlar. Öğrenci

hareketindeki son gelişmelerin artıracığı heveslerle, eski sosyal yaşam alanının bir başka halkasına daha ulaşılmış olacaktır. Geriye geçmişten farklı olarak taşranın kent ve kasabaları kalıyor. Olaylar bugünkü gelişme yönünü sürdürürse, büyük kentlerdeki hareketliliğin etkileri çok geçmeden buralara yansiyacaktır. Devrimci örgütler için geçmişin o verimli sosyal gelişme ortamı da, farklı alan ve katmanlarıyla, böylece tamamlanmış olacaktır.

Ya işçi sınıfı? Ya devrimin öncü ve temel kuvveti sayılan toplumun bu en önemli toplumsal gücü? Ya marksist-leninist teoriye göre parti örgütlenmesinin ekseni olması gereken bu biricik toplumsal sınıf? O, bir kez daha, revizyonistlere ve reformistlere mi bırakılıyor? Son bir yılın ikinci yarısını belirgin biçimde kaplayan işçi hareketliliğine geleneksel devrimci grupların ilgisizliği bunun böyle olduğunu ve olacağını şimdiden göstermektedir. Bugün sınıf üzerine politika yapmak pratikte reformist akımlara terkedilmiş durumda. Geçmişte TİP, TSİP ve TKP’ye bırakılan alan, bu revizyonist partilerin yarattığı boşluğu bugün doldurmaya çalışan İP ve EP türü reformist akımlara bırakılıyor.

Bugünün geçmişten tek önemli farkı, geleneksel hareketin sağlam bir ideolojik eleştirisini yapmış ve popülizm deneyiminden temel önemde dersler çıkarmış bir komünist hareketin varlığıdır. Son bir yıl göstermiştir ki, Türkiye devrimci hareketinin yeni dönemdeki en büyük kazanımı olan bu hareket, EKİM, devrimci cephede cereyana göğüs gerebilme ve sınıf eksensli bir gelişme çizgisinde ısrar edebilme yeteneğine sahip tek devrimci örgüttür.

Komünistlerin yaptığı tespitlerden bir kısmını eskiten gelişmeler, buna rağmen, ne ilke ne de pratik bakımından, onlar için bir sürpriz oluşturmazlar. İlke bakımından sürpriz değildirlere; zira biz geleneksel hareketteki sınıf yönelimi modasının köksüzlüğüne en başından itibaren işaret ettik. Zaman içinde bunu sürekli olarak vurguladık. Bunun, küçük-burjuva katmanlara durgunluk hakimken, sınıf hareketinin canlı bir gelişme yaşamasının yarattığı bir yeni kendiliğindenci sürükleniş olduğunu hep söyledik. Geleneksel hareketin temel bir karakteristiği olan kendiliğindencililiğin kendini şimdi de sınıf hareketi seline kapılarak gösterdiğine hep işaret ettik. Dahası, sınıf hareketindeki ilk ciddi kırılmanın (‘91 sonrası) somut etkilerinin (modanın hız kesmesi ve yeni arayışlar) tahlili temelinde bunu daha somut bir biçimde ortaya koyduk. (Bkz. **Solda Tasfiyeciliğin**

Yeni Dönemi, Eksen Yayıncılık).

Geçmişleriyle açıkça hesaplaşamayanlar onu aşamazlar. Yeni cereyanların basıncı altında yüzeyde yaşanan tüm sözde değişimlere rağmen, derinlerde geçmişin anıları, önyargıları, alışkanlıkları kaçınılmaz olarak yaşamayı sürdürür. Bu nedenle de, koşullardaki değişmelerin (‘80 öncesine benzer koşulların çok küçük ölçekte dahi olsa bir yeniden belirmesinin) ardından, geçmişin önyargılarına, anlayış ve pratiklerine yeniden dönmek çok fazla güçlük taşımaz.

Bizim soruna bakışımız buydu. Dolayısıyla semtlerdeki bir ilk hareketlenmenin dikkatleri sınıftan hızla ayırması, bizim için ilke bakımından herhangi bir sürpriz oluşturmamaktadır.

Bu gelişme bizim için pratik bakımdan da bir sürpriz oluşturmazdı. Bizzat EKİM 3. Genel Konferansı, Gazi direnişinin sarsıcı etkisini doğru değerlendirerek, böyle bir gelişmeye önden işaret etti: *“Gazi Direnişi ile başlayan gelişmeler, büyük kentlerin yoksul tabakalarının hareketlendiği bir döneme girdiğimizi kesinleştirdi ve ilk belirtiler, geleneksel devrimci grupların bu hareketlilik içinde az ya da çok güç kazanma olanağı bulacağını gösteriyor” (Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, s.55)*

Aynı değerlendirmede, bunun ortaya çıkardığı yeni sorunlara ve görevlere de yeterli açıklıkta işaret edildi.

Komünistler geleneksel hareketteki bu yeni eğilimi adım adım izlediler ve yola çıktığı gelişmeleri olumlu ve olumsuz yönleriyle yine erken bir tarihte ortaya koydular. **Ekim**, Gazi Direnişinden iki ay sonra kaleme aldığı *“Gelişen Kitle Hareketinin İmkanları ve Sorunları”* (sayı:122, 1 Haziran 1995) başlıklı başyazısında, pratik veriler ışığında artık kesinleşen bu yeni durumu değerlendirdi. Üç temel tespit yaptı ve bunlardan sonuçlar çıkardı.

Bu tespitlerden ilki, semtlerdeki huzursuzlukların ve gelişen mücadelelerin kuvvetli bir toplumsal mantığı olduğu ve geleneksel devrimci grupların “buradaki devrimci toplumsal dinamiklerden beslenerek” devrimci siyasal mücadelede kendi rollerini oynayacakları üzerineydi. Bu zaaf olmak bir yana, genel devrimci siyasal mücadele için çok önemli bir kazanım da olacaktı. Dolayısıyla komünistler, bu gelişmeyi politik bakımdan tümüyle olumlayarak destekleyeceklerdi.

İkinci tespit, semt pratiğine bu dönüşün,

beraberinde, “geçmişin anılarına ve ideolojik önyargıları”na bir dönüşü de kaçınılmaz olarak getireceği, bunun ise halkçı-demokratizme yeniden kuvvet kazandıracağı gerçeği üzerineydi. Bu ise, komünistlerin önüne, bu ideolojik cereyana göğüs germe, halkçı-demokratik önyargıların “sosyalizm adına” yeniden meşrulaştırılmasına karşı etkili bir ideolojik mücadele yürütme görevi koymaktaydı.

Üçüncü tespit ise, bu yeni gelişme karşısında komünistler için çok daha ayrı ve acil bir önem kazanan politik-pratik görevlere ilişkin oldu. Yeni gelişmeleri de gözeterek; komünistler, “*ezilenlerin öncüsü ve devrimci siyasal mücadelenin gerçek sürükleyicisi olma yeteneğine sahip biricik sınıfın, işçi sınıfının, kendi devrimci enerjisini ortaya koymasını kolaylaştıracak bir çalışmayı şimdi çok daha enerjik ve inatçı bir biçimde sürdürmek*” zorundaydılar.

III

Ekim’in 5 Ağustos Dersleri başlıklı başyazısının son bölümünde şu değerlendirme yer almaktaydı:

“Son olarak, 5 Ağustos’un ışığında geleneksel devrimci grupların durumu var. Denebilir ki, yalnızca Türk-İş eylem takvimi değil, fakat son zamanların yerel işçi direnişleri de, bu grupların gitgide sınıftan uzaklaştıklarına tanıklık etmektedir. Semt olaylarında hareketlenen ve belirli kitle eylemlerine güç yığmak için özel bir çaba gösteren bu gruplar, işçi eylemlerinden dikkat çekecek ölçüde uzak durabilmektedirler. Semt yoksullarına doğal yakınlık ile sınıf hareketinden bu doğal uzaklaşma, sınıf hareketine müdahaledeki bu doğal yeteneksizlik ve isteksizlik, son bir yılın kitle hareketliliği sürecinde izlenegelen bu eğilim, geleneksel hareketin ideolojik-kültürel dokusu ve toplumsal kimliği hakkında son derece öğretici pratik açıklıklar sunmaktadır.” (Sayı:128, 1 Eylül 1995)

Bu olguyu özel bir tarzda vurgulamanın gerisinde, aynı zamanda, semt yönelimi modasına ilişkin olarak ileri sürülen, kitle hareketliliğine devrimci müdahaleden geri durmamak biçimindeki gerekçenin tutarsızlığına işaret etmek kaygısı da vardır. Sorun gerçekten kitle mücadelelerine devrimci müdahaleyse eğer, bu aynı tutum neden işçi sınıfının Ağustos-Ekim dönemini kapsayan büyük eylem dalgası karşısında gösterilmemiştir? Neden uzun süreli yerel direnişlere gerekli devrimci müdahaleler için az-çok ciddi bir çaba harcanmamıştır? İleri sürülen gerekçenin tutarsızlığını görmek için bu soruların sorulması bile yeterlidir.

Fakat dahası var. Bu tür bir kıyaslama yalnızca eşit ilgiyi hak eden çalışma alanları sözkonusu olması durumunda bir anlam taşır. Oysa burada kıyaslanan işçi sınıfı ile semt katmanlarıdır. Bu durumda eşit bir ilgiden sözdebilmek ise, marksist kavrayış yitirilmedikçe mümkün değildir. Zira sözkonusu olan; toplumun temel sınıf ilişkileri içerisinde tuttıkları yer ve kuşkusuz bu nesnel temel üzerinde, devrimci siyasal mücadelede oynayabilecekleri roller kıyaslanmaz ölçüde farklı olan toplumsal kategorilerdir. İlkinde sözkonusu olan, toplumun iki temel sınıfından birini oluşturan ve siyasal mücadelede ezilenler cephesine öncülük etme yeteneğine sahip bulunan biricik toplumsal sınıftır. Oysa ikincisinde, doğru bir rotaya ve istikrarlı bir mücadele çizgisine ancak bu sınıfın devrimci siyasal önderliği koşullarında kavuşabilecek olan heterojen ve şekilsiz toplumsal katmanlardır.

Bu farkı ayırtedememenin temelinde yatan ve geleneksel hareketin temel karakteristiklerinden ikisini oluşturan popülizm ve kendiliğindencilik, birbirlerine yakından bağlıdır ve birbirlerini sürekli beslemektedirler.

Popülizm, kapitalist toplumdaki ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakalardan her birinin önemini ve rolünü, soyut teorik şemalarda olmasa bile gerçek siyasal yaşamda yerli yerine oturtamamada ifadesini bulur. Daha açık bir ifadeyle bu, işçi sınıfının modern burjuva toplumdaki kendine özgü konumu ve bu çerçevede şekillenen benzersiz devrimci rolü konusunda açık bir kavrayıştan yoksunluk anlamına gelir. Sosyal ve kültürel bakımdan alabildiğine heterojen ve karmaşık bir kitle oluşturan semt katmanlarına aşırı ilgi ile işçi sınıfı hareketine belirgin ilgisizlik, bu tür bir kavrayışsızlığın güncel pratik bir yansımasından başka bir şey değildir.

Kendiliğindencilik ise, en genel planda, olayların ardından sürüklenmeyi anlatır. Fakat geleneksel akımlar tarafından bu, genellikle önde giden kitlelerin arkasında kalmak olarak, en dar biçimiyle ve tekyanlı olarak anlaşılır. Böyle anlaşılınca da, örneğin semtlerde hareketlenen yoksul kitlelerin önüne düşmeyi başaranlar, bunu başarmış olmakla siyasal mücadelede öncü bir rol oynadıklarına ciddi ciddi inanırlar. Gerçekte ise kendiliğindenci bir sürükleniş içinde olduklarının farkında bile olmazlar.

Oysa kendiliğindencilüğün en ayırtedici özelliği, tam da teorik perspektiflerin ürünü olan stratejik doğrultuyu ve öncelikleri dönemsel olayların ve gelişmelerin basıncı altında yitirmek, gündelik gelişmelerin girdabına kapılmak, içinde boğulmaktır. Eğer zaten ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakalar içinde işçi sınıfının tuttuğu çok özel yer konusunda sağlam, derinlemesine özümsemiş bir kavrayışınız yoksa, sınıf çalışmasındaki pratik güçlükler ile semt çalışmasının kolaylıkları birarada sizi hızla ve kolayca bir başka pratik gelişme rotasına sokar. Böylece stratejik doğrultunun ve önceliklerin pratikte hiçbir değeri kalmaz. Bunlar kağıt üstünde soyut doğrular olmaktan öteye bir anlam taşıyamaz olurlar.

Gazi Direnişi ve onu izleyen gelişmeler, büyük kent varoşlarında yaşayan yoksul katmanlardaki hoşnutsuzluğu ve mücadele enerjisini somut olarak gösterdi. Daha çok Kürt ve Alevi semtler için geçerli olsa da, bu olgunun ve gelişmenin devrimci siyasal mücadele için taşıdığı önem herhangi bir tartışma gerektirmez. Gazi Direnişi’nin sarsıcı etkisinin yanı sıra, son iki yılın 1 Mayıs gösterilerinin kitleselliği ile bu gösterilere egemen devrimci hava, bu potansiyelin güncel rolüne ve önemine ayrıca ışık tutmaktadır.

Peki bu potansiyelin ve onun ürünü gelişmelerin öne çıkardığı en önemli, en öncelikli görevler nelerdir? Bu soruya somut olarak verilmiş bulunan Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

pratik yanıtlar, popülizm ile sosyalizm arasındaki ilkesel ve taktik ayrımlara bir kez daha önemli açıklıklar sağlamıştır. Popülizmi bir kimlik haline getirenler, yeni hareketlilik alanını aynı zamanda verimli bir gelişme alanı olarak da görerek, hızla bu zeminde mevzilenme yoluna gitmişlerdir. Oysa sosyalizmin temsilcileri olarak komünistler, yalnızca temel teorik gerçeklerden hareketle değil, aynı zamanda Türkiye’nin ‘80 öncesi tüm devrimci siyasal deneyimini de gözeterek, stratejik önceliklerinin pratik gereklerinde ısrar etmişlerdir.

Stratejik önceliklerin pratik gerekleri her zaman için marksist taktiğin temel hareket noktalarından biridir. Devrimci siyasal mücadelede öncü rolü oynama yeteneğine sahip biricik sınıf işçi sınıfıysa eğer; modern sınıf ilişkilerinin egemen olduğu toplumumuzda iktidar hedefine dayalı bir mücadele ancak bu sınıf ekseninde verilebilecekse; ve nihayet, yalnızca kent yoksullarının değil, genel olarak toplumun tüm ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakalarının mücadele birikimi ancak bu sınıf ekseninde tutarlı bir rotaya sokulabilecek ve iktidar hedefine yöneltilebilecekse, bu durumda, kent yoksullarındaki bir hareketlenmenin yapacağı en uyarıcı etki, dikkatleri devrimci sınıf önderliğinin yaratılmasında daha çok yoğunlaştırmak, sınıf hareketinin politik ve örgütsel gelişmesine yönelik görevlere daha etkin ve daha enerjik bir biçimde sarılmaktır. Bu koşullarda sınıf hareketinin devrimci gelişme ihtiyacı, kendinden öte, gelişmekte olan kitle hareketinin temel bir ihtiyacı durumundadır. Toplumsal mücadelede sınıf öncülüğü kavramının gerçekten bir anlamı, bir pratik değeri varsa eğer, sorun başka türlü kavranamaz ve konulamaz.

Elbette sınıf öncülüğü olmadan da çeşitli toplumsal katmanların mücadeleleri gelişme seyrini sürdürecektir. Fakat böyle bir mücadeleden istikrarlı bir seyir ve iktidar hedefine yönelik kalıcı sonuçlar beklemek her türlü dayanaktan yoksundur. Modern sınıf ilişkilerinin egemen olduğu bir toplumda, ezilenler cephesinde iktidar olma gücüne ve yeteneğine sahip bulunan, dolayısıyla da bu doğrultudaki bir mücadelenin toplumsal dayanağı olabilecek olan biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Kapitalist bir ülkede işçi sınıfını eksen almayan herhangi bir iktidar mücadelesi iddiası her türlü ciddiyetten yoksun boş bir safsatadır.

Nisan 1996 (*Ekim*, Sayı: 142-44)

(*Partileşme Süreci-2 / Polemikler: Devrimci Proletarya’ya Yanıt*, Eksen Yayıncılık, Ocak 1998, s. 11-24)

Paralı eğitiminiz, eleme sınavlarınız, staj ve atölye sömürünüz sizin olsun!

Gelecek bizim!

Devrimci Liseliler Birliği, yaşamı gençliğe zehir eden sorunlara karşı liseli gençliğin mücadelesini örgütlemeyi amaçlamaktadır. Başka bir deyişle, bugünümüze ve geleceğimize yönelen saldırılara karşı hazırlıklı olmayı ve karşı koymayı hedeflemektedir.

Bugün bilinçli her insanın yapacağı gibi, yaşamımızı kuşatan sorunlar yığınınına ve bu sorunların kaynağına karşı savaşım vermek zorundayız. Zorundayız diyoruz, zira artık düşünen herkes için tercihten öte bir zorunluluktur devrimcilik! Devrimci Liseliler Birliği adını atan liseliler olarak olaylara hep bu çerçeveden baktık. Çünkü DLB’liler olarak bizler, insanın tarihteki rolünü biliyoruz: *“Tarihin öznesi insandır, değişir ve değiştirir!”*

Geçmiş yıllarda da hem okullarımızda, hem de ülkemizde ve dünyada yaşanan ve bizleri doğrudan ilgilendiren sorunlara eğildik. Bu sorunların arka planında yaşamlarımızı cehenneme çevirmek isteyen bir sistem olduğunu usanmadan anlattık. Liselerde bu sorunlar karşısındaki yalnızlığımızı kırarak örgütlü mücadeleyi büyütmenin yollarını aradık. Bunun için anketler yaptık, imzalar topladık... Yazılar yazdık, etkinlikler, piknikler düzenledik, mitingler, şenlikler yaptık... Aramızda sürekli konuştuk, tartıştık... Yeri geldi bir okuldaki kol ile örgütledik faaliyeti, yeri geldi çeşitli platformlar ile büyüttük mücadeleyi.

Elbette ki tüm bunlar boşluktan doğmadı ve hedefsiz değildi. Bugün içinde yaşadığımız akıl almaz sistemin bilimsel eleştirisinin sonucu çabalarla ortaya koyduklarımız.

“Gücümüz birliğimizdir” dedik örgütlendik. ÖSS’ye, YÖK’e, paralı eğitime karşı alanlarda *Liselilerin Sesi*’ni yükselttik. Birileri tarihin sonu geldi çığlıkları atarken, tarihi kanlarıyla yazanları mücadele alanlarında yaşattık. Devrimci mirasımıza ve değerlerimize sahip çıktık! Ve tüm bunları sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya özlemiyle, yani sosyalizm hedefine bağlı olarak yaptık.

Mücadeleyi yükseltmek için bir adım: Lise Kurultayı

Gelinen yerde bugüne kadarki deneyimlerimizi eleştirel bir süzgeçten geçirmek, buradan çıkaracağımız sonuçlarla mücadeleyi ilerletmek, hem deneyimleri hem de mücadele bilincini kolektife yaymak, liselerde örgütlenmeye ivme kazandırmak ve gücümüzü büyütme hedefiyle İstanbul’da liseli gençlik kurultayı örgütlemeyi güncel bir ihtiyaç olarak görüyoruz. Ön süreçleri etkin bir çalışmaya konu edilecek bir kurultayın, özellikle liseli gençlik içindeki devrimci eğilimlerin ve arayışın sağlıklı bir devrimci kanalda birleşmesine hizmet edeceğini düşünüyoruz. Liseli gençliğin birleşik devrimci mücadelesini büyütmeyi samimiyetle isteyen tüm liseli güçleri, amaca uygun, ihtiyaçları karşılayabilen, mücadeleyi ilerleten işlevsel bir kurultay örgütlemek için harekete geçmeye çağırıyoruz.

Okullarımızda ve semtlerimizde kurultay örgütleme komitelerinde bir araya gelerek, liselilerin devrimci birliğini ve mücadelesini büyütmeye omuz verelim. Şimdi gücümüzü birleştirme ve Liselilerin Sesi’ni daha gür haykırma zamanı. Şimdiye kadarki deneyimlerimizden süzerek öğrenme ve Devrimci Liseliler Birliği’nde mücadeleyi yükseltme zamanı.

Kurultay çerçevesinde, liselilerin karşı karşıya kaldığı sorunları güçlü bir biçimde işleyecek, yerel olanakları güce dönüştürecek, araçlarımızı çeşitlendireceğiz. **Devrimci Liseliler Birliği** yaptığı tartışmalar sonucu, paralı eğitimi, eleme sınavlarını ve staj ve atölye sömürüsünü kurultayın güncel mücadele başlıkları olarak belirlemiş bulunuyor. Bunların yanı sıra kurultay, liselerde devrimci örgütlenme ve mücadelenin sorunları ile meslek liselerinde faaliyetin sorunlarını özel bir şekilde ele alacaktır.

Paralı eğitiminiz sizin olsun!

Eğitim hayatımız boyunca yaşanan sorunların temel noktalarından biri ticarileşen eğitim sürecidir. Okullarda alınan kayıt parasından yazılı parasına, spor parasından karne parasına kadar birçok uygulama artık normalleşmiştir.

Sermaye eğitime dönük harcamalarından gittikçe ellerini çekmekte, eğitime ayırdığı payı azaltmaktadır. Bu sene Eğitim Sen’in hazırladığı raporda eğitime ayrılan payın gittikçe düştüğü açıktır. Bu durum, istatistiklerin yanı sıra yaşanan örneklerde de açık bir biçimde görülmektedir. Zile’de bir ilköğretim okulunda öğrencilerin üzerine ihtiyaç listesi asılması, öncesinde “TEM-PAR” yazan bir kağıt yapıştırılması sürecin en güncel örnekleridir. Binlerce okulda öğrenciler kalabalık soğuk sınıflarda, çoğu zaman öğretmenle bile karşılaşma şansı bulamadan “ders” görüyorken, özel okullara dönük destek, eğitimi elit bir azınlığın ayrıcalığı haline getirmek dışında bir anlama gelmemektedir. Böylece, özel okulların yaşadığı öğrenci sıkıntısı da devletin doğrudan desteği ile çözülmüş olacaktır. Eğitim her düzeyde paralılaşırken, eğitim sistemi de piyasanın ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılmaktadır. Okullar birer işletme haline gelirken, bizlerden de bu işletmelerin itaatkâr müşterileri olmamız beklenmektedir.

Bizler müşteri olmayı reddediyoruz. Okulların birer ticarethane haline gelmesini, eğitimin piyasada alınan ve satılan bir meta olmasını istemiyoruz. Bu yüzden de *“Paralı eğitiminiz sizin olsun, gelecek bizim!”* diye haykırıyoruz.

Eleme sınavlarınız sizin olsun!

Eğitim sistemi içerisindeki sınav mantığı, yani eleme mantığı sistemin özü ve özetidir. Aynı zamanda çürümüşlüğüne yansımadır. Yıllardır ismi birçok kez değişse de mantığı değişmeyen eleme sınavları ile geleceğimizi çalışıyorlar.

ÖYS, ÖSS, ÜYS... Bu sınavların en önemli ortak özelliği işçi ve emekçi çocuklarını elemesidir. Sınav sonuçlarında genel olarak Fen Liseleri ve Özel Liseler en başarılı liseler konumundadır. Bu okullarda okuyan öğrencilerin neredeyse tümü özel öğretmenlerden ders alan ve ücretleri milyarlarca lirayı bulan dershanelere giden öğrenciler. Her türlü imkâna sahip, ders çalışmak dışında hiçbir sorumluluğu olmayan, tabir yerindeyse “tuzu kuru” çocuklardır. Toplam bir eşitsizliğin sonucudur ortaya çıkan veriler. Sonuç itibarıyla liseli gençliğin geleceksizliğinde belirleyici olan bugün somutta bir sınav gibi görünse de, ötesinde bu sınavın sonuçlarında baştan belirleyici olan sınıflı toplum yapısı, sömürü düzeni, doğal olarak bunun eğitim sistemi üzerindeki yansımalarıdır. Dolayısıyla bizler kaç öğrencinin üniversiteyi kazanmadığı ile ilgilenmiyoruz. Kazananı ve kaybedeni neyin belirlediği, başarılı-başarısız saptamalarının endeksliliği olduğu gerçeğe ilgileniyoruz. Doğal olarak biz eleme sınavlarının kaldırılmasını talep ediyoruz, ama bunu sınavsız üniversiteyi bir hak olarak tanımlamak yerine, üniversite hakkında belirleyici olan eşitsizliğe işaret ederek formüle etmeyi tercih ediyoruz.

Özetle eleme sınavları, eğitim sistemi ve gelecek sorunu bağlantısı içerisinde belirleyici olan, sınıfsal

ayrımı yalın bir biçimde açığa çıkartıyorsa, eleme sınavları karşıtı mücadele, doğal olarak eğitimde fırsat eşitliğinin sağlanması için mücadeleye bağlanmalıdır. Açık ki bu mücadele sömürü düzenini cepheden karşısına almış bir mücadeledir de aynı zamanda.

Eleme sınavları, eğitim sisteminin bütününde hâkim olan anti-bilimsel ve ezberci yanlarını en temel göstergesidir. Bunun yanı sıra öğrenci üzerindeki etkileridir. Yabancılaşma, yalnızlaşma, bencillik, rekabetçilik mantığı ile sadece sınava hazırlanılan süre içerisinde değil, bütün eğitim yaşamı boyunca etkilerini göstermektedir. Aynı zamanda büyük bir rant alanıdır. Milyarlar saçılarak kaydolunan dersaneler, liselerdeki eğitimin niteliği ile sınavın uyumsuzluğundan kaynaklı bir zorunluluk olarak dayatılmaktadır. Bunun sonucunda eleme sınavlarına ilişkin beklentileri olan bütün kesimler dersanelere para saçmak zorunda kalmaktadır. Alınması gereken test kitaplarına saçılan paralar, özel öğretmenler, sınava giriş parası, giriş formu, tercih formu derken korkunç yüksek meblağlarda paranın döndüğü bir alan haline gelmiştir.

Liselî gençlik eleme sınavları içerisinde elenmeyecektir. Onların sunduğu gelecek hayallerine karşı *“Eleme sınavlarınız sizin olsun, gelecek bizim”*dir diye haykıracaktır.

Staj ve atölye sömürünüz sizin olsun!

Meslek liseleri eğitimde fırsat eşitsizliğinden en dolaysız etkilenen lise grubudur. Son dönemlerde tartışılan katsayı aldatmacası ise konunun ne kadar temel olduğunu göstermektedir. Birkaç yıl önceye kadar “memleket meselesi” olduğunu açıkça söylemelerinin ardından saldırı furiası yoğunlaşmış oldu. Meslek liselilerin çoğunluğu işçi çocuğudur. Çıplak sömürü de hesaba katıldığında bu okullar devrimci faaliyet açısından özel bir hedef olabilmelidir. Esasında genç olmaları da düşünülürse meslek liseliler sınıf mücadelesi açısından önemli bir yerde durmakta, harekete geçirilebildiklerinde sınıf mücadelesine güç katabilecek bir potansiyel taşımaktadırlar. Bu yüzden biz DLB’liler olarak meslek lisesi çalışmasına daha fazla önem vermeli, bu konuda artık daha somut ve hedefli adımlar atmalıyız. Önümüzdeki kurultay süreci bu açıdan bir olanağa dönüştürülmelidir.

Meslek lisesi öğrencileri genel liselerin yaşadığı sorunların yanı sıra ucuz emek sömürüsüne maruz kalmaktadır. Bu sorunlar kendi içerisinde kıyaslanamaz elbette. Ama meslek liselerinde yakıcı olanın hangisi olduğuna bakılacak olursa, ucuz emek sömürüsü ve işçi sınıfının toplamını kesen saldırıların bu liselerde daha yakıcı olduğu ve daha çok tepkiyle karşılandığı görülecektir. Meslek liseleri açısından iki temel sorun belirleyicidir. Staj ve atölye sömürüsü meslek liselerindeki sömürünün cisimleşmiş halidir.

“Meslek liselilerin stajyerlik adı altında sermayeye ucuz işgücü olarak peşkeş çekilmesi sistem tarafından da güvence altına alınır. Diploma alabilmeleri için bu sömürü çarkından geçmeleri zorunlu kılınır. Öğrencilerin geleceği, patron veya müdürlerin staj dosyasına yazacakları değerlendirme ve notlarla göre belirlenir. Yapılan değerlendirmelerin ve verilen notların hangi kriterler üzerinden gerçekleştirileceğiye çok açıktır. Sömürü koşullarına, baskı ve dayatmalara kim daha çok riayet ederse onun puanı daha yüksek tutulacaktır. Dahası sınıf kardeşlerine kim ihanet ederse, onun pratiği örnek olarak gösterilecektir. Bu yüzden de staj sömürüsünün meslek liselilerin yaşadıkları sorunlar arasında temel önemde bir yeri vardır. Tersinden, sağladığı fırsatlar bakımından sermaye için de vazgeçilmez önemde bir yeri vardır. Son yıllarda mesleki eğitim projelerine daha çok destek çıkması, meslek liselerine dönük daha kapsamlı yatırımlara yönelmesi, sermayenin bu alanı ne kadar önemsedığının bir göstergesidir.”

Bizler meslek liselerinde yaşanan sömürüye son diyoruz. *“Staj ve atölye sömürünüz sizin olsun, gelecek bizim!”* diye haykırıyoruz!

Güçlü bir kurultay için sorunları kavrayan ve yerellerden yükselen bir çalışma

Paralı eğitim, eleme sınavları, staj ve atölye sömürüsü üç temel başlığımızın işaret ettiği derin bir geleceksizlik gerçeğidir. Üç başlığımız açısından da temele koyduğumuz bu çalışma ile liselilere düzenin çürümüşlüğünü teşhir edeceğiz. Temel vurgu noktamızı geleceksizlik ve geleceksizliğe karşı örgütlü mücadele çağrısı oluşturacaktır. Elbette bunların yanı sıra birçok sorun bulunmaktadır. Liselerde F tipi uygulamaları, yozlaşma, kültür sanat faaliyetleri, örgütlenme sorunları, yayın faaliyeti gibi konular kurultay kapsamında yerellerin belirleyiciliğinde işlenecektir.

Kurultayımızın temel hedeflerini başarabilmesi açısından temel bir ön koşul bulunmaktadır. Yerellere nüfuz eden ve oradan kendini var eden bir çalışma ile bir adım atabiliriz. Yerel ayakları oturmamış merkezi bir kampanya süreci altı boş kalacaktır. Bu da sürecin en temel ayağının boşa düşmesini ve sürecin başarısı için eksik bir çalışma olacaktır. Hem çalışmamız olan bölgeler açısından çalışmayı güçlendirmenin bir aracı olacaktır. Hem de çalışmamızın olmadığı bölgeler açısından çalışmaya yönelmenin bir başlangıcı olacaktır!

Hedefli, sistematik, zengin kitle çalışması araçları

Bu çerçevede bugüne dek ürettiğimiz kitle çalışması araçlarının benzerlerini merkezi bir biçimde kullanacağız. Bildiriler, broşürler, anketlerle bulunduğumuz liselerde sorun karşısında zaten doğrudan mağdur olduğu için duyarlı olan kesimleri mücadeleye sevk etmeye çalışacağız. Kurultay sürecinin başından sonuna dek anket çalışması gerçekleştireceğiz. Dershane öğrencilerine, düz lise öğrencilerine, meslek liseli öğrencilere yönelik üç çeşit anketimiz olacak. Üç alanın özgün sorunlarını da işleyebilmek için gerekli bir tercihti bu.

Kullandığımız araçların yanı sıra kurultay öncesinde bu süreci tartışmaları ve pratikleri ile zenginleştirecek çalışma grupları/ kurultay hazırlık ekipleri oluşturacak, yerel ve merkezi toplantılar gerçekleştireceğiz. Merkezi satışlar, dağıtımlar, masa açılması ile yaygın bir faaliyet örgütleyeceğiz. Hazırlık süreci içerisinde futbol turnuvaları düzenleyecek, beraber tiyatroya gitmek hedeflenecektir. Aynı zamanda etkin olduğumuz okulların kol ve toplulukları bu hedef çerçevesinde değerlendirilecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sistematik faaliyet içerisinde eylemsel süreçler

Bu kampanya sürecini özel olarak güçlü eylemlerle bütünleştirmeyi önemsiyoruz. Bunun yanı sıra geçen süre içerisinde DLB çalışanları farklı farklı yerelerde saldırıların hedefi halindeydi. Bu süreçte eylemsel bir karşı koyuş örgütleyememek bir eksikliği içermektedir. Kurultay süreciyle beraber refleks müdahalelerimizi güçlendireceğiz. Kurultay çağrımızın basın açıklaması ile deklare edilmesi, güçlü adımların başlangıcı olacaktır. Bunun yanı sıra karneleri satın aldığımız gün olan 22 Ocak tarihinde ise İstanbul’da eş zamanlı iki ayrı eylem gerçekleştireceğiz! *“Çürümüş eğitim sisteminin aynası karneler sizin olsun, gelecek bizim!”* şairli gerçekleştireceğimiz eylemler, kurultay çalışmamızın parçası olarak önümüzde durmaktadır.

Ara tatil başlıyor, mücadeleye devam: Devrim Okulları

Ara tatilin hazırlık süreci içerisine gelmesi nedeniyle devrim okulları önümüzde bir hedef olmak durumundadır! Hem kurultay açısından hem de genel mücadele açısından eğitim çalışmaları önemli bir ihtiyacı karşılayacaktır. Düzen bizi sorgulama, düşünme, tartışma ve üretme yetimizi kaybedebileceğimiz bir eğitim sürecinden geçiriyor. Ezberci, gerici ve anti-bilimsel eğitim bizleri adeta düzene bağımlı kılmak adına planlanmış. Bütün bunlara karşı mücadele etmemiz açık ki bir zorunluluk. Ancak ortaya koyacağımız mücadele bilinçten yoksun olduğu taktirde ister istemez zayıf ve güdük olacaktır. Düzenin karşısına daha güçlü çıkabilmenin yolu öğrenmek, kendimizi geliştirmek ve açık ki okumaktan geçiyor. Üniversitede pazarladıkları pahalı ama niteliksiz eğitim için bizleri yarış atına döndürenlere karşı ancak bilinçlendiğimizde alt edici bir mücadele sürecini örebiliriz. Bu yüzden bütün okurlarımızı Devrim Okulu’na katılmaya çağırıyoruz.

Mart ayının ortalarında gerçekleştireceğimiz kurultayımızı güçlerimiz açısından bir olanak olarak değerlendirilmelidir. Bu süreç Devrimci Liseliler Birliği’nin sınanacağı, güç toplayacağı ve geleceğe aktaracağı bir dönem olacaktır!

Deneyimlerimizle güne yüklenerek geleceği kazanacağız! *“Gücümüz birliğimizdir”* diyen tüm devrimci liseliler kurultaya yükleneceklerdir!

İstanbul Devrimci Liseliler Birliği

03.01.2010

DLB’lilerden eğitim sistemine karne...

“Karneleriniz sizin olsun, gelecek bizim!”

Eğitim-öğretim yılının birinci döneminin sona erdiği 22 Ocak Cuma günü İstanbul ve Ankara’da eylem yapan **Devrimci Liseliler Birliği**, “Karneleriniz sizin olsun, gelecek bizim!” dedi.

İstanbul: “Gelecek bizim!”

DLB’liler, İstanbul’un iki yakasında gerçekleştirdikleri eylemlerde ticarileşen eğitime vurgu yaptılar. Eğitim sisteminin ezberci ve gerici yapısını teşhir ettiler.

“Çürümüş düzeninizin aynası karneler sizin olsun gelecek bizindir / DLB” pankartının açıldığı eylemlerde, eğitim sisteminin öğrenme değil, sınıf geçme üzerine kurulduğu söylendi. Çürümüş eğitim sisteminin yansımalarının ÖSS sonuçları üzerinden de görülebileceğinin ifade edildiği açıklamalarda, 1900 okul birincisinin ÖSS’de başarısız olduğu hatırlatıldı.

Eylemlerde “Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için Liseli Kurultayı’na yürüyoruz”, “Müşteri değil, öğrenciyiz”, “F tipi lise istemiyoruz”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim” dövizlerinin yanısıra kapitalist eğitim sistemine not veren karneler de döviz olarak taşındı.

Eylemlerde direnişteki işçiler de unutulmadı. Direnen TEKEL, Entes, Esenyurt Belediyesi ve Sinter işçileri için, “TEKEL-Entes-Belediye-Sinter işçisi direniyor! Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atıldı.

Avrupa yakasından DLB’liler, Avcılar Marmara Caddesi üzerinde bir yürüyüş düzenlendiler. Marmara Caddesi heykeli önünde toplanan DLB’lileri esnaf ve çevredeki de ilgiyle dinledi.

30 liselinin katıldığı eylemde, basın metninin okunmasının ardından DLB’liler Çav Bella marşını söyleyerek cadde üzerinde yürüdüler.

Anadolu yakasında ise DLB’liler Kartal Meydanı’ndaydılar. Saat 14.00’te başlayan eylemde Mart ayında gerçekleştirilecek lise kurultayına çağrı yapıldı.

Ankara: “Karneler çöpe!”

Yüksel Caddesi’nde bir araya gelen DLB’liler, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. “Karneler çürümüş eğitim sisteminin aynasıdır! Karneler çöpe!” pankartının açıldığı eylemde, çürüten eğitim sistemi teşhir edildi.

Açıklamada, paralı eğitim uygulamalarının, gerici eğitim müfredatının, uygulanan baskıların ve ezberci eğitim anlayışının sistemin özü olduğu ifade edildi. Karnelerin, üzerlerinden toplanan paralarla ve öğrenciler üzerinde bir baskı aracı olarak kullanılmasıyla çürümüş eğitim sistemine ayna tuttuğu söylendi. Açıklama mücadelenin yükseltilmesi çağrısıyla son buldu.

Yoğun polis ablukasında geçen açıklama boyunca “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara

Ankara DLB’den Pazar toplantıları

Ankara DLB’nin Pazar toplantıları süreklileştirilerek ve katılımları genişletilerek örgütlenmeye devam ediyor. 24 Ocak Pazar günü gerçekleştirilen toplantıda, devrimci-militan liseli gençlik hareketi, liselerde örgütlenme sorunları,

TEKEL direnişi ve dayanışma eylemleri, devletin liseli gençliğe yönelik yozlaştırma saldırıları ve okul polisi uygulaması üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Liselilerin Sesi dergisinin daha fazla liseliye

ulaşmasının gerekliliği ve DLB ile daha fazla liselinin ilişkiye geçmesi üzerine de etkin tartışmalar yürütüldü.

Ankara Devrimci Liseliler Birliği

Ekim Gençliği’nden TEKEL direnişine ziyaret

İstanbul Ekim Gençliği, 26 Ocak günü Ankara’da direnişlerini sürdüren TEKEL işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi.

Ziyaret TEKEL işçisi kadınların Erdoğan’ın açıklamalarını protesto ettikleri eyleme verilen destekle başladı. Ekim Gençliği, erkek işçilerin de katıldığı yürüyüşte yerini alarak Sakarya Caddesi’nde gerçekleştirilen basın açıklamasına katıldı.

Eylemin ardından direniş çadırlarına ziyaretler gerçekleştirildi. Ziyaretler esnasında “*Geleceğimiz ve haklarımız için tek ses, tek yumruk olmaya! Genel grev genel direniş!*” şiarlı Ekim Gençliği imzalı broşürler dağıtıldı. Broşürler işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Ziyaretlerde işçilerle direniş deneyimleri üzerine konuşmalar yapıldı ve Ekim Gençliği’nin bulunduğu üniversitelere direnişin ilk gününden itibaren TEKEL işçisinin sesinin taşındığı, üniversite öğrencilerinin TEKEL direnişine nasıl yaklaştıkları anlatıldı.

Öğrencilerin de üniversitelerde benzer sorunlarla karşılaştıkları belirtilerek yaşanan polis-ÖGB saldırılarına ve soruşturma-ceza terörüne değinildi. TEKEL işçilerinin yaktıkları direniş ateşinin her yere yayılmaya çalışıldığı söylenerek mücadelenin daha da büyütüleceği ifade edildi.

TEKEL işçileri de yaptıkları konuşmalarda direnişi sadece kendileri için değil tüm işçi-emekçiler ve çocuklarının gelecekleri için gerçekleştirdiklerini vurguladılar. Pek çok işçi, düzenin kendilerine dayattığı geleceksizliği mücadele sırasında fark ettiklerini, şimdiye kadar savundukları düzen partilerinin gerçek yüzlerini anladıklarını söylediler.

İşçilerle sendikanın tutumu, genel grevin önem ve ortak mücadelenin gerekliliği üzerine de sohbetler gerçekleştirildi.

İstanbul Ekim Gençliği

Tutuklu devrimciler için eylem

Gençlik Federasyonu, Türkiye’nin dört bir yanında düzenlenen linç saldırılarını protesto etmek ve Edirne’de tutuklanan devrimcilerin serbest bırakılmasını talep etmek için Galatasaray Lisesi önünde 24 Ocak günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Linçleri azmettirenler Ankara’da! Linççiler yargılsın!” pankartının açıldığı eyleme Halk Cephesi de destek verdi.

Basın açıklamasında, Gençlik Federasyonu üyelerinin tutuklanma süreçlerine değinildi. Trabzon’da, Erzurum’da, Erzincan’da ve en son Edirne’de yaşanan linç saldırılarının bizzat devlet kontrolü ve yönetiminde yapıldığının ifade edildiği açıklamada şunlar söylendi: “*Amerikan askeri üsleri kapatılana ve emperyalizm ülkeden kovulana kadar ‘Amerika Defol Bu Vatan Bizim’ demeye devam edeceğiz.*”

Basın açıklamasının ardından toplu bildiri dağıtımı yapılarak kampanya için imza toplandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ahmet Öncü ve Ahmet Hasim Köse ile TEKEL direnişi üzerine konuştuk...

“Gelecek yıllar sermaye açısında da hiç kolay olmayacak!”

- TEKEL işçilerinin hakları, onurları ve gelecekleri için yürüttükleri kararlı direniş 40 günü aşkın süredir devam ediyor. Sınıf hareketinde ve toplumsal muhalefetin genelinde ciddi bir hareketlilik yaratan bu direniş sürecini genel hatlarıyla nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ahmet Öncü: Bu konuda zaten toplumda yaygın bir kanı oluştu. Bu, uzunca bir süredir emek hareketinde beklenen kıpırdanmanın işaretlerini veriyor. TEKEL, bu noktada çok önceden başlamış fakat dağınık olarak sürmekte olan birçok işçi eylemleriyle, grevler, fabrika işgalleriyle işten çıkarmalara karşı verilen tepkilerin kitleselleşme eğilimi taşıyan kalkışması oldu. Dolayısıyla şu an için konuşmak için erken olsa da işçi hareketinin yükselişe geçebilmesi için TEKEL'in yeni bir dönemin başlangıcı olduğunu düşünüyorum.

-TEKEL direnişi üzerine kaleme aldığınız “Bütün işçiler siyaset yapınız!” başlıklı yazınızda, işçilerin iki cephede birden savaşım içinde olduğunu söyleyerek, birincisinin sermaye cephesi, ikincisinin ise sendikalar olduğunu işaret etmişsiniz. Bu noktada TEKEL direnişinde sendikaların izlediği politikaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ahmet Öncü: Burada ilkelerde net olmak lazım. Tarihsel olarak işçi sınıfı kendisi için hareketlendiği zaman iki alanda mücadele verir. Biri sermaye karşısındadır, diğeri ise kendi örgütlenmesi içerisindedir. Burada da aynı sorunu görüyoruz. Türk-İş ya da Tek Gıda-İş'in oynadığı role bakarak olumlu ya da olumsuz kesin bir yargıya varabileceğimizi düşünmüyorum. Fakat 17 Ocak mitinginde açığa çıkan bir durumu herkes gibi gözledim. İşçi sınıfının burada bağımsız hareket etmeye başladığını gördüm. Kürsüyü işgal ettiler ve meydanı terkeden Kumlu'yu genel grev ilan etmek üzere geri çağırdılar. Bu da şunu gösteriyor, sendika bürokrasisi alttaki hareketlenmeyi tümüyle temsil edemiyor. Bu onların şu anda direnişi uzlaşmayla sonlandıracağı anlamına geliyor mu? Bunun için erken, çünkü siyaset devam ediyor. Yazıda da TEKEL işçilerine siyasete devam etmesini ve uzlaşmayı önlenmek üzere gözlerini sendikalarına, konfederasyonlarına çevirmelerini önerdim.

- TEKEL direnişine verilen desteğin yanı sıra geniş bir kesim tarafından da genel grev çağrısı yükseltiliyor. Türk-İş bu çağrıya bugüne kadar kulaklarını tıkarken, 26 Ocak günü yapılan toplantı ile 6 konfederasyon 3 Şubat tarihinde 1 günlük dayanışma grevi yapacağını açıkladı. Bu kararı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ahmet Öncü: Eğer genel grev örgütlenecekse sendikaların, konfederasyonlar düzeyinde ortak hareket etmesi gerekecek. Çünkü Türkiye'de sendikal işçi sayısı malum. İşçilerinin tümünün birarada hareket edebilmesi için mevcut konfederasyonların hareketlenmesi lazım. Türk-İş'in sorumluluklarını yerine getirmemek üzere diğer sendikaları işin içerisine çekmeye çalışma eğiliminden bağımsız olarak konfederasyonların işbirliği içerisinde olması lazım.

Bu iki uçlu problem. Bir tarafıyla koordinasyonun

sağlanması, diğer tarafıyla, Türk-İş'in sorumluluklarını üstlenmesi. O da nedir genel grev.

Genel grevi örgütlerken alttan gelecek olan basıncın yukarıda sürekli hissedilmesi için işçilerin sendika örgütlenmesinin dışında bir takım direniş komiteleri oluşturması gerektiğini düşünüyorum. Onların içinden delegelerin sürekli sendikayla temas halinde olup işçilerin taleplerini ve mücadelelerinin seyrine göre stratejilerini ve taktiklerini yansıtmaları lazım. Bu noktada bence asıl mesele işçilerin hedefleri doğrultusunda bağımsız hareket etmesini sendikalar kaldırabilecek mi kaldıramayacak mı, bu sorunun cevabı belirleyici olacak.

- “Genel grev-genel direniş” şiarı işçi sınıfının çeşitli bölükleri tarafından da önplana çıkarılırken, Türk-İş'in buna dair bir hazırlık içerisinde olmadığını görüyoruz. Genel grev hattı nasıl örülmelidir?

Ahmet Öncü: Öne çıkan talepler var. Sendikalardan bağımsız olarak işçi sınıfının kendi içinden yükselen talepler var. Bunlar sadece TEKEL işçilerinin değil. Bu talepler, alttan örgütlenmenin bence ana hattını oluşturur. Bugün öne çıkan somut taleplerden bazıları, “Güvenceli iş, güvenceli gelecek”, “İşten çıkarmalar durdurulsun” vb. Bunlar gibi somut talepler üzerinden kurulmalı. Mesela itfaiye işçilerinin talepleri acaba başka sektörlerdeki işletmelerdeki işçilerin talepleriyle ne ölçüde örtüşüyor. Böylelikle kurulan komiteler arasında köprülerin oluşturulması üzerine düşünmek lazım. Konseylerin oluşturulması lazım. Mesela İşçi Sovyetleri kurulması, bunların ilk adımlarının atılması lazım diyebiliriz. Bu nasıl olur? Bu noktada hep birlikte düşünmek lazım.

Ahmet Hasim Köse: Örgütlü bir sınıfın mevcut taleplerini, zaten var olan kazanımları korumak ve sürdürmek üzerinden genel grev çağrısı yapmak sınıfın örgütsüz kesimleri açısından da genel grevin tehdit edebileceği bir şey olabilir.

Burjuvazi 1980 sonrasında dünyada emekçi
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

sınıfları kendi içinde kompartmanlara ayırdı ve sendika, alt kompartmandaki emekçi katman tarafından bir lütuf olarak görülüyor. Sendikaların talepleri sadece örgütlenmiş olan emekçi kitlelerin zaten varolan kazanımlarını korumakla sınırlı olmamalı. Toplu halde emek cephesinin bütününe ilişkin taleplerle birlikte çıkmalı ki talepleriyle sınıfın bütünü içerisinde meşruluğunu kazanabilsin.

Düşünün başbakan TEKEL işçilerini kendi sınıf ortaklarına şikayet etti. İşsizlere. Rezerv hali denen kitleye. Rezerv hali emekçi sınıfın içerisinde hem birliği hem de karşı cepheyi oluşturabilir. O yüzden emekçi sınıfın bütününe kapsayacak siyaset yapmak lazım. O da minimumlardan başlayarak olur. Burjuva toplum iş hakkı üzerine kuruludur. İş hakkını isteyeceksin, yani varolabilme koşullarını isteyeceksin. Bunu bütün kitleler için isteyebilmek gerekir. Genel grev devrim talebiyle örgütlenmiyorsa, ücret talebinden kesinlikle çekinmeden, toplumsal olarak var olmanın karşılığı doğru dürüst istenmeli. O yüzden sendikaların talepleri sadece sendikal işçiler üzerinden değil, minimumlar üzerinden başlayarak yukarı doğru çıkmalı.

Asgariyi isteyebilmek demek, ortalama kâr oranının ne olacağını Türkiye'de tarif etmek demektir. O da sermaye emek çelişkisinin eksenini belirlemek demektir. Bu yüzden mücadele bütün sınıfı kapsayacak nitelikte olmalı.

- Genel grevin hangi talepler doğrultusunda ele alınması gerektiğini ifade ettiniz. Peki genel grev nasıl bir örgütlenme üzerinden şekillenebilir? Bunun hazırlıkları ne olmalı?

Ahmet Öncü: Komiteleri kalıcı yapmak lazım. Direniş komitelerinin yanı sıra bir de kalıcı olarak işçi komitelerinden bahsedebiliriz. İşçi komiteleri ile sendikal örgütlenme dışında işyerlerinde örgütlenmeye çalışılmalı. Bu mümkün müdür? Soyut bir düzeyde düşünelim. “Bunlar yapılır mı yapılamaz mı”dan önce, bunlar olursa ne olur? Direniş komiteleri kurulabilmesi bu tarihsel olumsuzlukta, beklenmedik

gelişmede mümkün. Sol güçler olarak, emek hareketinin siyasi kanadı için fırsat doğdu. Direniş komiteleriyle örgütleyin. Sendikanızla da aynen sermayeyle onun siyasi temsilcileriyle sürdürdüğünüz mücadeleyi sürdürür gibi pazarlıklarınızı sürdürün. Çünkü sendikanız zaman zaman sizin bilemediğiniz, kapalı kapılar ardında birtakım görüşmeler neticesinde hiç de arzu etmediğiniz anlaşmalara imza atabilir. Siz bunu kabul edecek misiniz, etmeyecek misiniz? Yoksa sendikanın aldığı kararlar, size rağmen bağlayıcı mı olacak? Bunu problematize etmemiz lazım. Bunu onlar için siyasi bir soruna çevirmemiz lazım. Onlar şu an dikkat edin sokakta AKP'ye ve Erdoğan'a karşı mücadelelerini sürdürüyorlar. Yavaş yavaş sermaye gibi daha genel bir olgunun karşısında olduklarının farkına vardılar. TEKEK işçilerinin çoğu AKP'ye oy vermişti. Ama çok hızlı olarak AKP'den köprüleri attılar ve giderek kendilerini işçi olarak görmeye başladılar. İşçi olarak da sermayenin karşısında konumlandırmaya başladılar. Şimdi bu bilincin ortaya çıktığı noktada biz onlara şunları söylemeliyiz. Nasıl ki sendikalar işçi örgütleri olarak düzenin içerisinde yer alan mücadele araçlarından bir tanesiyse, siz de işyerlerinizde işçi komiteleri kurabilirsiniz. Bu işçi komiteleriyle siz, sendikalarla olan ilişkilerinizi de sürdürebilir. Aynı zamanda bulunduğunuz işletmelerdeki yönetimle de ilişkileri düzenleyebilirsiniz. Ama bunlar asla büyük işletmelerin içinde yönetime ortak olmuş, onlara katılan işçi grupları değil, işçilerin haklarını, görüşlerini şirket yönetimlerine taşıyacak, onlarla pazarlık sürdürecektir, sendikalardan bağımsız oluşumlar olmak durumundadır.

Mesela krizin ilk evrelerinde biz şunu söyledik. İşçi sınıfı bugün büyük bir saldırının altında kalma riski yaşamaktadır; işten çıkartılacaklardır. Sermaye tek tek işletmelerde şu tür iddialarla gündeme gelecektir; “Kâr edemiyorum, zarar ediyorum. Dolayısıyla maalesef kriz ortamında yapabileceğim tek şey insanları işten çıkartmak.” Biz nereden biliyoruz burjuvazinin muhasebe sistemini, bilmiyoruz, defterleri kapalı. O zaman bu komiteler olursa şöyle bir müdahale olur, defterleri açalım ve bakalım; sen hakikaten kârda mısın zararda mısın? Ya da işçileri işten çıkartmaya sevk eden zararın gerçekten işten çıkarmaları meşru kılıyor mu? Bir tanesi bu. Ama komiteler tek başına kendi şirketlerinde, çalıştıkları kuruluşlarda müdahale araçlarıyken, sektörel ve ülke genelinde nasıl olacak. Benim buradaki önerim şu. Bu tür, sermaye ve emeğin çatışmasındaki anlarda toplumun o anda sınıf mücadelesini istese de istemese de, sınıf bilincine sahip olsa da olamasa da hissettiği anlarda, toplumun kriz anlarında, birleşme ihtimalleri var, çünkü ilk defa bu anlarda o komiteler kendi bulundukları işletmelerin ötesinde sınıfın bütünü için talepler dile getirebilirler. O noktalarda da konseylerin oluşturulması yani o komiteleri birbirine bağlayan sektörel, bölgesel olabilir, şuralar oluşturulması düşünülebilir. Bu şuraların oluşturulmasıyla da hem mücadelenin seyrine göre günlük planda nelerin yapılabileceği tartışılabilir.

Yani sonuçta, Ahmet'in söylediklerine de geri döneceğim. Bugün yaşanabilir bir ücretin talep edilmesi lazım. Yaşanabilir bir ücretin de sadece parasal bir büyüklük olarak değil, ücretin burjuva toplumda anlamı, yani onun güvenceli olması, sosyal hakları içermesi, çocuğunun, ailesinin bakımını içermesi, onun bütünüyle ne olduğunu tanımlayabiliriz. Fakat bu noktada şunu unutmayalım bu ülkede burjuvazi bugüne kadar her ücret artışında verdiğinin iki katını vergiyle, enflasyonla geri alıyor. O zaman bu konseylerin olması şöyle bir avantaj getiriyor, biz onlarla ücret üzerinden pazarlığımızı sürdüremeyeceğiz. Yaşamımızı sürdürmek üzerinden pazarlığımızı sürdüreceğiz. Yoksa %10'ların, %5'lerin

pazarlığı değil bu. Ya da işçi sınıfının bu ülkede maddi koşullarının sürekli olarak işçi sınıfı adına denetlendiği yapılara ihtiyacı olduğunu söylemiş olacağız onlara. Sendikalar bu görevi yapmıyorsa, biz sendikaları yıkarak onlara rağmen değil, sendikaların daha etkin çalışabilmesi için bu tür yapılara ihtiyacımız var. Bunlar olmadığı zaman genel grev en fazla bir günlük, iki günlük hepimizin hayatını sekteye uğratan, evet, “bu ülkede işçi sınıfı var” dedirten ama sonuç olarak tekrardan bir uzlaşmaya ya da uzlaşmasızlık içerisinde baskı araçlarının da devreye girebileceği sorunların ertelenmesine gider. Kalıcı örgütlenme şart. Bu örgütlenmeler işyerlerinde işçi komiteleri, sadece direniş için değil her zaman için bizim bunu işçi sınıfına anlatmamız lazım. İşçi komitelerinin ve içinden giden delegelerin oluşturacağı bölgesel olur, işkolu düzeyinde olur konseylerin oluşturulması lazım ki otonom bir sınıf refleksini örgütlerine taşıyabilsin diye düşünüyorum.

Ahmet Haşim Köse: Ücret önemli bir konu. Aklıma hemen Rosa Luxemburg geliyor. Marksistler için ücret emeğin basit bir fiyatı değil. Onun toplumsal olarak yeniden üretiminin karşısı. Bunu arttırabilmek, bu mücadelede gerçekten emekçinin sermaye karşısındaki gerçek siyasetinin braketlerini arttırmak demek. Burjuva toplumda toplumsal emeğin yeniden üretiminin maliyetini yeniden arttırmak sermaye ile emekçi sınıfın yüzyüze gelişinin gerginliğini de arttırmak demektir. Rosa Lüksemburg, şunu soruyor “Neden sendika özellikle kriz anında daha önemli?”. Çünkü emekçi sınıfın bir daha geri dönemeyeceği, o toplumsal varoluşunun minimumlarını yükselttikçe, nerede kırılıyorsun, nerede varolma sorunu başlıyor, nerede insan olma, doğal olarak da bu taleplerini ücret talebine yani var olma talebine çevirmenin refleksleri başlıyor, o refleksin braketlerini arttırıyor?

Gelecek dönem kriz devam edecek. Bu süreçte burjuvazi emekçi sınıflara daha fazla saldıracak demek. Bu saldırılar kimi zaman emek örgütlerini dağıtarak, o minimumu, Rosa Lüksemburg'ın söylediği o toplumsal minimumu yükseltme çabasını mümkün olduğunca ellerinden alarak, aşağıya yani aşağıdan eşitlemeye dönük olacak. Başbakanın konuşmalarını öyle dinleyin, bir sınıfı sınıfına şikayet ederken, “senden daha minimumda çalışabilecek insan var” diyor. Bu açıkça sermayenin mantığı.

O yüzden örgütler, bir yapıyı belirlenmiş bir biçime sokar, her örgüt bunu yapar. Sendikalara bakacak olursak; kriz dönemlerinde burjuvazi karşısında emekçi sınıfın biçimlendirilmesi, öyle ya da böyle sarı sendikasıdan en kızılına kadar burjuvazi için korkunç birşeydir.

Ama kriz iki taraf için de bir bilmece. İki tarafın konumlarını, güç dengelerini yokladıkları, test edildikleri bir tarihsel dönem aslında. Bence Türkiye'deki emekçi sınıflar da bu tarihsel dönemde benim beklediğimden çok ötesinde dirençle ilk raunda girdiler. Daha şiddetlenecek bir raunda hazır olmak lazım. Sendikalar ne yapacaklar? Bugün emekçi sınıfların ürettiği nesnel gerçeklik sendikaların niyetlerini aşmış durumda. Yani bundan sendikalar da

korkuyor. Bunu üstlenemezse, bunun için gerekli politik tavrı, örgütlenmeyi yerine getiremiyorsa bizahati kendisinin tali olabileceğini görüyor. Çok uzun süredir dünyada ve Türkiye'de sendikalar şunu yaptı; burjuvazi ile sosyal diyalog halinde oldular. Varlıklarını bu şekliyle, ılımlı politikalarla sürdürmeye çalıştılar.

Ahmet Öncü: Burjuvazinin aldığı hakların bir kısmını geri alarak başarı elde etmiş olduklarını belirttiler. SEKA'ya bakıyoruz, işçilerin belediyelere yerleştirilmesi dile getirildi. İşçiler hiçbir sosyal güvencesi olmayan işlere yerleştirdiler. Sendika için bu bir başarı oldu.

Bugün için ne olabilir? Sendikanın başarısı şu olacaktır, 4/C'den 4/B'ye geçiş! Ahmet'in yaptığı analizin çerçevesinde düşünecek olursak bu, işçi sınıfı adına bugün ehvenişere oturmak demek. Daha büyük büyük bir problemin, daha kitlesel işçi sınıfının direnç göstereceği bir tarihin ileriye itilmesi demek. Bu kaçınılmaz! Türkiye'nin içinde bulunduğu süreç, işçi sınıfının bundan daha da fazla yoksullaşacağı bir tarihin kapımızda olduğunu gösteriyor. Aynı zamanda da şu anda sermaye kendi durumunu da korumak adına ve geliştirmek adına sendikasızlaştırmayı temel bir hedef olarak seçmiş bulunuyor. O zaman az önce söylediklerime ek olarak şunu da söyleyeyim; iş güvencesi isteyebiliriz, insanca yaşamın koşullarının sınıfın bütün ortak maddi temelini tanımak adına tanımlayabiliriz ve bunun için mücadele ederek asıl, örgütlenmenin önemini önplana çıkartıp genel grevin hedeflerinden bir tanesini sendikasızlaştırmaya karşı koyabiliriz. Sendikasızlaştırmaya karşı işçilerin hareketlenmesi lazım. Bu noktada da sendikalar her ne kadar bugün onlardan beklenileni yerine getirmiyorsa da olmadığı kadar önemli bir biçimde işçi sınıfının mücadele araçlarından birisi haline gelmişlerdir. Dolayısıyla sendikaların içerisindeki yöneticiler, daha önceki dönemden yapısallaşmış, kemikleşmiş birtakım davranış kalıplarıyla süreci göğüsleyemeyeceklerse, kaldıramayacaklarsa sendikaların nasıl asli görevlerini yerine getirecekleri üzerine düşünmemiz lazım. İşte o yüzden işçilerin bağımsız, güçlü bir ses çıkarıp bunu başarabilmesi için de bağımsız örgütlenmelerin komitelerini kurmak lazım. Bunun için mücadele etmemiz lazım. Sendikalara alternatif değil, sendikaları dönüştüren bir güç olarak...

Ahmet Haşim Köse: Bu süreçte sendikalar işçilerin taleplerini yok sayarlarsa, burjuvazinin talepleri içinde harmanlayıp, ılımlı sendikacılık üzerinden gitmeyi düşünüyorlarsa bunu yapamayacaklar. Bunun nesnel zemini giderek kayıyor. Ya daha fazla politik bir sendika haline gelecekler ya da hakikaten tarih sahnesinde yok olacaklar. Bu konfederasyonlar içerisinde asgari bir müşterek oluşturulmaya çalışılsa da, Türkiye'de '80 öncesinde olan sağ sendikalar ve sol sendikaların yapılanması yeniden oluşabilir. Örneğin bu DİSK'i daha fazla sol bir sendika olma durumuna yaklaştırır. Tabanın talebi politikleşmeye başlıyorsa, sendika bunu nasıl görmezden gelecek ki, mümkün değil! O nedenle “Bu sefer ne olur ?” diyecek olursak öyle çok kolay bir uzlaşma çıkmayacak gibi gözüküyor. Çünkü işçiler bu mücadelenin artık işçi sınıfının değil toplumun olduğunu söylüyorlar. Devrimci işçi sınıfı mücadelesi de budur. Emekçi sınıfların mücadelesini toplumsal mücadeleye dönüştürebilmektir. Bugün bunun artık toplumun sorunu olduğunu söylüyorlar. Örnekleri de şöyle söylüyorlar. Bizim oradaki direnişimize destek, emekçi sınıflar dışındaki katmanlar tarafından, bize yardım edilerek ya da oradaki varlığımızı destekleyerek sunuluyor. Genelleşmiş politik bir durumdan söz ediliyor. Genelleşmiş politik bir durum zaten, devrimci sendikaların nihai siyasal hedefleridir. Demek ki nesnellik içinde böyle olanaklar var. Bunlar burjuva toplumunun geçekliği, kriz sürecinde daha da şiddetleniyor ve şiddetlenecek. Gelecek yıllar sermaye

açısında da hiç kolay olmayacak. Bu sermaye ile emekçi sınıfların varlığının burada politik olarak iki ayrı toplumsal grup olduklarını zorunlu bir bilinç haline getirecek.

Bu durumda gerçekten politik bir durumun çıkabileceğini düşünüyorum. Politik durumun yaratılması nesnel olarak onun bizahati kendiliğinden bir politikaya dönüşmesi anlamına gelmez. O da devrimci yorumcusunu, örgütlerini bekleyecek. Burada sadece sendikalar olmayacak. Burada sosyalistlere bir ödev düşecektir.

- Erdoğan direnişin başından beri işçilere saldırdı ve TEKEL direnişini karalamaya çalıştı. Fakat bugün direnişin geldiği noktayı da göz önüne aldığımızda, Erdoğan'ın 28 Ocak günü için vermiş olduğu randevuyu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ahmet Öncü: Başbakan işverenmiş gibi bir masa kuruyor, burjuvanın hesap mantığıyla TEKEL işçilerine verilebilecek herhangi ek bir hakkın, “fedakarlığın” maliyetini bir burjuva gibi yapıyor. Bu devletin net olarak bir burjuva devleti olduğunu gösteriyor. Beklenen de budur! Krizde burjuva toplumun gerçeği, sermayenin emekle kurduğu ilişkilerin bütün gerçekliği daha net deşifre olur. Başbakan kalkıp diyor ki, “ben sermayenin sözcüsüyüm, benim bugünkü varlığım onun temsiliyetidir.”

Bu tür laflar emekçi sınıfların belleklerinde yer eder. Mesela emekliler başbakanın bu “fedakarlığının” politik anlamı konusunda çıkarımlarda bulunmayacakları mı? Bulunmuyorsa zaten toplum çok farklı biçimlerde yok olmuş demektir. Hala onurunu, insan olma becerileri sürdürebilen bir toplum çok fazla üstüne gidilmiş olsa da, bu çıkarımda bulunur. İnsanlar burada bir emek, yaşama mücadelesi olduğunu görüyorlar. Şımarıklık değil bu, TEKEL işçileri varolmak için mücadele ediyor. Bu toplum varolma mücadelesini görmezden gelemeyiz.

TEKEL işçisi Kızılay sokaklarında 40'ı aşkın gündür direndiler, saldırılara uğradılar, aşağılandılar, başbakan tarafından bıyık altından gülmüldüler, bunlar yağız adamlar aynı zamanda yağız kadınlar. Bu kadınlar, bu çocuklar, bu erkekler bu sokakları terk etmediler. Bu gerçek bir politik durumdur. Bu durumu devrimci entelektüel, devrimci aydın, devrimci örgüt zaten olduğundan en büyük ölçekteki toplumsal anlamına taşımayı kendine görev bilir. Hiçbir devrimci örgüt zaten bu nesnelliği kendisi yaratamaz, nesnellik karşımızda ilk örnek olarak duruyor. Söylemeye çalıştığım şey daha fazla örnekleriyle karşılaşacağız. O yüzden buradan ciddi sonuçlar çıkarmalıyız. Sendikalar da bu süreçte daha politik olmak zorunda olduklarını görüyorlar.

Sınıf tarihinde bazı milatlardan söz edilir. Bunun bir tanesi Zonguldak. Zonguldak genelleşmiş bir kriz anında başlamamıştı. O yüzden Zonguldak'ın ardından müthiş bir ücret artışı dönemi başlar. Ama aynı zamanda o dönem Türkiye ekonomisinin temel yapısının değiştiği de bir dönemdir. Sermayenin ve emeğin fiyatının bir anlamda hem yükseldiği hem de serbestleştiği bir dönemdir. Şimdi başka bir yerdeyiz. Sermayenin aşağı doğru olduğu bir dalgada, süreçten uzlaşa ile çıkamazsınız. Bu da bir tarih ancak, “hep beraber kazandık, yiyelim şimdi” dönemi gelmeyecek. TEKEL kazanabilir, burjuvazi de bundan bir anlam çıkaracak. Emekçiler ve onların aydınları, partileri, örgütleri de, sosyalistler de bundan bir anlam çıkarmalı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

* Ahmet Öncü, Doç. Dr., Sabancı Üniversitesi
* Ahmet Haşim Köse, Prof. Dr. Ankara Üniversitesi

TEKEL işçileri ile direniş süreci üzerine konuştuk...

“TEKEL’in ateşi AKP’yi yakacak!”

- Son açıklanan genel eylem kararı üzerine düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Tek Gıda-İş Muş Şubesi’nden Sevda Sönmez: İnşallah başbakanımız bizi çocuklarımıza kavuşturur. Ama olmazsa sonuna kadar mücadele edeceğiz. Bu bizim ekmek kavgamız. Bu kavga tek bizim değil, Türkiye’nin kavgası oldu. Bütün insanlar aç, yoksul bir şekilde.

Diyarbakır Şubesi’nden Ayşen Yılmaz: Bu beklenen bir karardı. 44 gündür buradayız. İlk günlerde çıkmalıydı bu karar. Biraz sinirlendik, iş buraya kadar götürülmemeliydi. Sağlam adımlar atılsaydı bu kadar geç olmazdı.

Adana Şube’den Neziha Filiz: Dünkü açıklamayı beğenmedim. Daha önce alınan karar açlık greviydi. Bence açlık grevi hükümeti zayıflatmış için ertelediler. Bence açlık grevi ve 3 Şubat’taki iş bırakma eylemi, bir arada iki koz olurdu bizim için. Bana kalırsa açlık grevine gidilmeliydi. Zaman aleyhimize çalışıyor, oyalanıyoruz. Bizlere sorulmadan karar alınmıyor. Bu mücadele benim, karar alıyorlar bize uygulamak düşüyor.

Tokat Şube’den Sevim Ulukan: Aslında biraz geç kalındı. Bu hafta için olsaydı daha iyi olurdu. Cuma iş akdimiz fesh oluyor. Yavaş yavaş olacak, genel grev kararı alınabilir ama hazırlanması gerekir.

Tokat Şube’den Suzan Uslu: Ben kararı olumlu buluyorum. Zaten bizim zorlamamızla eylem bu aşamaya geldi. Eğer bu genel eylemden de bir sonuç alınmazsa genel grev bekliyoruz. Türk-İş’e rağmen güzel haber bu.

Batman Şube’den Yıldız Gök: Olumlu düşünmüyorum. Daha farklı bir şeyler düşünülmeliydi. 43. günden sonra bu geç kalındı. 43 gündür perişan olduk.

Batman Şube’den Hakime Balcı: Hakkımızı vermezlerse genel grev yapacağız. 3 Şubat geç bir tarih.

“Herşeye rağmen sonuç alana kadar bekleyeceğiz”

- Bir kadın işçi olarak bu eylem sürecinde karşı karşıya kaldığınız zorluklar nelerdir?

Sevda Sönmez: Üşüyoruz. Kadın hastalıklarına, idrar yolu hastalıklarına yakalandık. Böbreklerimiz rahatsızlanıyor. Gece soğukta burada uyuyoruz. Hastalandım. Ayrıca çocuklarımı çok özledim. Kızım 14, oğlum 10 yaşında. Telefon konuşmalarıyla, fotoğraflarla avunuyoruz.

Ayşen Yılmaz: Fizyolojik açıdan biz kadınlar daha hassasız. Çoğumuz kadın hastalıklarına yakalandık. Mantar, kaşıntı vb. Hiçbirimiz sağlıklı değiliz. Çocuklarımızı çok özledik. Bu süreçte duygusal olarak çıktık. 20 yıllık işçiyim, böyle olmamalıydı. Tatil olunca çocuklar memlekete, annemlerin yanına gitti. Okuldayken eşim işe gittiği için evde yalnızlardı, zor oluyordu. Eşimin direnişe desteği var. Hergün arıyor, gelişmeleri merak ediyor.

Neziha Filiz: Sıkıntılarımız var, hiç hijyenik ortam yok. Çocuklarımızdan ayırıyoruz. Çocuklarımızı getirdim, burada oturan ablamın yanına. Ama herşeye rağmen sonuç alana kadar bekleyeceğiz.

Sevim Ulukan: Lavabolar kısıtlıydı ilk başta. İki taneydi, herkes idrar yollarından rahatsız, hijyen yok. Uyku düzenimiz bozuk, şu anda hava çok soğuk olduğu için yerde yatılmıyor. Soba karşısında sandalyede uyuyoruz. Çocuklar bizi özlüyor. Derslerinde düşmeler oldu.

Suzan Uslu: Genelde zorluklarla karşılaşmadım. Çocuklarımı özledim. Burada Ankara halkı çok destek oldu. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yıldız Gök: Hasta olduk. Hepimiz evimizden uzaktayız, bir anne için burada olması daha zor.

Hakime Balcı: 44 gündür buradayım. 7 çocuk evde bıraktım. 2’si özürlü. Komşular bakıyor. Eşim de yanımda desteğe geldi. Sorun çözülmezse çocuklarımızla geleceğiz. Aramızda üniversiteye hazırlanan çocukları olanlarımız var. Onların psikolojileri bozuluyor. Çocuklarımızı dershanelerden almak zorunda kalacağız. Çocuklarımızın geleceksizliğinden hükümet sorumludur, kimse çocuklarımızda hata aramasın.

“TEKEL işçisi yediği gazı, üzerine sıkılan lağım sularını unutmayacak”

- Son olarak söylemek istedikleriniz nedir?

Sevda Sönmez: İnşallah başbakan bizi çocuklarımıza kavuşturur. Çocuklarımızın ekmek parası, geleceği için buradayız. Benim eşim de burada, destek oluyor. İşyerini kapatıp geldi, benim yanımda. Çocuklara annem bakıyor. 15 tatili onlarla geçiremedik ama onların geleceği için buradayız, bu sorunlara katlanıyoruz.

Ayşen Yılmaz: Bir işçi olarak kendimle gurur duyuyorum. Çok şey öğrendik. TEKEL işçisi olmanın ayrıcalığını yaşadık. İşçi olarak, kadın olarak çok ilk yaşadık. Biz doğuran ve üreteniz. Bir erkeği de doğuran biziz. Emëğimize sahip çıkmanın, çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmanın gurunı duyduk.

Neziha Filiz: Ne kötü şartlarda olursak olalım, bekleyeceğiz.

Sevim Ulukan: Ben bu direnişin olumlu sonuçlanacağına inanıyorum. TEKEL ışık oldu, umut oldu. Bütün işçilerle beraber kazanacağız.

Hakime Balcı: Bir yıl da olsa, iki yıl da olsa gitmiyoruz, direneceğiz. Ankara halkına, esnafa, yanımızdaki dostlarımızaa teşekkür ediyoruz. Örneğin Sakarya Caddesi’nde bulunan camiler ısınmak için giden arkadaşlarımıza kapılarını kapatırken esnaf kapılarını açtı, bizleri destekliyor. Herkese teşekkür ediyoruz.

Suzan Uslu: Biz yıllar önce fabrikamız kapanmasını diye eylem yaparken hep “SEKA kıvılcım, TEKEL ateş olacak” diyorduk. Şu anda TEKEL ateş oldu. Bu ateş AKP’ yi yakacak.

Yıldız Gök: Ben 21 yıllık işçiyim. Madem hak diyor, hakkımızı versin. Ya emeklilik yaşını düşürsün, bana emekliliğimi versin ya da özlük haklarımızla işe yerleştirsin. 1 km. uzaktakilerin sesimizi duymamasını anlamıyoruz. TEKEL işçisi Abdi İpekçi’ de yediği gazı, üzerine sıkılan lağım sularını unutmayacak. Bize merhamet etmelerini istemiyoruz. Biz kimsenin kapısına gidip dilenmedik. Kimseden bir şey dilenmiyoruz, biz haklarımızı istiyoruz. Burada direnmek apayrı bir güç verdi, kadın olmak güç verdi. Zorluklar bizi güçlendirdi. Biber gazı da pis sular da, yürüyüşler de, gece beklemek de çok şey öğretti, güçlendik.

Batman’dan direnişçi eşi Safiye Buğra: Biz özlük haklarımızı istiyoruz. 4/C’ yi istemiyoruz. Çocuklarımızı nasıl okutacağız, nasıl doyuracağız. Ev kirasını ödeyemiyoruz. 2 aydır buradayız. Kocam da ben de perişan olduk. 4 çocuk var, sokakta kalacağız. Ben okuyamadım ekonomik zorluklardan. Çocuklarımız da şimdi okuyamayacak bu zorluklardan, buna üzülüyorum.

“Ne Türk-İş ne Tek-Gıda-İş gerekeni yapıp bize sahip çıktı”

- Eylem takvimimi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tek Gıda-İş Hatay Şubesi’nden Levent Şafak:

Geç alınmış bir karardır. Bu kararın daha önce alınması gerekiyordu. 17 Ocak mitinginden sonra bu karar alınmalıydı. Ancak sendikanın bizi sahiplenmediğinden kaynaklı daha öncesinde alınmadı. Süreç çok uzadı. Bu

sürecin daha önce bitirilmesi lazımdı. Ne Türk-İş ne Tek-Gıda-İş gerekeni yapıp bize sahip çıktı. Bize duyarlı Ankara halkı sahip çıktı. Ben halen sendikanın bizi sahiplenmediğine inanıyorum. Attığı adımlar işçilerin gazını almak, öfkesi boşaltmak içindir.

Tek Gıda-İş Hatay Şubesi’nden Nihat Gürcü:

Eylem ilk başladığında kendi irademizle buraya geldik. Eylem sürecini biz başlattık, ilk kıvılcımı biz yaktık. Alınan kararların geç olduğunu düşünüyorum. Daha 17 Ocak’ta genel grev kararı alınmış olmalıydı.

“Buradan sermayenin ağzını burnunu dağıtarak gideceğiz”

- Kumlu ve Türkeli’nin çelişkili açıklamaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kumlu’nun yapılacak görüşmede geri adım atıp

atmayacağı konusunda ne düşünüyorsunuz?

Levent Şafak: Açıklamalarda çelişkiler var. Bir tanesi çıkıp 3 Şubat’ta “dayanışma grevi var” derken biri de “genel grev var” diyor. Bunların açıklamalarında ortaklaşmadığı belli oluyor. Ya da bize ikili oyun oynuyorlar. Sonuçta kendimizi 3 Şubat’ta yapılacak genel greve hazırladık.

25 Ocak’ta Volkan Yaraşır’ın katıldığı panelde “Siz şu anda sermayenin ağzını burnunu dağıttınız” denilmişti. Evet, biz bunu yaptık. Aslında biz kazandık. Bizler, bir kazanım elde edmeden geri dönsek bile buradan sermayenin ağzını burnunu dağıtarak gideceğiz.

Nihat Gürcü: İkinin de aynı fikirde olmadığı, ciddi olmadıklarının göstergesidir. Bu eylemi işçiler başlattı. Buraya kadar işçiler getirdi. Bitirirse de işçiler bitirir. Ayrıca, duyarlı Ankara halkına ve esnafına teşekkür ederim. Unutmadan söyleyeyim ki, o pırıl pırıl gençleri tanıdığımı çok mutlu oldum.

Mahremiyet ve kişisel bilgilerin korunmasına saldırı

“Teröre karşı mücadele” iddiası ile demokratik hak ve özgürlüklere, kişisel bilgilerin korunmasına karşı saldırılar sürüyor.

25 Aralık 2009 tarihinde Amsterdam’dan Detroit’e giden Amerikan yolcu uçağına saldırının son anda engellendiği haberi beklenildiği gibi yeni bir dizi tartışmayı ve uygulamayı beraberinde getirdi.

Geçtiğimiz günlerde hava ulaşımında alınacak yeni güvenlik önlemlerini tartışmak üzere AB ülkelerinin içişleri bakanları İspanya’nın Toledo kentinde biraraya gelerek bu konuda bazı kararlar aldılar. Toplantının hemen ardından bakanlar Amerika Birleşik Devletleri İç Güvenlik Bakanı ile de biraraya geldiler. Bu da kararları almada kimlerin yönlendirici rolü olduğunu gösteriyor.

Hava ulaşımında alınacak yeni önlemlere göre uçakla AB içerisinde seyahat edecek yolcular, kişisel bilgilerinin diğer ülkelerin güvenlik birimleriyle paylaşılmasını kabul etmek zorunda kalacak. Yani yolcu ismi kaydı uygulamasına doğru gidiliyor. ABD ve AB arasında önceden var olan bu sistem kapsamında yolcular hakkındaki veriler, uçuştan önce ABD’ye iletiliyordu. Ancak sözkonusu verilerin, AB ülkeleri arasında paylaşılması zorunluluğu yoktu. Bu sınır kontrollerinin yapılmadığı Schengen Bölgesi’nde sorunu daha da zorlaştırıyordu.

Yolcular, artık içinde polis de bulunacağı uçaklarla seyahat edecekler.

Toplantıda havaalanlarında ABD’nin ısrarla uygulanmasını istediği çıplak tarayıcıların havaalanlarına yerleştirilmesi konusunda AB üyeleri arasında ortak bir kural bulunabilmiş değil. ABD özellikle Amerika’ya uçuşların yapıldığı Avrupa havalimanlarına bu tarayıcıların yerleştirilmesinde ısrarlı. İngiltere ve Hollanda gibi bazı ülkeler bu tarayıcıların kullanılmasını istiyor. Bazı ülkeler ise çıplak tarayıcıların insan sağlığına zararlarının araştırılmasını isterken, bazıları da vücudu en ince ayrıntılarına kadar gösteren görüntülerin değerlendirme sonucunda silinip silinmeyeceğinin henüz açıklığa kavuşmadığı için çekimser davranıyorlar.

Alınacak kurallarda Avrupa Parlamentosu’nun da onayının alınması gerekiyor. Parlamento ise mahremiyet ve kişisel bilgilerin korunması konusunda en azından şimdilik hassas görünüyor.

Avrupa Parlamentosu 2008 yılında, vücut tarayıcıları ile ilgili bir öneriyi reddetmişti.

Kişisel veriler konusunda ülkeler arasında işbirliğinin önünde birçok engel bulunuyor. Avrupa Parlamentosu, veri güvenliği çerçevesinde, ABD ile yapılan anlaşmalara oldukça eleştirel yaklaşıyor.

Bunlardan biri de SWIFT Anlaşması. AB içişleri bakanlarının Aralık ayında onay verdiği SWIFT Anlaşması’na göre, Amerika Birleşik Devletleri terörle mücadele kapsamında, küresel çapta banka hizmetlerini koordine eden SWIFT kuruluşunun verilerini incelemeye devam edebilecek. SWIFT-Anlaşması için verilen onay bir gün gecikseydi, yürürlüğe giren Lizbon Antlaşması uyarınca Avrupa Parlamentosu’nun da onaylamada söz hakkı olacaktı.

Bu da Avrupa’dan yurtdışına yapılan her havaleyi Amerikalılar’a bildirmek anlamına geliyor, ki bu AB ülkelerinin kendi ekonomik çıkarları ile çelişiyor.

ABD, Afganistan'daki “sivil uzman” sayısını arttırıyor...

Emperyalist işgale “sivil kılıf”

100 bini aşkın yabancı askerin bulunduğu Afganistan'da, savaş aygıtı NATO komutasındaki işgalci güçler, başkent Kabil'de bile kontrolü sağlamaktan acizler. Sekiz yılı aşkın süreden beri Afganistan'da bulunan işgalci güçlerin içinde çırpındığı bataklık güden güne derinleşirken, Hamid Karzai başkanlığındaki kukla yönetim ise, yolsuzluk ve rüşvet batağında yüzmektedir. Her yıl 2,5 milyar doların rüşvet ve yolsuzluklara harcandığını, artık Hamid Karzai'nin bakanları da söylüyor.

Geçen hafta başkent Kabil'in merkezinde özel korunan, hatta işgalci güçlerin havadan da kontrol ettiği bölgeye giren Taliban militanları, Hamid Karzai'nin sarayı ile bazı bakanlık binalarına saldırdı. “Özel koruma” altındaki Kabil merkezine düzenlenen saldırı, kukla rejim şeflerinin inlerinin bile güvende olmadığını gözler önüne serdi. NATO şeflerini de sarsan bu eylem, dokuzuncu yılına giren işgalin fiyaskosunu, şüpheye yer bırakmayacak şekilde gözler önüne serdi.

NATO komutasında Afganistan halkına saldıran 100 bin kişilik işgal ordusunun fiyasko üzerine fiyasko yaşaması, Pentagon ve Brüksel'deki savaş baronlarının başarıya ulaşma heveslerini tamamen kırmış görünüyor. Bu durum yeni olmamakla birlikte, NATO güçlerine 30 bin asker takviye yapılmasına rağmen 2009 yılında saldırılarda gözlenen artış ve işgalci güçlerin ağır kayıplar vermesi, Afganistan'da başarıya ulaşılacağını öne sürenleri bile seslerini kısmak zorunda bırakmıştır.

Bugünlerde Londra'da suç ortaklarıyla birlikte konferans toplayan ABD-İngiltere ikilisi, bataklıktan çıkış yolu arayışını sürdürüyorlar. Bu konferansta da Ankara'daki işbirlikçiler dahil, Afganistan işgali suçuna ortak olanlardan daha fazla katkı talep edilecek.

Afganistan'da zafer kazanmanın mümkün olmadığını Barack Obama yönetimi de gelinen yerde kabul etmek zorunda kaldı. Ancak Afganistan'ın ABD açısından taşıdığı stratejik önem, bu ülkeden kolay vazgeçmelerini engelliyor. Zira Hazar petrollerinin sıcak denizlere ulaştırılması için uygun bir güzergah olan Afganistan, sarsılmakta olan ABD'nin dünya jandarmalığının ömrünü uzatabilmek için işgal altında tutulmak istenen ülkeler arasında ilk sıralarda yer alıyor.

Emperyalist işgalin fiyaskosunun çaresizce kabulünden sonra ABD Dışişleri Bakanlığı'nın, “*Afganistan ve Pakistan -Bölgesel İstikrar Stratejisi*” başlıklı bir rapor hazırlaması, Obama yönetiminin Afganistan'da egemenlik kurma arayışının devam ettiğine işaret ediyor.

Rapora göre ABD emperyalizmi, “*Afganistan'ın tarım sektörünün yeniden inşasına katkıda bulunmak, yönetim kabiliyetini güçlendirmek, El Kaide ile bağıni koparmak isteyen Taliban militanlarını yeniden topluma kazandırma çabalarını desteklemek için daha fazla sivil danışman gönderecek.*”

28 Ocak'ta Londra'da düzenlenecek Afganistan konferansı öncesinde açıklanan rapora göre, ABD, Afganistan'da bulunan “sivil” uzman sayısını geçen yıl 1000 civarına yükseltti. Kilit bakanlıklara 50'den fazla ek sivil danışman, başkent Kabil dışındaki 50'den fazla bölgeye de yüzlerce yeni personel yerleştirdi. Önümüzdeki dönemde ise, “sivil uzman” sayısı yüzde 20-30 oranında arttırılacak. Sivil alan için uzmanlar ABD Dışişleri, Tarım, Hazine, İç Güvenlik, Adalet bakanlıkları ile Uyuşturucu ile Mücadele İdaresi ve FBI'dan toplanacak.

Rapor, “sivil” programları denetlemek için CIA'nin paravan örgütü USAID'in onlarca uzman göndereceğini de belirtiyor.

ABD dışişleri raporunda emperyalist işgalin devam ettirilmek istendiği şu ifadelerle dile getiriliyor: “*...Afganistan'ı terk edemeyeceğimizin bilincinde olarak, bu ülkenin başarısız bir devlet ve Kaide için barınak haline gelmemesi için sivil çabalarımızı muharebe misyonumuzun ötesinde sürdürülmeli. Muharebe misyonumuz açık uçlu olsa da, bölgedeki sürekli çıkarlarımızı korumak için Afganistan ve Pakistan'daki siyasi, diplomatik ve ekonomik varlığımızı uzun vadeli sürdüreceğiz.*”

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, Obama'nın Kongre'den “sivil strateji” için fon isteyeceğini belirtirken, kukla başkan Hamid Karzai, silahlı mücadeleyi bırakacak Taliban militanlarına para ve iş teklif etti.

Emperyalist işgale “sivil kılıf” uydurmak için geliştirilen bu kirli taktiğin başarısı için, Ankara'daki işbirlikçilere özel bir rol biçildiği anlaşıyor. Raporun açıklandığı günlerde, İstanbul'da Türkiye-Pakistan-Afganistan üçlü zirvesi yapılırken, ABD'nin Afganistan-Pakistan temsilcisi, Senato Dış İlişkiler Komitesi'nin Afganistan oturumunda yaptığı konuşmada şunları söyledi: “*Türkiye bize yardımları olabilen, kritik bir bölgesel oyuncu. Aynı stratejik hedefleri paylaşıyoruz. Afganistan'daki Türkmen azınlığından kaygıları var.*”

Senato Dış İlişkiler Komitesi'nin Afganistan oturumuna Richard Holbrooke ile birlikte katılan İngiltere Dışişleri Bakanı David Miliband ise, “*Afganistan'da askeri stratejinin yanında sivil strateji şart. Bu konuda Türkiye'nin çok önemli yardımları olacak*” vurgusunu öne çıkardı.

ABD ile suç ortakları, Türkiye'nin “Müslüman - eli”ni kullanarak Afganistan halklarına havuç uzatarak vahşi işgali meşrulaştırabileceklerini sanıyorlar.

Sekiz yıldır işgalci güçlerin kara/hava bombardımanlarıyla Afganistan'ı harabeye çevirenlerin, bu ülke halklarını havuçla kandırmaya kalkışmaları, bu halklara yapılan büyük bir hakarettir. Zira bir halkın cellatları tarafından uzatılan havuçlarla kandırılabilceğini varsaymak, o halkı hor görmekle eşanlamlıdır.

Vurgulamak gerekiyor ki, savaş aygıtı NATO komutasındaki işgal girişimi nasıl bataklığa saplandıysa, işgali “sivil kostüm” içine yerleştirerek Afganistan halklarına yutturma girişimleri de fiyaskoyla sonuçlanacaktır.

Dünyada işçi ve emekçileri eylemleri...

Çin'de grev

Çin'in Jiangsu kentindeki United Win Technology işletmesinde çalışan binlerce işçi, 22 Ocak günü greve gitti. Tayvan'lı Wintek şirketler grubuna ait işletmede çalışan işçiler, yıllık primlerinin kaldırılmasını ve sağlıksız çalışma koşullarını protesto ediyorlar. Dizüstü bilgisayarlar da fare ve klavyenin altında kullanılan touchpadleri üreten işçiler, özellikle üretimde Hexan gazının kullanımından kaynaklı zehirlenmelere maruz kalıyorlar.

Hindistan'da Nokia işçileri grevde

Hindistan'ın Chennai şehrinde bulunan ve 8 bin işçinin çalıştığı Nokia'da, 19 Ocak günü işçiler greve başladı. İşçiler grev kararını bir arkadaşlarının zorunlu tayini, 39 işçinin ise işten uzaklaştırılması üzerine aldılar.

Sırbistan'da kamu emekçiler greve çıktı

Sırbistan'da kamu emekçilerinin hükümete karşı öfkeleri büyüyor. İMF'nin kararlarını uygulamaktan sapmayan devlet, kamu işletmelerindeki çalışanların ücretlerinin dondurulacağını açıklamıştı. İMF dayatmalarına karşı sendikanın çağrısına uyan kamu işçileri, Novi Sad şehrinde 21 Ocak günü daha fazla ücret için greve çıktılar.

Kamu emekçileri greve giderken hükümet iş ve grev yasasında değişikliklere gidilmesini tartışıyor.

İngiltere HP çalışanlarından grev

İngiltere'de bilişim teknolojisi tekeli Hewlett-Packard'da (HP) çalışan bin işçi, 22 Ocak günü, bir saatliğine greve gitti. Ücretlerin ödenmemesi ve işyerlerinin yok edilmesi üzerine başlayan greve katılan işçiler oldukça öfkeliydi.

Yunanistan'da çiftçiler barikatlarda

Yunanistan'da binlerce çiftçi, 18 Ocak gününden bu yana ülkenin çeşitli ana caddelerinde kurdukları barikatları terk etmiyor. Tarım ürünlerine verilen destek primlerinin arttırılmasını talep eden çiftçiler, otobanlarda birçok geçiş noktasını traktörleri ile kapatmış durumda. Ayrıca Bulgaristan ve Makedonya sınırlarındaki sınırlarındaki gümrük kapıları da abluka altında tutuyorlar.

Fransa'da kitlesel eylemler

Fransa'da yüz binlerce işçi ve emekçi grev ve direnişlerle ayağa kalktı.

21 Ocak günü Marsilya'da öğrenciler kitlesel eylemlilikler düzenlediler.

Yüz binlerce kamu emekçisi de greve çıkarak işten atılmaların durdurulması talebiyle yürüyüş düzenledi. Kamu çalışanları sadece eğitim sektöründe hükümetin 100 bin işyerini yok etme planlarına karşı direniyor.

Lyon'un güneyinde İsveçliler'e ait Akers Çelik İşletmesi'nde çalışan işçiler ise çelik fabrikasının 4 patronunu rehin aldılar. İşçiler işletmenin kapatılmak istenmesine karşı direniyorlar. Görüşmelerin 120 işçinin tazminat alıp almaması konusu üzerine tıkanıldığı ifade ediliyor.

Stuttgart'ta TEKEL işçileriyle dayanışma etkinliği

Stuttgart'ta 23 Ocak günü, TEKEL direnişiyle dayanışma etkinliği gerçekleştirildi. Etkinlik saat 17.00'de Arbeiterbildungszentrum'da yapıldı. BİR-KAR ve MLPD'nin düzenlediği etkinliğe ATIF ve AGIF de destekleyici olarak katıldılar.

Program müzik dinletisiyle başlarken ardından TEKEL işçilerinin direniş sürecini aktaran sinevizyon gösterimi yapıldı.

İlgiyle izlenen sinevizyon gösteriminin ardından 13 ve 16 Ocak tarihleri arasında Ankara'da TEKEL işçileriyle beraber olan **Zeliha Reçber** izlenimlerini aktardı. Reçber, Ankara'da TEKEL işçilerinin kendilerini çok sıcak karşıladıklarını ve işçilerin bu destek ziyaretinden çok memnun kaldıklarını ifade etti. TEKEL direnişinde kısa sürede, çeşitli alt kimliklere sahip olan işçilerin sınıf kimlikleri ile birleştiğine vurgu yapan Reçber uluslararası dayanışmanın önemine de değindi.

BİR-KAR adına yapılan konuşmada, krizin 2010 yılında da ağırlaştığı söylenerek krizin faturasının dünyanın her yerinde işçi ve emekçilere ödettilmeye çalışıldığı ifade edildi. "Bu saldırıların bir yansıması da TEKEL işçilerine dayatılan 4/C uygulamalarıdır" denilen konuşmada, başka ülkelerde de bu tür saldırıların ve eylemliliklerinin yaşanacağı bir sürece girildiğine vurgu yapıldı. Konuşmada, kapitalizmin küresel saldırılarına işçi sınıfının da küresel bir yanıt vermesi gerektiğinin altı çizildi.

MLPD adına yapılan konuşmada ise TEKEL işçilerinin direnişi selamlanarak 2008 krizinin ardından yaşananlar ele aldı. Devlet bütçelerinden milyarlarca dolarlarla desteklenen bankalara ve kapitalist işletmelere dikkat çekilen konuşmada, krizin hala aşılamadığı hatta daha da ağırlaştığı belirtildi. TEKEL direnişinin hem Türkiye hem de Almanya işçi sınıfı için önemli olduğunun vurgulandığı konuşmada, BİR-KAR'la ortak yürütülen seçim kampanyasından sonra bu ikinci faaliyetin de oldukça önemli olduğunu ifade edildi. Geliştirilip, devam ettirilmesinin gerekliliğine işaret etti.

Açıklamaların ardından gerçekleştirilen soru-cevap bölümünü müzik dinletisi izledi. FESTO'dan, Daimler Benz'den, İranlı ve başka uluslardan işçilerin de bulunduğu etkinlik 100 kişinin üzerinde bir katılımı gerçekleştirildi.

Etkinlikte, TEKEL işçileriyle dayanışma amaçlı yiyecek ve içecek standı açılırken, TEKEL işçilerine ulaştırılmak üzere 760 € toplandı. Etkinlik Enternasyonal marşının hep birlikte söylenmesi ile son buldu. ATIF etkinliğine katılmanın yanı sıra müzik dinletisine de katkı sundu. AGIF'ın katılımı ise sınırlıydı.

Stuttgart BİR-KAR

Luzern'de WEF karşıtı gösteri

Yaklaşık bir aydır hazırlıkları sürdürülen WEF (Dünya Ekonomik Formu) karşıtı eylemlerin ilki 23 Ocak Cumartesi günü, İsviçre'nin Luzern kentinde gerçekleştirildi. Yaklaşık 1500 kişinin katılımıyla saat 14.00'de Theaterplatz'da başlayan yürüyüş, şehrin en işlek merkezinde yapıldı. Yürüyüşe ilgi oldukça yoğundu.

Merkezi olarak örgütlenen eyleme İsviçre'nin değişik şehirlerinden çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu canlı bir kitle katıldı. Ağırlığı İsviçreli grupların oluşturduğu kortejlerde Türkiyeli gruplardan TKİP ve MLKP de yer aldılar.

"WEF dağıtılsın!" ve "Sosyal hak gasplarına, işsizliğe ve savaşa karşı sosyalizm!" pankartlarının taşındığı eylem boyunca megafonlarla kapitalizm karşıtı ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İsviçre

Otomobil sektöründe grevler, direnişler!

Daimler işçileri Bremen'de kendiliğinden iş bıraktı

Daminler işçileri, Almanya'nın Bremen kentinde 22 Ocak günü kendiliğinden greve gittiler. SL ve SLK modellerinin üretildiği güney bölümünde çalışan işçiler, kuzey bölümüne yürüdüler ve orada C-Klasse ve CLK modellerinde çalışan işçilerle birleştiler. 2 bin işçi daha sonra fabrika çevresinde yürüdü.

Bremen'deki Daimler işçileri, Sindelfingen'deki Daimler işçilerinin kararlı mücadeleleri sonucu kazandıkları haklara sahip olmak istiyorlar. Sindelfingen'de işçiler sınıftan gelen gücünü kullanarak kararlı bir direniş sergilemiş ve günlerce süren iş bırakma eylemleri sonucu işten atılmaları engellemişlerdi.

Bremen'deki işletmelerde son 10 yıl içinde işçi sayısı 6 bine indirildi. İşçiler SL modelinin montaj bölümünün Sindelfingen'e taşınmasının ardından Bremen'deki SL üretiminin tamamen oraya taşınmasından ve böylece binlerce işçinin daha işini kaybetmesinden endişe ediyorlar.

Belçika'da Opel işçileri direnmekte kararlı

General Motors'un Belçika'nın Anvers kentinde Opel markasına üretim yapan ve 2 bin 600 işçinin çalıştığı fabrikasını kapatacağını açıklanması üzerine protesto gösterisine başlayan işçiler, otomobil sevkiyatını engellemeyi sürdürüyor.

Kapatma kararının açıklanmasından bir gün önce Opel işçileri eyleme giderek üretimi durdurmuş, satışa hazır otomobillerin fabrika dışına çıkarılmasına izin vermemişti.

Opel'den yapılan açıklamada, küresel krizde otomobil sektörünün büyük bir darbe aldığı vurgulanıyor ve bu durum fabrikanın kapanmasına gerekçe olarak gösteriliyor.

General Motors, bir süre önce Opel'in satışından vazgeçerek yeniden yapılanma kararı almıştı. Bu çerçevede, Avrupa'da 50 bin olan çalışan sayısını 40 binlere indireceğini açıklamıştı.

Belçika hükümeti, Anvers fabrikasının kapanmaması karşılığında Opel'e 500 milyon avroluk devlet yardımı önermişti.

Bugüne kadar ağırlıklı olarak Anvers'te yapılan Astra üretimi, bundan böyle Opel'in Almanya'nın Bochum kentindeki tesislerine kaydırılacak.

Amerikan otomotiv devi geri adım atacak gibi görünmüyor. Ama işçiler de fabrikalarının kapanmasına seyirci kalmak niyetinde değiller.

İspanya'da Seat'ta grev

İspanya'da Volkswagen'e ait SEAT işletmelerinde, 300 kişinin işten atılmasını protesto eden işçiler iş bıraktılar. Barselona'da sendika 24 saatlik grev çağrısı yaparken Martorell'de iki saatliğine greve gidildi.

SEAT şefi üretimde randıman düşüklüğü olduğunu iddia ederek işçileri işten atmıştı. SEAT'ın dünya pazarında geçtiğimiz yıl yüzde 8,6 gerilediği bildiriliyor.

İtalya'da Fiat işçileri greve hazırlanıyor

İtalya'da Sicilya'daki Termini Imerese'de bulunan Fiat işletmeleri'nde, Şubat ayında 80 bin işçinin greve gitmesi bekleniyor. Fiat tekelinin yeniden yapılanma planlarına karşı başlayacak ilk grev 3 Şubat'ta gerçekleşecek. Grev kararını branş sendikaları FIOM-CGIL, FIM-CISL, UILM ve FISMIC ortak aldılar.

Termini Imerese'deki işletmelerde yılda 21.000 adet »Ypsilon« model üretiliyor. Bu bölümün yeniden yapılanma çerçevesinde tasfiye edilmesi planlanıyor.

İktidar kavgası derinleşiyor...

M. Can Yüce

Son günlerde açığa çıkarılan darbe planları ve bu eksen üzerinde yaşanan tartışmalar, egemenler cephesindeki iktidar kavgasını yeni bir noktaya taşıdı. Bu noktada devrimci ve yurtsever güçlerin tutumu, bu sürece ilişkin yaklaşım ve planları önem kazanmaktadır. Çünkü bu süreç önemli olanaklar ve fırsatlar ortaya çıkarmaktadır.

Daha önceki değerlendirmelerimizde vurguladığımız gibi bu iktidar savaşı, sıradan bir savaş değil, Cumhuriyet'in yeniden yapılandırılması, güç ve iktidar ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi hedefini gözetten bir savaştır. Gelineen noktada geleneksel iktidar odakları, bunların başında da ordu, ciddi bir yıpranma, itibar yitimi sürecini yaşamaktadır. Öyle ki doğrudan orduyu, ordu yönetimini açık ve dolaysız hedefleyen değerlendirmeler yapılmakta, bazıları, Yeniçeri Ocakları'nın tasfiyesi gibi tasfiyesini isteyen yazılar yazmaktadır. Bunlar, egemenler cephesinde ilk kez bu kadar açık, dolaysız ve net söylenen şeylerdir. Türkiye siyaset kültürünün önemli tabularında biri olan Ordu tabusunun bu düzeyde tartışma konusu olması, hem iktidar savaşının hedefleri, planları hakkında önemli bir fikir vermekte, hem de bu savaşın ordu "efsanesine" vurduğu sersemletici darbenin etki ve sonuçları hakkında önemli ipuçları sunmaktadır. Ordunun tartışılması, yıpranma sürecine girmesi, bununla bağlantılı olarak "derin devlet" ve kimi suç pratiklerinin gündeme taşınması, Ergenekon örneğinde olduğu gibi dava konusu yapılması bir yönüyle devletin, onun en kirli yüzü, ilişkileri ve kanlı pratik ve katliamlarının teşhir edilmesi bakımından önemli bir olanak sunmaktadır.

Elbette bu, kendiliğinden ve bu sürecin inisiyatifi elinde tutan güçler tarafından yapılmayacaktır. Burada "taraf"lar için önemli olan kendi iktidar hamleleri, bununla elde etkileri sonuçlardır. Bunu yaparlarken bir yandan da kontrolü ellerinde tutmaya özen gösterdikleri bir olgudur. Bunun için bir yandan da kavgaya ile "uzlaşma" yöntemini birlikte kullanmaya çalışmaktadırlar. Bir yandan da en genel anlamda devlet otoritesini ve bilincini zaafa uğratmamaya özen göstermektedirler. O nedenle zamana yaydırılmış, mümkün olduğunca kontrollü bir iktidar savaşı sürdürülmektedir. Ancak kavganın şiddeti kapsamlıdır ve sonuç almaya dönüktür.

Hem "program", bu programın dayandığı iç ve dış güçler, üzerinde oturduğu zemin, hem de "tepede" ve mümkün olduğu ölçüde kontrollü götürülmek istenen bir iktidar kavgası olduğu için, bunun "demokratik bir mücadele" olduğunu sanmak, hem kendini, hem de geniş kitleleri kandırmaktan başka bir şey değildir.

Bu ne kadar doğruysa, aynı şekilde bu sürece kayıtsız kalmak, bu sürecin devrimci hareket için ortaya çıkardığı olanak ve fırsatları tahlil edememek, bunun gerektirdiği politik ve pratik yaklaşım ve tutumu geliştirmemek bir o kadar hatalıdır.

Evet, iktidar katında süren kavgaya, bir demokratikleşme kavgası değildir. Ama geleneksel iktidar odaklarının ve bu bağlamda oluşan siyaset kültür ve kültürünün yıpranmaya başlaması önemsiz görülemez. Bunu derinleştirecek bir tutum ve yaklaşım içinde olmak gerekir. Bu söz ve pratik düzeyinde etkin tutum alma ve geliştirme yaklaşımıdır. Her gün ordunun, Genelkurmay'ın, generallerin tartışılması, darbe planlarının deşifre edilmesi, bu planlar içindeki dehşetli örneklerinin deşifre edilmesi az önemli değildir. Yine bu deşifreyon bağlamında TC'nin darbeler tarihinin bir bütün olarak yeniden tartışılması, bunun bir

yargılama ve hesap sorma süreci olarak algılanması ve gündeme dayatılması önemlidir. Elbette yürütülmekte olan darbe tartışmaları, parçalı, tarihsel bir bütünlükten yoksun ve kendi içinde tutarlı bir demokratik programa oturmamaktadır. Bu darbe tartışmaları, 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat darbelerinin yargılanması ve bu yargılama sonucunda darbelerin politik, hukuki ve psikolojik sonuçlarının tasfiyesi hedefiyle birleştirilmediği için sınırlı ve güdük kalmaya mahkûmdur. Bunu yapabilecek güçler, gerçek anlamda devrimci demokratik bir programa sahip güçlerdir. Ancak ne yazık ki, bu alanda önemli bir boşluk vardır, mevcut rolü oynayabilecek güçlerin ciddi bir boşluğu yaşamaktadır.

Kürdistan'da ise genel olarak devlet, bütün kanatları ve "dengeleri" ile bir bütün olarak hareket etmektedir. Baskı ve tutuklama kampanyası hızından bir şey kaybetmeden devam etmektedir. Belli ki KCK'nin yasal çalışma alanları ve kazanılan mevzilerini kısa sürede baskı altına alma ve mümkünse daraltma çabası içindedirler. Bununla önlerini biraz açmayı denemektedirler. Bunun bir yönüyle "Demokratik Açılım" süreciyle bağlantılı boyutları var. Bu baskı ve

tutuklamalar konusunda Demokratik Açılım sürecinden yana olan çevrelerden ciddi bir tepkinin gelmemiş olması ilginçtir ve bu anılan bağlantının kendisine işaret etmektedir.

Devlet ve düzen tarafından kabul edilmeyi, yani Cumhuriyet Kürdü olmayı temel stratejik bir hedef olarak koyan PKK-KCK ise bu konuda tam anlamıyla politik çaresizleri oynuyor. Büyük bir paradoks... Gücün içinde güçsüzleri oynamak, politik olarak eli kolu bağlı, gözleri kapalı bir konumun içinde olmak, ama söz düzeyinde ise esip gürlemek, işte bu paradoksun önemli bir boyutunu anlatmaktadır.

Egemenler arasında süren iktidar çatışmasının ortaya çıkardığı olanakları, bütünlüklü bir devlet teşhirine götürmek, buradan ciddi politik sonuçlar üretmek önemli ve olanaklıdır... Bunun için devlet ve düzen karşısında bağımsız bir politik hatta durmak gerekir. İmrallı Partisi'nde olmayan ise işte budur. Dolayısıyla Kuzey Kürtleri'nin bu ortaya çıkan fırsatlardan kendisi için yararlanması, bu politik "öncüleri" yüzünden neredeyse olanaksızdır. Bu, tarihsel bir "şanssızlık" değilse nedir?

26 Ocak 2010

Kayıp Yakınları: Orhan Yakar'a ne oldu?

Cumartesi Anneleri oturma eylemlerinin 252. haftasında Galatasaray Lisesi'nde biraraya gelerek, 1996 yılında kaybedilen Orhan Yakar'ın dosyasının Ergenekon davası kapsamına alınmasını istedi.

23 Ocak günü gerçekleşen "Failler belli, kayıplar nerede" pankartının açıldığı oturma eyleminde, kayıpların fotoğrafları ve karanfiller taşındı.

BDP İstanbul milletvekili Ufuk Uras ve Sebahat Tuncel'in de katıldığı oturma eyleminde kayıp yakınları bu hafta gözaltında kaybedilen Orhan Yakar'ın dosyasını açıklayarak, sorumluların bir an önce yargılanmasını ve Yakar'ın dosyasının da Ergenekon davası kapsamına alınmasını istedi.

Basın açıklamasını İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon Üyesi Leman Yurtsever gerçekleştirdi. Yurtsever, 1981 Ağrı-Doğubeyazıt-Yalınaz nüfusuna kayıtlı Orhan Yakar'ın 15 yaşında, 1996 yılında çalışmak için İstanbul'a geldiğini belirterek, 4 ay sonra Yakar'dan bir daha haber alınamadığını ifade etti.

Açıklamada, Mehmet Yakar'a, Doğubeyazıt Jandarma Karakolu yetkilileri tarafından oğlunun Bingöl Jandarma Karakolu'nda olduğu bilgisinin verildiği belirtildi.

Fakat daha sonra köyüne dönen baba Yakar'a karakolda "Oğlun dağa çıkmıştı, geldi bize teslim oldu, operasyonda, arazide bize yer gösterirken, mayına bastı parçalandı, öldü" yanıtının verildiğini, yakalama tutanağında ise Orhan'ın isminin olmadığını söyleyen Yurtsever, Orhan Yakar'ın bedeninin ailesine teslim edilmediğini ifade etti. Baba Yakar'ın avukatı Eren Keskin aracılığı ile oğlunun cesedinin parçalarını Bingöl Savcılığı, İçişleri Bakanlığı ve Jandarma İl Komutanlığı'ndan istediğini fakat, Orhan'ın parçalarının verilmesi talebinin reddedildiğini söyledi.

Açıklama sorumluların yargılanması talebi ile son buldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnişçi TEKEL işçisi Aygün Taşkın'a mektup...

“Patronlara korku salan bu direniş emekçilerin umudu olmuştur!”

Sevgili Aygün Taşkın...

Emekçi Kadın Komisyonları çalışanı bir kadın işçi olarak onurlu direnişinizi selamlıyor ve hepinizi sımsıcak kucaklıyorum.

Bu mektubu senin şahsında TEKEL’de direnen tüm kadınlara yazıyorum. Adlarınızı tek tek sayamıyorum, ama ne önemi var ki tek ses, tek yürek, tek yumruk olduktan sonra. Bu “tek”lik içinde bilesiniz ki her biriniz özel ve ayrı yerdesiniz, bilesiniz ki her biriniz soğuğa ve tüm zorluklara inat kararlılıkla meydan okuyan birer kardelensiniz. Kiminiz çocuğunu, kiminiz eşini, kiminiz annesini-babasını bırakıp gelerek, insanca yaşam ve onurlu bir gelecek için Ankara’da büyük bir aile olmuştunuz. Laz’ıyla, Çerkez’iyle, Türk’üyle, Kürt’üyle, Arap’ıyla büyük bir aile.

Aygün Abla, sizlerle Ankara’da Türk-İş önünde bulunma fırsatı bulduğum ve sohbet ettiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Aranızda olup direniş havasını solumak, beraber slogan atmak daha bir başka duyguymuş. Emekçi Kadın Komisyonları olarak röportaj yaptığımda özellikle senin söylediklerin beni çok etkilemişti. Gözlerindeki ısıltı ve inanç, aydınlık günlerin sizin nasırlı ellerinizde geleceğini haber veriyordu adeta. Kararlılığın, militanlığın, direngenliğin ifadesiydi sözlerin.

“İstanbul’da yüreğimiz sizinle atıyor, sanayi bölgelerinde, fabrikalarda, yoksul emekçi mahallelerinde dağıttığımız bildirilerle direnişinizin sesi-soluğu olmaya çalışıyoruz” dediğimde mutlu olmuştun. “21 yıllık işçiyim, Diyarbakırlı’yım, doğuştan direnişçiyim, direniş yaşamın her yerinde, polislin gazını, copunu, dayağını tanıyorum” demiştin. Ezilen bir halkın direnişçi kimliğine sahip olduğun içindir ki, militan direniş ruhunu etinde, kemiğinde kuşanmışsın. Açlık grevindeyken seni televizyonda erkek işçi arkadaşlarla en önde kolkola girmiş gördüğümde de benzin çok soluktu ancak “Ölmek var, dönmek yok” şiarını atarkenki kararlılığın gözlerinden okunuyordu.

Aygün Abla...

Direnme kararlılığınız tüm işçilere ve emekçilere yol gösteriyor. Kölece çalışmaya boyun eğmemeyi öğretiyor. İstanbul’da Esenyurt’tan Ümraniye’ye, Küçükçekmece’den Tuzla’ya kadar uzanan sanayi bölgelerindeki fabrikalarda, atölyelerde binlerce kadın işçi ağır koşullar altında, kayıtdışı ve güvencesiz çalıştırılıyor. Kadın işçiler üretimde yedek ve ucuz işgücü olarak görüldükleri için sömürü ve ezilmişliği iki katı yaşıyorlar. Patronlara korku salan bu direniş binlerce işçinin, emekçinin umudu olmuştur. Direnişin kazanımı tüm işçi sınıfının kazanımıdır.

Er ya da geç direniş kazanacak!

İstanbul’dan Emekçi Kadın Komisyonu çalışanı bir işçi

Kızıl 8 Martlar’a yürüyor, geleceğimizi örüyoruz!

Bu sene 100. yılını kutlayacağımız 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’ne yönelik hazırlıklarımızı bir süredir başlatmış bulunuyoruz. Öncelikle ağırlıklı olarak kadın işçi emekçilerin içerisinde yer aldığı 8 Mart Hazırlık Komitesi oluşturduk. Komite 2 haftadır bir araya gelerek süreci örgütleme üzerine tartışmalar, hazırlıklar yürüttü. 8 Mart’a kadar ev toplantıları, fabrika toplantıları, semtlerde toplantılar gerçekleştirerek 8 Mart’ın burjuvazi tarafından unutturulmaya çalışılan tarihsel ve sınıfsal boyutunu emekçi kadınlara ulaştıracak, onları da çalışmanın bir parçası olmaya çağıracağız. Hazırlık komitesi olarak bir taraftan da eğitim çalışmaları yürütmeyi hedefliyoruz. Kadın emeğinin, bedeninin sömürüsü, saldırılar karşısında direnen sınıf bölüklerinin sesini büyütme ve bu direnişlerde kadın işçilerin öncü misyonu gündemli bir çalışmayla 8 Mart’ta işçi ve emekçi kadınlar olarak hazırlıklarımızı yürüteceğiz. Yanısıra bu yıl 8 Mart’ın 100. yılında sosyalizm alternatifini daha güçlü bir biçimde işleyeceğiz.

Bu kapsamda ilk işyeri toplantımızı gerçekleştirdik. Kadın sorununu ve 8 Mart’ı işleyen bir sinevizyon gösteriminin ardından 8 Mart’ın tarihçesi üzerine bir sunum yapıldı. Ardından kapitalist sistem içerisinde işçi ve emekçi kadınların maruz kaldığı çifte sömürüye değinen bir konuşma gerçekleştirildi. Ardından işyeri özgülünde yaşanan sorunlar üzerine canlı tartışmalar yürütüldü ve işçi komitesi oluşturma kararı alındı. Komite bir süre 8 Mart hazırlıklarını yürütecek. 8 Mart Hazırlık Komitesi bu hafta içerisinde bir metal fabrikasından çalışan kadın işçilerle toplantı gerçekleştirecek, yanısıra bir semtte ev emekçisi kadınlarıyla bir toplantı yapılacaktır.

Emekçi Kadın Komisyonları’nın düzenleyeceği TEKEL işçileriyle dayanışma basın açıklamasına ve OSİM-DER’in düzenleyeceği Entes direnişiyle dayanışma gecesine kitlesel bir katılımı gerçekleştirecek.

Esenyurt 8 Mart Hazırlık Komitesi

Küçükçekmece’de Emekçi Kadın Komisyonu 8 Mart’a hazırlanıyor

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün yaklaştığı bugünlerde bölgemizde de emekçi kadın çalışmasını hızlandırmış bulunuyoruz. Ağırlıklı olarak işçi kadınlardan oluşturduğumuz komisyon ilk toplantısında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün tarihi önemi, bugünün ihtiyaçları ve sorumlulukları üzerine bir tartışma yaptık.

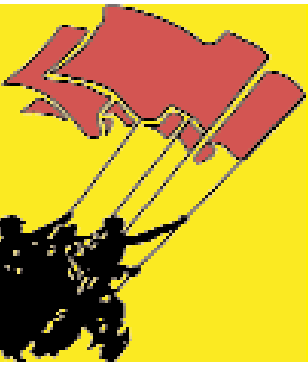
Yaptığımız tartışmalar sonucu çalışmamızın sadece 8 Mart’a dönük değil kalıcı olarak sürdürülmesinin bir ihtiyaç olduğu ve bunun olanaklarına sahip olduğumuz vurgulandı. Komisyonumuz ayrıca daha önceki çalışmalarımız üzerine çeşitli tartışma ve değerlendirmeler yaptı. Bu tartışmalar ışığında belli sonuçlar çıkardı. Öncelikle çalışmamızı sınıfsal içeriğine uygun olarak fabrika ve ev toplantılarını önüne koydu. Ev toplantılarında film, belgesel gösterimleri ve kadın sorunu üzerine tartışmalar yapacak şekilde somut bir iş bölüşümü yaptı.

Bu planlamalar çerçevesinde ev toplantılarının bir kısmını gerçekleştirdi. TEKEL işçilerinin direnişleri de bu toplantılarımızın temeli gündemi oldu. Bu açıdan sınıfsal yönü güçlü tartışmalar yaptı. Özelde TEKEL’de çalışan kadın işçilerine Kadın Komisyonları olarak mektup yazmak kararı aldı.

Çalışmalarımız Şubat ayında kermes, kadın hakları semineri ve 28 Şubat’ta yapılacak merkezi 8 Mart etkinliğe yoğunlaşarak 7 Mart’ta yapılacak miting çalışmasıyla devam edecek. Düzenli olarak sürdürdüğümüz eğitim çalışmalarımızı ise kadın sorunu ile ilişkilendirilerek 1.5 aylık bir program hazırladı.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

Mücadele Postası

Hapishanelerde “askeri tekmil” saldırısı

Hapishanelerde devrimci tutsaklara yönelik baskılar, keyfi ve anti-demokratik uygulamalar artarken bu uygulamalardan tutsak yakınlarını da payına düşeni alıyor.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) 21 Ocak günü İHD İstanbul Şubesi’nde basın toplantısı düzenleyerek tutsak ve tutsak yakınlarına yönelik baskılara karşı bilgilendirmede bulundu.

Birsen Gülünay, F tiplerinde tecrit-tredman koşullarının giderek ağırlaştırıldığını, içerde tutsaklara dışarıda ise ailelerine yönelik uygulandığını söyledi. Gülünay’ın ardından Suzan Zengin’in eşi Bekir Zengin de bir konuşma yaparak eşinin yaşadıklarını anlattı.

Ankara Sincan F Tipi Cezaevi’nde bulunan TKP/ML davası tutsaklarından Tayyar Eroğlu ile Kemal Ertürk ve Bakırköy Kadın Cezaevi’nde bulunan *İşçi-Köylü* gazetesi Kartal büro çalışanı Suzan Zengin’e yönelik keyfi ve baskıcı uygulamalar şöyle sıralanabilir:

- Sincan F Tipi Hapishanesi’nde bulunan Tayyar Eroğlu ve Kemal Ertürk isimli TKP/ML davası tutsaklarının, aileleri ile iletişim haklarından biri olan telefon görüşmesi sırasında tutsaklara ve ailelerine askeri tekmil dayatılıyor. Buna karşı çıkan tutsaklar, aileleriyle telefonla görüşemiyor, görüşme sırasında görevliler tarafından telefon kartları cihazdan çekiliyor.

- Tutsak yakınlarına çıplak arama dayatılarak, onursuz aramaya karşı çıkan tutsak yakınları da görüş yasağı uygulanacağı yönünde tehdit ediliyor.

- Son zamanlarda özellikle kadın tutsaklara yönelik bilinçli olarak yapılan saldırılardan biri de hastanelere götürüldüklerinde, muayene esnasında askerin odadan çıkmayarak tacize varan davranışıyla tutsağın tedavisini engellenmesi. Bu saldırıların bir benzeri de Bakırköy Kadın Hapishanesi’nde yaşandı. *İşçi-Köylü* gazetesi çalışanı Suzan Zengin’in, sağlık sorunları nedeniyle ayda bir olması gereken muayenesi engellenerek, ancak dört ay sonra hastaneye gidebildi. Fakat burada yine askerin muayene esnasında odadan çıkmaması nedeniyle muayene olmayıp hapishaneye geri götürüldü.

Maden ocağı, 19 işçinin ölümünden sonra yeni ölümlere açılıyor

Bursa’da 19 işçiye mezar olan **Bükköy** Maden Ocağı verilen 6 aylık cezanın ardından yeniden açılacak. Maden ocağının sahibi Nurullah Ercan’ın söylemleri ve tutumu, maden ocağının daha nice işçiye mezar olacağını habercisi durumunda.

Nurullah Ercan “işçileriyle” biraraya gelerek madenin tekrar açılıp açılmamasını “değerlendirdi”. Tabii ki Nurullah Ercan açısından bunun tartışılacak bir yanı yok aslında. Basın önünde Ercan’ın işçilerle biraraya gelmesi şov amaçlı bir kurgudan ibaretken, Ercan’ın her türlü sorumluluğu işçilerinin üstüne atan ifadelerle işçileri paylaşması da cabası.

İşçilerine ölümü layık gören Ercan, 2 gün önce yaptığı açıklamada çalışanlarına çıkmış, “*Benim ihtiyacım yok. Adam gibi çalışacaklarsa çalışsınlar, yoksa kapatırım*” demişti. Bugün de işçilerine adam gibi çalışıp çalışmayacaklarını sordu.

Zira Ercan’ın madeni kapatma gibi bir niyeti olamaz. Ercan’ın bu madenden kazanılan paraya gerçekten ihtiyaç duymaması olasılıklar dahilinde olsa da, kapitalist patronların aç gözlülüğü onun bu madeni kapatmayacağını bir işaretidir. İşçilerini kölelik koşullarında çalıştırırken bu maden üzerinden kazandıklarıyla, madenin işletilmesi Ercan’ın servetinin katlanması için gereklidir.

İşsizlik ölüme razı ediyor

Ercan’ı bu kadar pervasızlaştıran nedenlerden biri de işsizlik problemi. Bölgedeki işçilerin fazla seçim şansı yok. “Çalışmayız” demeleri halinde, bölgede iş olanağının olmamasından dolayı kendilerini bekleyen işsizlik olacak. 6 ay sonra iş başı yaptıklarında ise ölümle kol kola çalışacaklar.

İşsizlik sopası bir kez daha kapitalistlerin elinde silaha dönüşürken, Ercan da benim diyen tiyatrolara taş çıkartırcasına işçiler için madeni tekrardan açtığını dillendiriyor. Üç kuruşluk güvenlik önlemi almadığı için işçiler ölürken, Ercan’ın bu söylemleri hayli ironik!

Nurullah Ercan örneğinden bir kez daha görülebileceği gibi Bükköy madencilik kapatılması iş güvenliği önlemlerinin alınacağı anlamına gelmiyor. Ercan’ın “Adam gibi çalışacak mısınız?” rahatlığındaki sözleri zaten bu konuda ek bir çalışma yapılmadığının, maden kapatmanın da bilindik bir oyundan ibaret olduğunu gösteriyor.

Yeni ölümlerin önlenmesi ise işçi katili patronların yargılanması ve işçi sağlığı ve iş güvenliğine kaynak aktarılmasıyla mümkündür ancak. Ama Nurullah Ercan’ın pervasızlığı bu sömürü düzeninde bunların bir karşılığının olmadığına ifadesidir.

Polis terörüne karşı faaliyetlerden

Gaziosmanpaşa’da polis terörüne ve cinayetlerine karşı yürütülen kampanya işçi toplantıları ve yaygın afiş çalışmalarının ardından Gaziosmanpaşa sanayi bölgelerinde, fabrika ve emekçi semtlerinde gerçekleştirilen bildiri dağıtımlarıyla devam ediyor.

Elmabahçesi bölgesindeki fabrikalar başta olmak üzere Karayolları Mahallesi, Karadeniz Mahallesi, Gazi Mahallesi, Bereç ve Topçular’daki fabrikalara 3500 adet “Polis terörüne ve cinayetlerine son! / BDSP” şiarlı bildiriler dağıtıldı.

Topkapı’da da Terazidere’deki fabrikalar olmak üzere sanayi bölgesini çevreleyen emekçi semtlerine yaygın şekilde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SDP’den işgal...

SDP üyeleri 26 Ocak günü TEKEL işçilerine destek vermek için Taksim Meydanı’ndaki Burger King’i işgal etti.

Burger King’in giriş kapısına sandalye ve masalar yığarak restoranı işgal eden SDP’liler Teras kata çıkarak “Onların anlayacağı dilden konuşmak lazım, genel grev genel direniş” pankartı açtı. SDP’lilerin bir kısmı da kendilerini terasın demir korkuluklarına zincirledi.

“Zafer direnen emekçinin olacak!”, “TEKEL işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın işçileri birliği, halkların kardeşliği!”, “Genel grev genel direniş!”, “Hepimiz TEKEL işçisiyiz!” sloganlarını atan eylemciler, konuşma yaparak TEKEL direnişini selamladılar.

Çevik kuvvetin gelmesiyle polis, kapı arkasındaki yığınağı kaldırarak terasa çıkarak SDP’lileri gözaltına aldı. Gözaltına alınan eylemciler emniyet müdürlüğüne götürüldü.

İzmir’de de Konak’ta biraraya gelen SDP üyeleri TEKEL işçileriyle dayanışmak için oturma eylemi gerçekleştirdiler. “TEKEL işçisi kazanacak”/ SDP pankartını açan SDP’liler, İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürüdüler.

Belediye önüne gelen SDP üyeleri gerçekleştirdikleri basın açıklamasında TEKEL işçileriyle dayanışmak için 3 gün boyunca sürecek oturma eylemi yapacaklarını ifade ettiler.

TEKEL işçilerine yönelik devlet terörünün ve Erdoğan’ın söylemlerinin teşhir edildiği açıklamada, genel grev çağrısı yapıldı.

Basın açıklamasından sonra temsili olarak İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne çadır kuruldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

**Kazıdık Onbeşler'in ismini,
kanlı kızıl bir mermere!..
Bir çelik aynadır gözlerimiz,
Onbeşler'in resmini
görmek isteyenlere...**

**Karadeniz
on beş kere açtı göğsünü,
on beş kere örtüldü.
Onbeşler'in hepsi
bir komünist gibi öldü**

Nazım Hikmet

**Katledilişlerinin 89. yılında
Mustafa Suphi ve
14 yoldaşını
saygıyla anıyoruz...**